

Ο συγχρονισμός με τα ευρωπαϊκά και διεθνή ρεύματα.

Αφαίρεση

**Θεόδωρος
Στάμος**

(1922-1997)

Νεκρή φύση σε ακτή,
1945

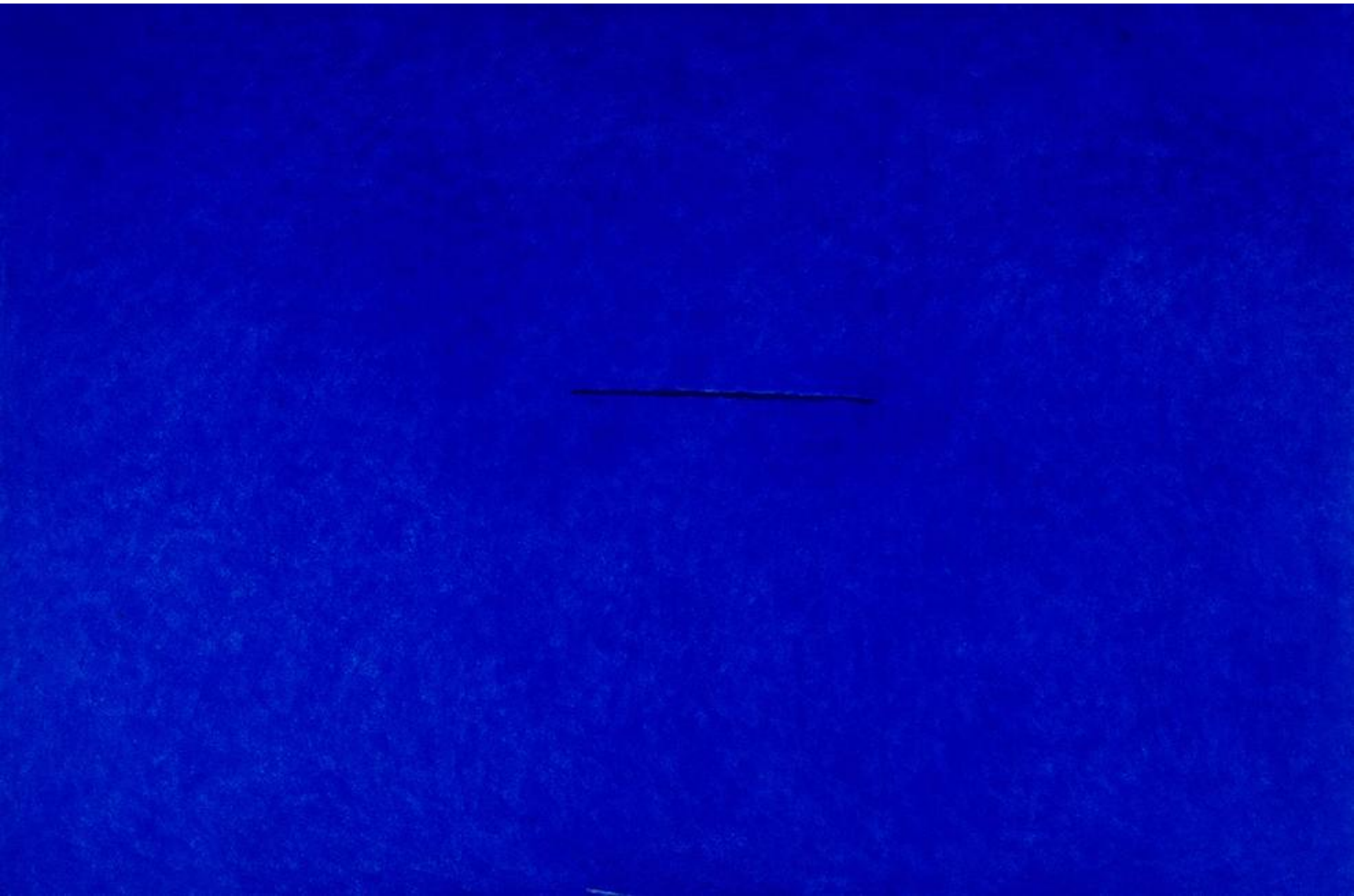
Λάδι σε μουσαμά,
50,5 x 51 εκ.

Kaaba
1952
λάδι σε χαρτί κολλημένο
σε ξύλο,
56 x 52 εκ.

Ατέρμονο Πεδίο, Δελφοί, 1970
Ακρυλικό και λάδι σε μουσαμά., 185 x 275 εκ.

Αλέκος Κοντόπουλος (1905-1975)

Ορεσίβιες
Λάδι σε μουσαμά
147 x 93 εκ.
1946

Δύναμη
Μικτή τεχνική
240 x 110 εκ.
1959

Η νύχτα έρχεται
λάδι σε καμβά
106 x 80 εκ,
1956

Objets A', 1963
Ακρυλικό σε χάρντμπορντ, 100 x 150 εκ.

Γιάννης Σπυρόπουλος
(1912-1990)

Σπίτια στην Ύδρα
Λάδι σε καμβά
80 x 60 εκ.
1955

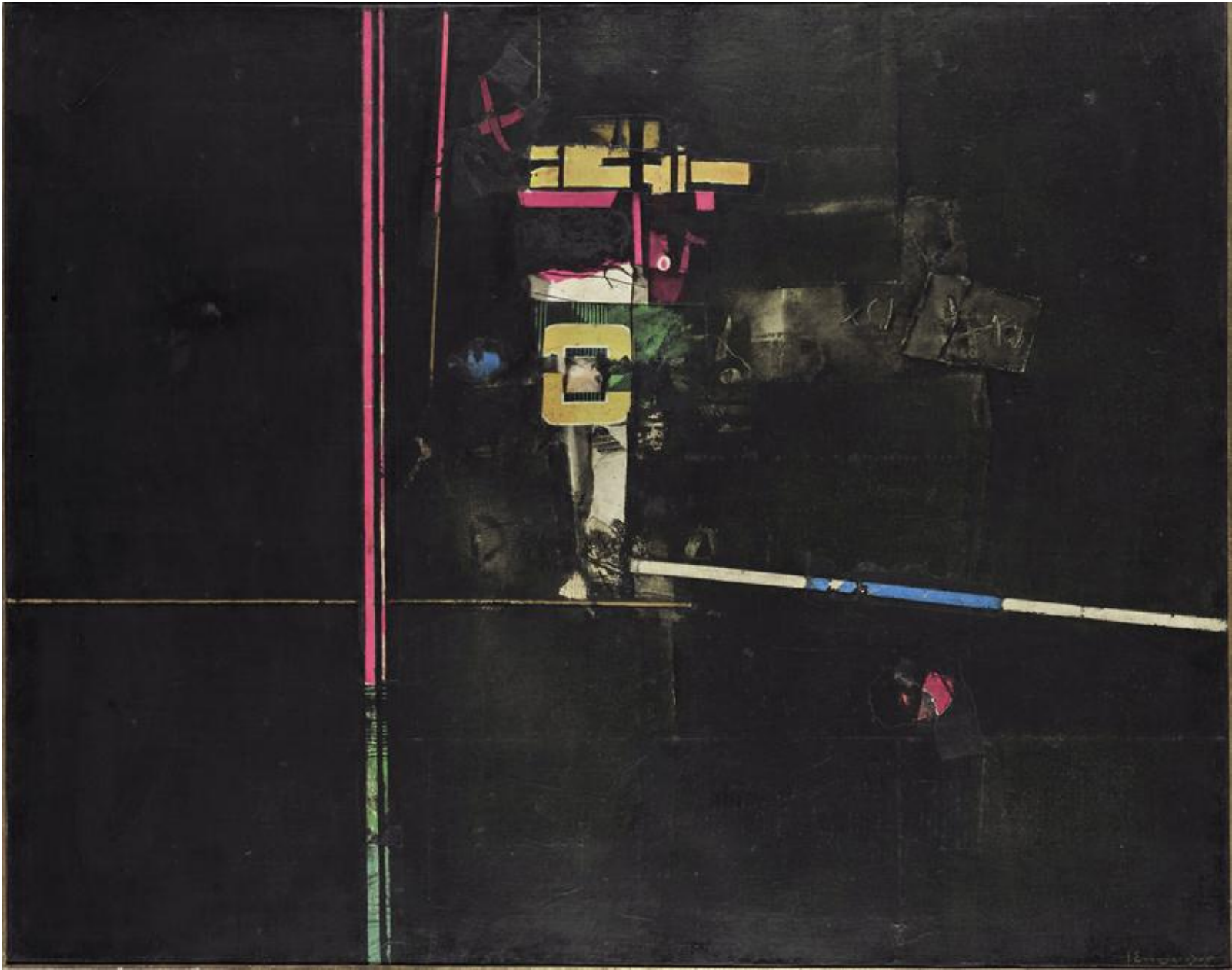
Σύνθεση σε γκρι νο.1
Γκουάς σε χαρτί
61 x 50 εκ.
1959

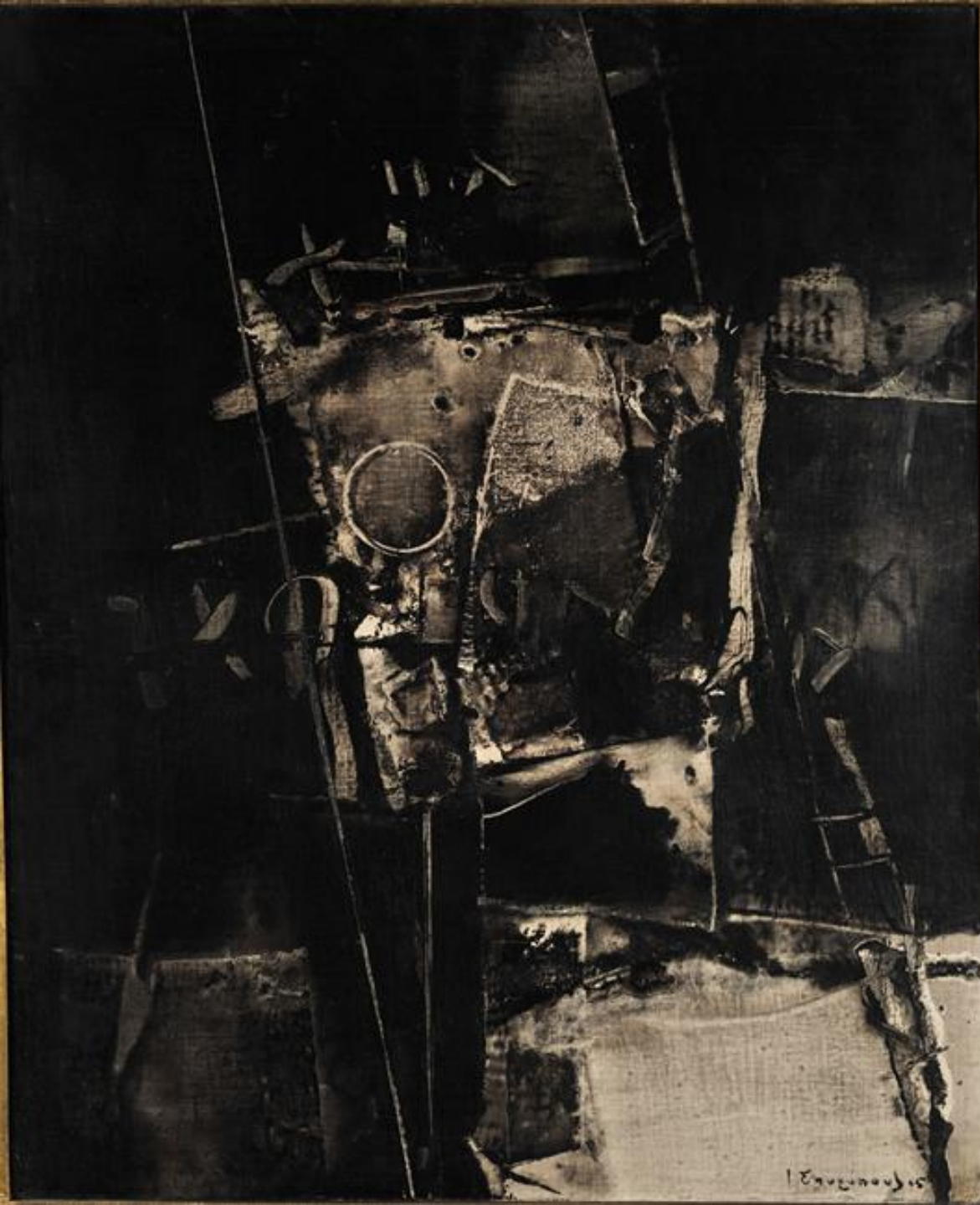

Phaos C, 1966
Μικτή τεχνική σε μουσαμά,
128 x 96,5 εκ.

Ωρα L
Λάδι
και μεικτή τεχνική
σε καμβά
112 x 144 εκ.
1968

Ό,τι απέμεινε, 1973
Λάδι σε μουσαμά, 65 x 54 εκ.

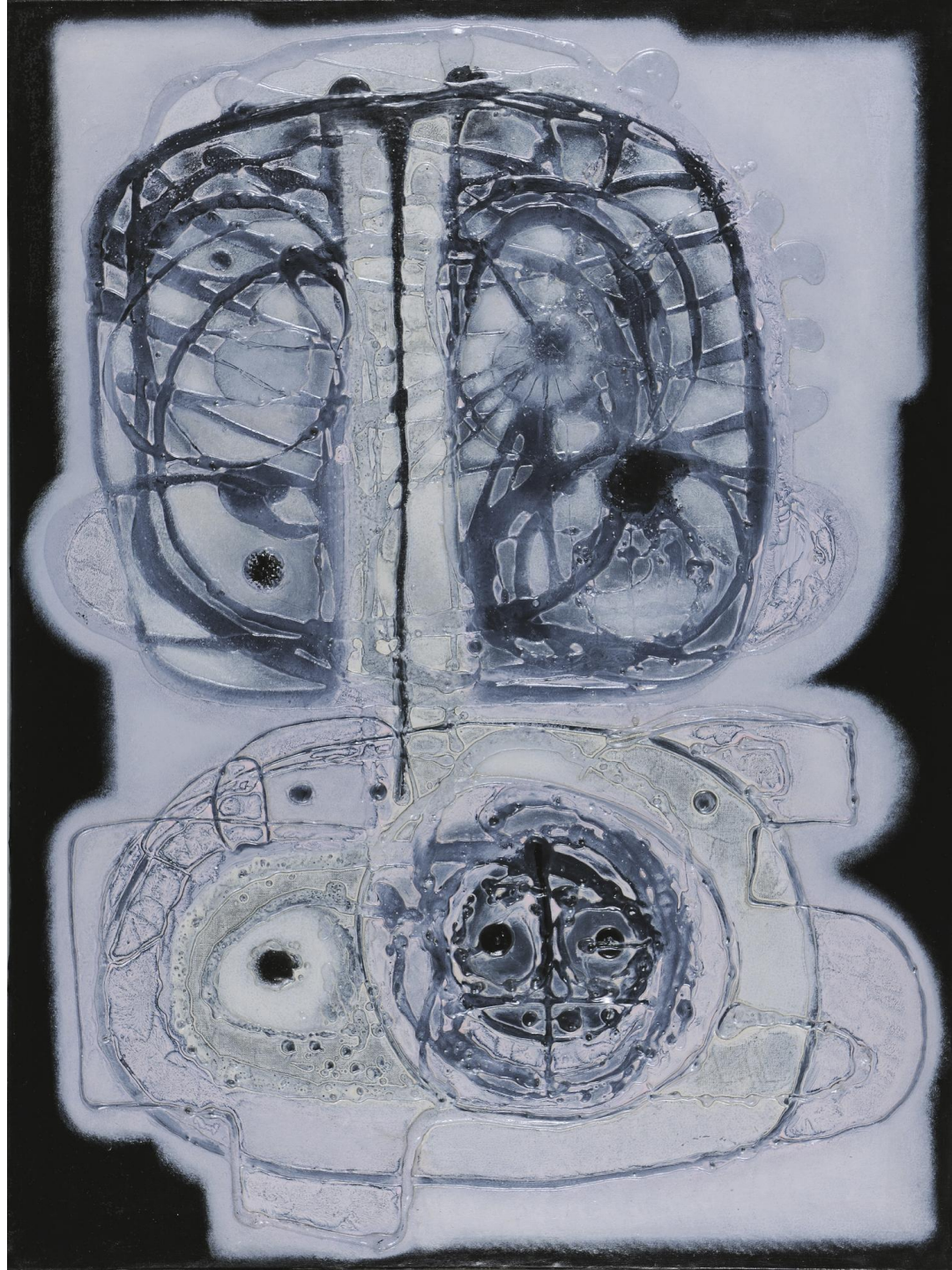
Γιάννης Μαλτέζος

(1915-1987)

Σύνθεση σε μαύρο, 1960,
ακρυλικά σε μουσαμά, 100 x 81
εκ.

Χωρίς τίτλο, 1964
Μικτή τεχνική σε μουσαμά,
130 x 97 εκ.

Γιάννης Γαϊτής

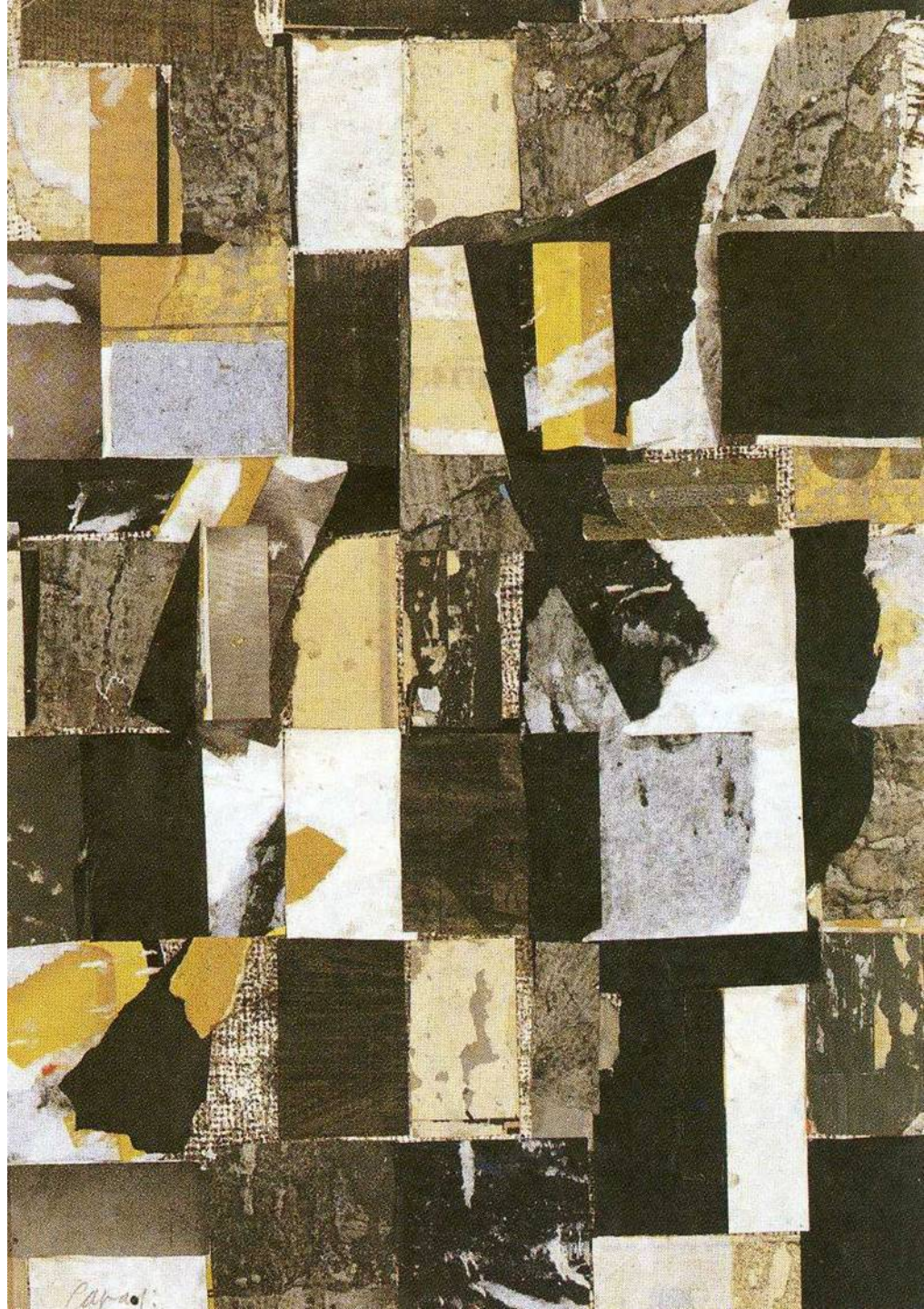
(1923-1984)

Χωρίς τίτλο και Συνθέσεις
Έργα από το 1960-2
Λάδι σε καμβά

Χρίστος Καράς (1930-)

Η βιβλιοθήκη
Κολλάζ
48 x 33 εκ.
1959

Βροχή, Καταιγίδα, Κραυγή
Λάδι σε καμβά
1959-60

**Δημήτρης
Κοντός**
(1931-1996)

Μεταμορφώσεις
Ρώμη, 1959,
μικτή τεχνική
σε μουσαμά.
140 x 140 εκ.

Κώστας Τσόκλης (1930)

Μαύρος Ήλιος
Τσιμέντο, κάρβουνο
και ακρυλικό
σε λινάτσα, 130 x 97 εκ.
1960

Επιστροφή, τσιμέντο, κάρβουνο και ακρυλικό σε λινάτσα, 141 x 109 εκ., 1960

Βλάσης Κανιάρης (1928-2011)

Ο κήπος των παιδικών μου χρόνων, ακρυλικό σε ύφασμα, 118 x 160 εκ., 1958

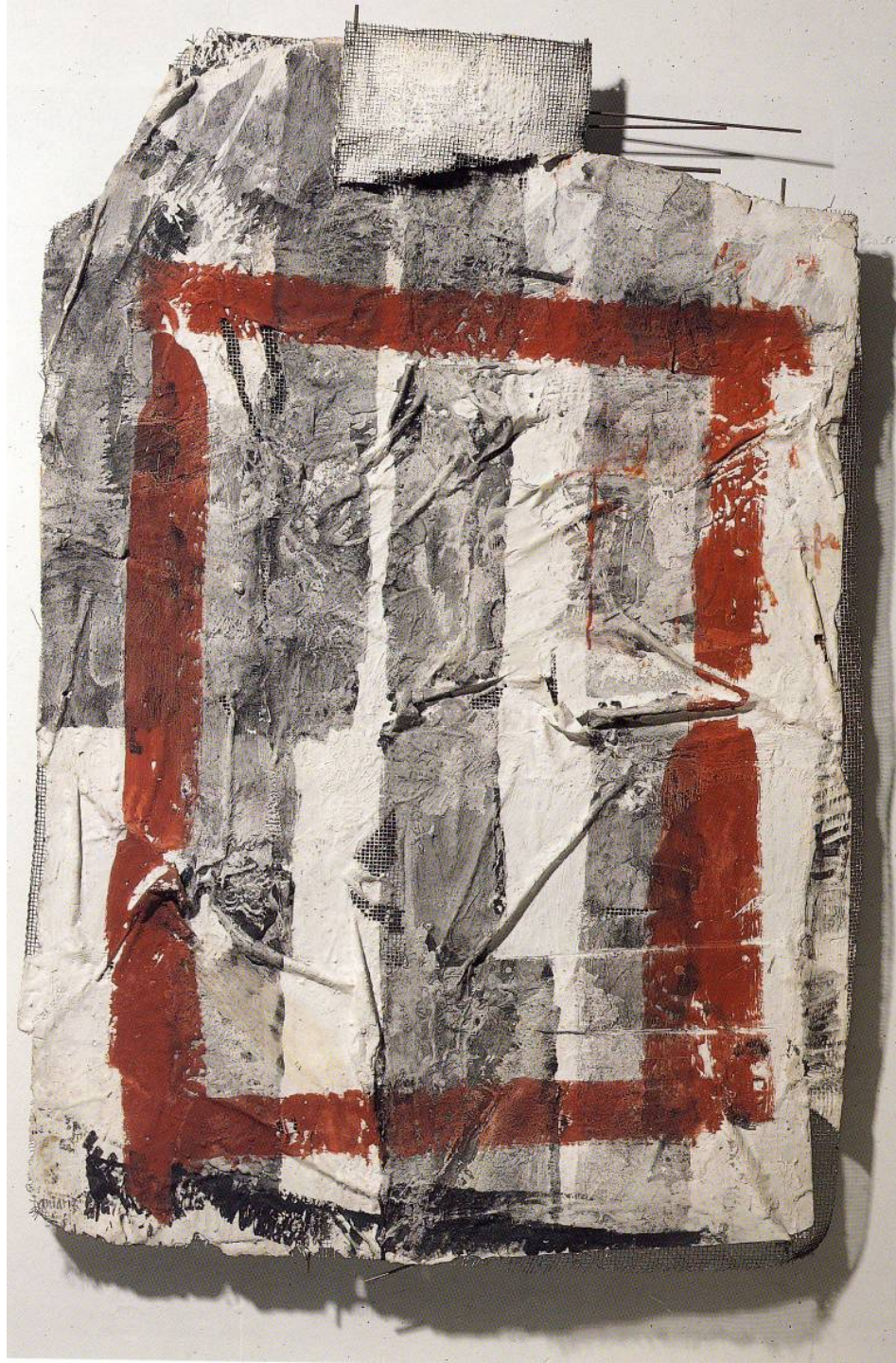

Τιμής ένεκεν στους τοίχους της Αθήνας από το 1941 έως το 19...

Επιγυψωμένα χαρτιά
χρωματισμένα
σε ύφασμα
130 x 150 εκ.
1959

Επιφάνεια
Χαρτιά με γύψο
χρωματισμένα πάνω σε
μεταλλικό πλέγμα
βασισμένο σε καμβά και
μεταλλικές βέργες
153 x 99 x 8 εκ.
1961

Νίκος Κεσσανλής (1930-2004)

Από τη σειρά *Τοίχοι*

Μικτή τεχνική σε καμβά, 131 x 98 εκ. το πρώτο και
147 x 115 εκ. το δεύτερο, και τα δυο 1960

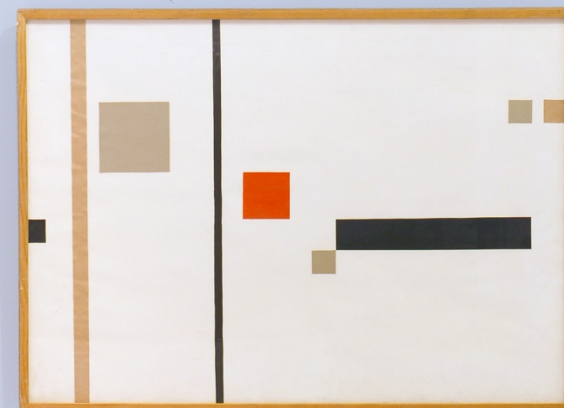
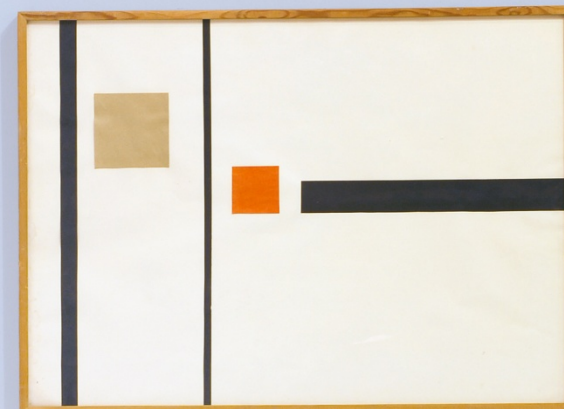
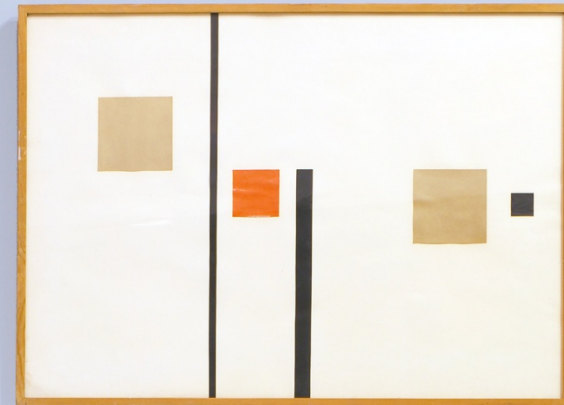

Εικόνα
λάδι σε καμβά
54,5 x 33 εκ.
1962

Γιάννης Χαΐνης
(1930)

Χωρίς τίτλο
Κολλάζ σε χαρτί

Κοσμάς Ξενάκης
(1925-1984)

Σύνθεση,
πριν το 1966,
Λάδι σε μουσαμά,
119 x 119 εκ.

Χωρίς τίτλο, 1982-83
Ακρυλικό σε μουσαμά,
153 x 173 εκ.

3 PROPOSITIONS POUR UNE NOU
VELLE SCULPTURE GRECQUE

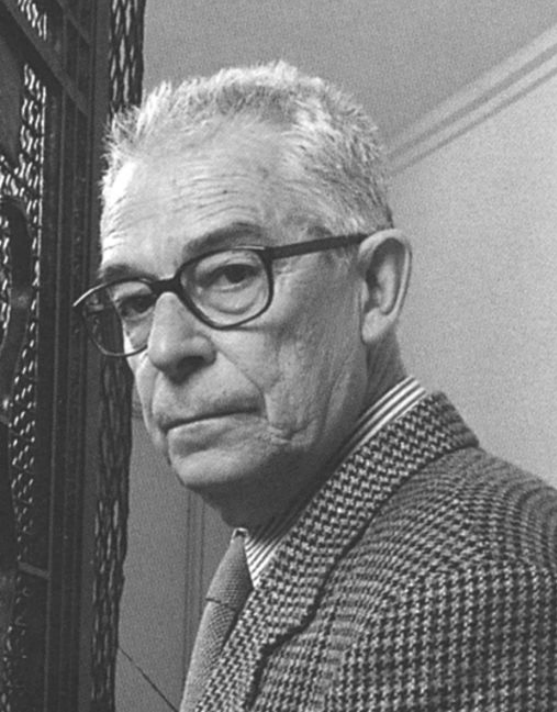
**CANIARIS
DANIL
NIKOS**

"LA FENICE" JUIN-JUILLET 1964 VENISE

ΒΛΑΣΗΣ ΚΑΝΙΑΡΗΣ

(1928 Αθήνα - 2011 Αθήνα)

Έχοντας φοιτήσει για πέντε χρόνια στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου της Αθήνας (1946-1950) εγκατέλειψε τις σπουδές του και στράφηκε στη Σχολή Καλών Τεχνών. Μετά από προετοιμασία στο φροντιστήριο του Πάνου Σαραφιανού, σπούδασε στη Σχολή (1950-1955) κοντά στους Ουμβέρτο Αργυρό, Γιάννη Παππά και Γιάννη Μόραλη. Παράλληλα εργαζόταν ως βοηθός του Γιάννη Τσαρούχη σε διάφορες παραγγελίες για σκηνογραφίες, εκτελώντας και ο ίδιος σκηνογραφικές εργασίες.

Από το 1956 ως το 1960 έζησε στη Ρώμη και κατόπιν, ως το 1966, στο Παρίσι. Επέστρεψε στην Ελλάδα αλλά οι πολιτικές συνθήκες τον ανάγκασαν να γυρίσει το 1969 και πάλι στο Παρίσι. Η επεξεργασία των "Μεταναστών", ενός θέματος-σταθμού στη δουλειά του, τον οδήγησε στο Βερολίνο, όπου εργάστηκε για δύο σχεδόν χρόνια με υποτροφία της D.A.A.D. (1973-1975). Το 1976 εγκαταστάθηκε οριστικά στην Ελλάδα, έχοντας το 1975 εκλεγεί καθηγητής στην έδρα της ζωγραφικής της Αρχιτεκτονικής Σχολής του Ε.Μ.Π., όπου δίδαξε ως το 1996. Το 1981 και το 1989 προσκλήθηκε να διδάξει στην Sommerakademie του Salzburg.

Το 1958 ξεκίνησε την εκθεσιακή του δραστηριότητα παρουσιάζοντας την πρώτη ατομική του έκθεση στη γκαλερί Ζυγός, που ήταν και η πρώτη ατομική αφηρημένης ζωγραφικής στην Ελλάδα. Ακολούθησαν πολλές ατομικές εντός και εκτός Ελλάδος, ανάμεσα στις οποίες οι αναδρομικές στο Moderna Museet της Στοκχόλμης το 1972, στο μουσείο Karl Ernst Osthaus της Χάγης το 1991, στην Staatliche Kunsthalle του Βερολίνου το 1992 και στην Εθνική Πινακοθήκη το 1999. Παράλληλα παρουσίαζε το έργο του σε Πανελλήνιες, ομαδικές και διεθνείς εκθέσεις, όπως η Documenta του Κάσσελ το 1977, τα Ευρωπαϊκά στις Βρυξέλλες το 1982 και η Μπιενάλε της Βενετίας το 1988. Από τους κορυφαίους εκπροσώπους της "Γενιάς του '60", ο Βλάσης Κανιάρης εντόπισε το ενδιαφέρον του στην έρευνα του ρόλου της τέχνης σε σχέση με τη ζωή. Αντλώντας την έμπνευσή του από κοινωνικές και πολιτικές καταστάσεις και εγκαταλείποντας από την αρχή σχεδόν την παραδοσιακή ζωγραφική σε τελάρο, στηρίχτηκε στα διδάγματα του νέου ρεαλισμού, της φτωχής τέχνης και της τέχνης του αντικειμένου και με το δικό του προσωπικό ύφος δημιούργησε κατασκευές από πραγματικά υλικά, οργάνωσε "χώρους" με κούκλες και αντικείμενα και δημιούργησε περιβάλλοντα, παρουσιάζοντας τους προβληματισμούς του σε ενότητες όπως οι "Τοίχοι", οι γύψοι, τα συρματοπλέγματα και τα γαρύφαλλα, οι "Gastarbeiter-Fremdarbeiter", "Helas-Hellas", "Βορράς-Νότος" κ.ά. Από το 1981 πειραματίζεται επίσης με ένα λευκό ρολό χαρτιού, με το οποίο δίνει μορφή στην έννοια της "Ενδεχόμενης ζωγραφικής".

Ανάκριση

1969

γύψος, σύρμα, ύφασμα,
πλαστικό

110 x 60 x 50 εκ.

Γαρύφαλλα

1969

γύψος, σύρμα, χαρτί

Gastarbeiter – Fremdarbeiter

1974

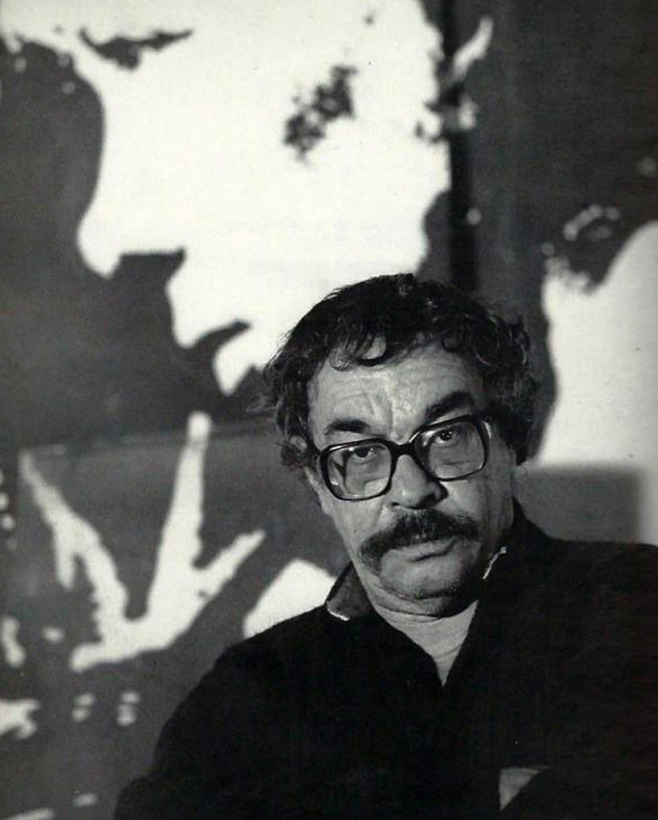
Συρματοπλεγμα, γύψος, χρησιμοποιημένα ρούχα και αντικείμενα.

Αλίμονο, Ελλάδα
Ο ζωγράφος και το μοντέλο του
1980
εγκατάσταση

Αλίμονο, Ελλάδα
Ουρητήρια της Ιστορίας
1980
εγκατάσταση

ΝΙΚΟΣ ΚΕΣΣΑΝΛΗΣ

(1930 Θεσσαλονίκη - 2004 Αθήνα)

Σπούδασε ζωγραφική στη Σχολή Καλών Τεχνών (1950 - 1955) με το Γιάννη Μόραλη και παράλληλα εργάστηκε ως βοηθός κοντά στο Γιάννη Σπυρόπουλο και το Νίκο Νικολάου. Το 1952 πήρε μέρος στην Πανελλήνιο με τρία έργα. Συνέχισε τις σπουδές του στη Ρώμη, στη Σχολή Συντήρησης Έργων Τέχνης, και δούλεψε ως συντηρητής στις εργασίες αποκατάστασης των τοιχογραφιών στο ναό των Eremitani στην Πάντοβα. Παρουσίασε την πρώτη του ατομική έκθεση το 1957 στην γκαλερί "Obelisco" της Ρώμης, τον κατάλογο της οποίας προλόγισε ο τεχνοκριτικός Giulio Carlo Argan, ενώ το 1958 εξέθεσε στην Μπιενάλε της Βενετίας το πρώτο του "άμορφο" έργο. Στην Ιταλία δημιούργησε την Ομάδα Σίγμα μαζί με τους Γιάννη Γαίτη, Δημήτρη Κοντό, Βλάση Κανιάρη και Κώστα Τσόκλη. Το 1959 τιμήθηκε με το πρώτο βραβείο Amedeo Modigliani στο Λιβόρνο και αποφάσισε να εγκατασταθεί μόνιμα στο Παρίσι, όπου και συνδέθηκε φιλικά με τον Pierre Restany. Το 1961 κέρδισε το ευρωπαϊκό βραβείο Premio Lissone και τιμητικό έπαινο στην Μπιενάλε του Σάο Πάολο. Το ίδιο έτος παρουσίασε τις "Χειρονομίες" στην γκαλερί "J" και το 1962, χρονιά και της πρώτης του παρισινής ατομικής έκθεσης, τους "Τοίχους" σε ομαδική έκθεση ελλήνων καλλιτεχνών στο Παρίσι, ενώ παράλληλα συνέχιζε να εκθέτει και στην Ιταλία. Το 1964 έλαβε μέρος με την πρώτη του "Λευκή Χειρονομία" στο Mercato d' Arte της Φλωρεντίας, ενώ σεντόνια θα παρουσιάσει και σε ατομική του έκθεση

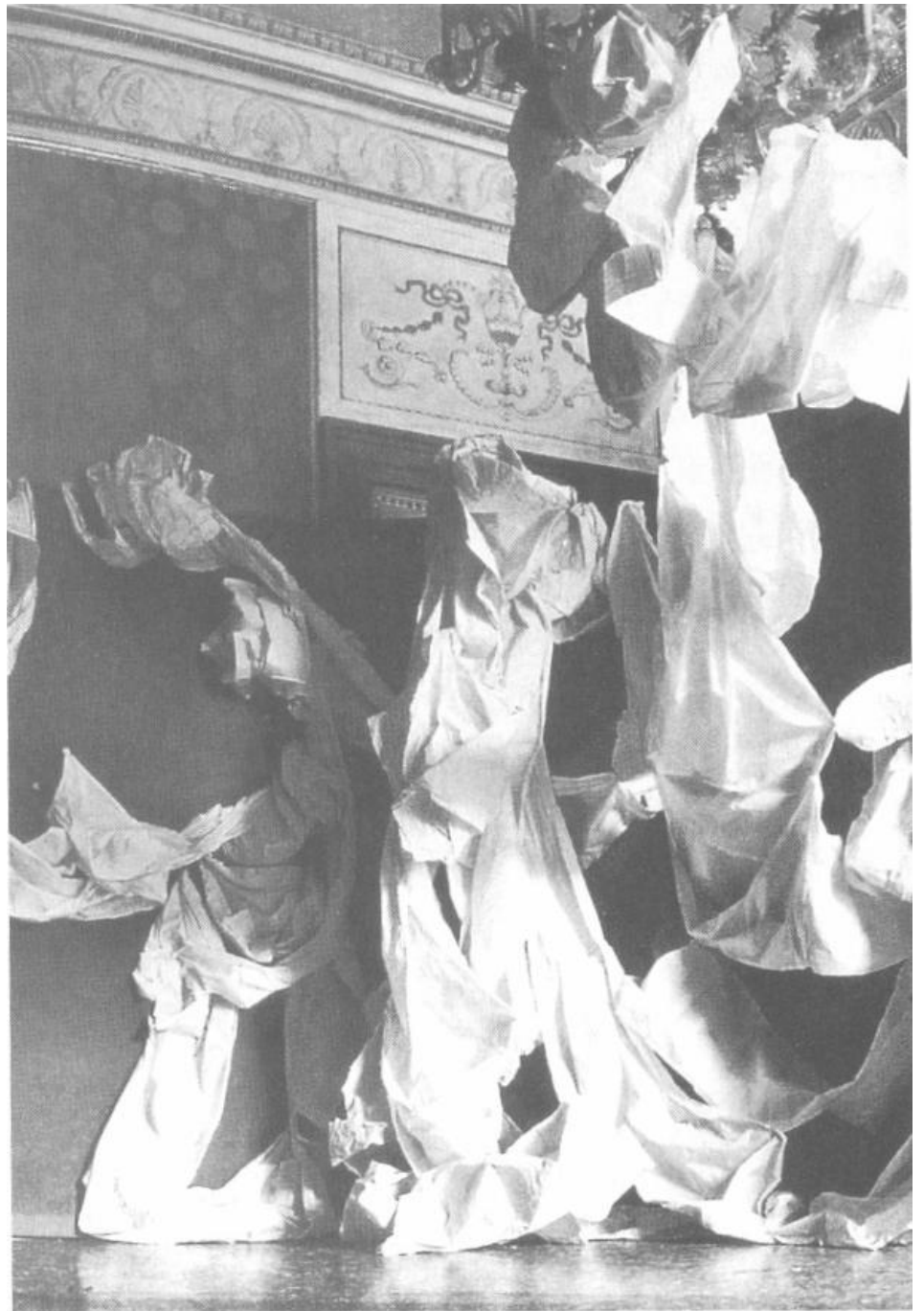
στη Ρώμη αλλά και στο Θέατρο La Fenice της Βενετίας, στο πλαίσιο της Μπιενάλε. Ταυτόχρονα πειραματίζεται με τη φωτογραφία και το 1965 παρουσιάζει στο Βερολίνο, το Παρίσι και τη Ρώμη τις "Φαντασμαγορίες της ταυτότητας". Την ίδια εποχή σχηματίζεται η ομάδα της mec art από καλλιτέχνες όπως οι Di Bello, Bertini, Rotella, Mariani, Beguier, Jacquet υπό την εποπτεία του Restany. Το 1966 δημιουργεί τις "Αναμορφώσεις" με τη χρήση επιδιασκόπιου και χρώματος και θα ακολουθήσουν οι "Μεταδομές". Το 1978 μετέχει στην έκθεση των Νέων Ρεαλιστών στη γκαλερί "Ζουμπουλάκη". Το 1981 εκλέγεται καθηγητής στην ΑΣΚΤ και εγκαθίσταται οριστικά στην Αθήνα στις αρχές του επόμενου χρόνου. Διετέλεσε επίσης πρύτανης της Σχολής έως το 1996. Το 1987 παρουσίασε τη σειρά με τις "Λεύκες" στην Πινακοθήκη Πιερρίδη, και το 1988 εκπροσώπησε μαζί με το Βλάση Κανιάρη την Ελλάδα στην Μπιενάλε της Βενετίας και πήρε μέρος στην Ολυμπιάδα Τεχνών της Σεούλ. Το 1996 παρουσίασε τα "Τσιμέντα" και για πρώτη φορά στην Ελλάδα ολοκληρωμένες τις "Χειρονομίες" στην γκαλερί "ΑΔ".

Καλλιτέχνης ανήσυχος, που δεν παύει να πειραματίζεται με τεχνικές και μεθόδους, κατόρθωσε να υπερβεί τα παραδοσιακά ζωγραφικά μέσα και να βρίσκεται στο προσκήνιο της πρωτοπορίας καθ' όλη την πορεία του, από το informel και τη mec art έως τα φωτομηχανικά του έργα σε ευαισθητοποιημένο πανί ή τσιμέντο.

Μεγάλη Λευκή Χειρονομία

1964

Ύφασμα, μήκ. 152 μ.

Χρύσα-Νίκος

1963

Φωτογραφία

σε ευαισθητοποιημένο πανί

Πορτρέτο Βλάση Κανιάρη

1965

Φωτογραφία
σε ευαισθητοποιημένο πανί
115 x 115 εκ.

*Φαντασμαγορίες και
Αναμορφώσεις
1964/65 - 1976*

Προς Σεπόλια/Δάρνη
To Sepolia Centre →

ΔΑΝΙΗΛ (Παναγόπουλος)

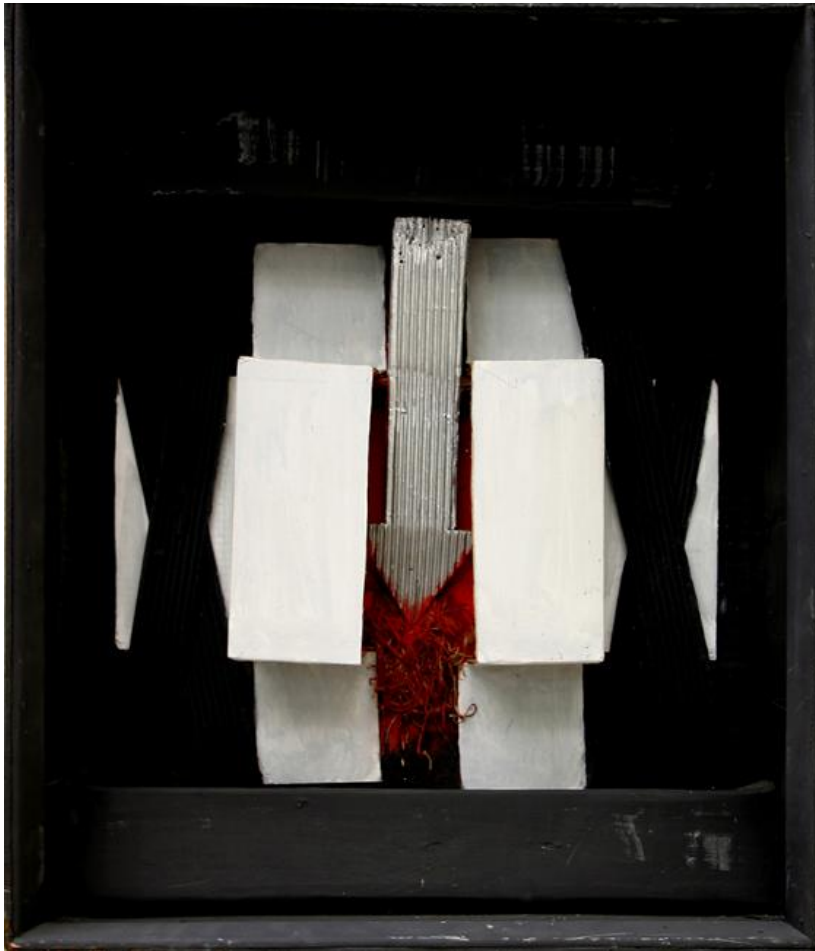
(1924 Πύργος – Πύργος 2008).

Τέλειωσε τις Γυμνασιακές του σπουδές στον Πύργο και στη συνέχεια γράφτηκε στην Ιατρική Σχολή Αθηνών, αλλά σύντομα μεταπήδησε στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών, όπου και σπούδασε ζωγραφική κοντά στον Παρθένη. Αποφοίτησε με έπαινο στη σύνθεση. Στη συνέχεια, έφυγε για το Παρίσι με τριετή υποτροφία από το Ίδρυμα Κρατικών Υποτροφιών, όπου και παρέμεινε για πολλά χρόνια. Το 1961 φιλοτεχνεί τα «Μαύρα κουτιά» από χαρτοκιβώτια, για τα οποία θα γίνει διάσημος. Το 1963 παρουσίασε για πρώτη φορά τα «Μαύρα κουτιά» στην Αθήνα, σε μια έκθεση που λεγόταν «Τέσσερις Έλληνες καλλιτέχνες του εξωτερικού». Μαζί του ήταν οι: Περδικίδης, Κεσσανλής και η Χρύσσα. Το 1964 μαζί με τον Νίκο Κεσσανλή και Βλάση Κανιάρη συμμετείχε στην έκθεση που διοργάνωσε ο Πιερ Ρεστανί (δάσκαλος του Δανιήλ και θεωρητικός νέου ρεαλισμού) στη Μπιενάλε της Βενετίας με τίτλο «Τρεις προτάσεις για μια νέα ελληνική γλυπτική». Το 1967 τα «Μαύρα κουτιά» εξελίσσονται σε «Ηλεκτρονικά κουτιά». Το 1971 επέστρεψε στη δισδιάστατη ζωγραφική, διερευνώντας τη δυνατότητα των υλικών, όπως η λινάτσα. Το 2007ο Δανιήλ δώρισε στην Εθνική Πινακοθήκη μεγάλο μέρος των έργων του. Έκανε ατομικές εκθέσεις σε πολλές χώρες της Ευρώπης και συμμετείχε σε πάμπολλες ομαδικές. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του είχε επιστρέψει στον Πύργο, όπου και πέθανε το 2008.

Μαύρο κουτί

1966

Χαρτόκουτο, χαρτονένια βέλη, χρώμα

Spectacle Urbain, No 14, 1968
Trafic Man, No 16, 1968

Ηλεκτρικά κουτιά

Γεωμετρική
κομμένη
λινάτσα,
1972
Λάδι σε
λινάτσα,
104 x 114 εκ.

Λινάτσα, 1992
Ακρυλικό σε λινάτσα ξεφτισμένη
122 x 95 εκ.

ΚΩΣΤΑΣ ΤΣΟΚΛΗΣ

(1930 Αθήνα)

Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών από το 1948 έως το 1954, στο εργαστήριο του Γιάννη Μόραλη. Το 1957, με υποτροφία του Ι.Κ.Υ., πήγε στη Ρώμη, όπου έζησε έως το 1960. Τη δεκαετία 1960 - 1970 εργάστηκε στο Παρίσι. Με πρόσκληση του D.A.A.D. πήγε στο Βερολίνο, όπου παρέμεινε από το 1971 έως το 1972. Στη συνέχεια και έως το 1983 έζησε μεταξύ Αθήνας και Παρισιού, ενώ το 1984 εγκαταστάθηκε μόνιμα στην Αθήνα. Από τις αρχές της δεκαετίας του 1960, οπότε ξεκίνησε την εκθεσιακή του δραστηριότητα, έως σήμερα έχει παρουσιάσει έργα του σε περισσότερες από ογδόντα ατομικές εκθέσεις και έχει συμμετάσχει και σε πολυάριθμες ομαδικές, στην Ελλάδα και το εξωτερικό, κυρίως σε ευρωπαϊκές πόλεις. Το 1986 εκπροσώπησε την Ελλάδα στην Μπιενάλε της Βενετίας.

Καλλιτέχνης που αρέσκεται στους πειραματισμούς, ο Τσόκλης έχει δώσει δημιουργίες διαφόρων κατευθύνσεων και τάσεων, συνδυάζοντας το ζωγραφικό με το εξωζωγραφικό, το στοιχείο της οφθαλμαπάτης με την πραγματικότητα, την τέχνη με την τεχνολογία, εισάγοντας στη δουλειά του και το βίντεο.

Πληροφορίες, 1972
ξύλινη κατασκευή και εφημερίδες

Το καμακωμένο ψάρι, 1985
ζωγραφική και βιντεοπροβολή

Αϊ-Γιώργης, 1990

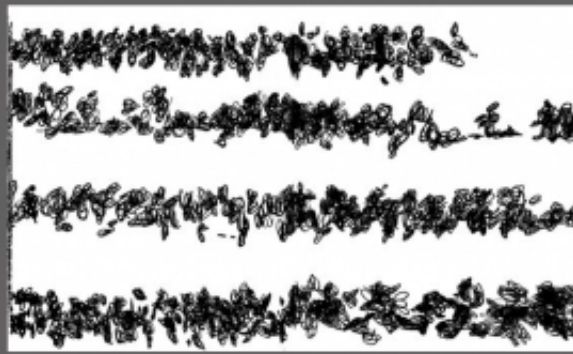
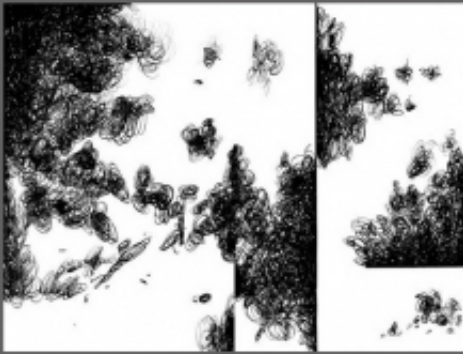

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΝΤΟΣ

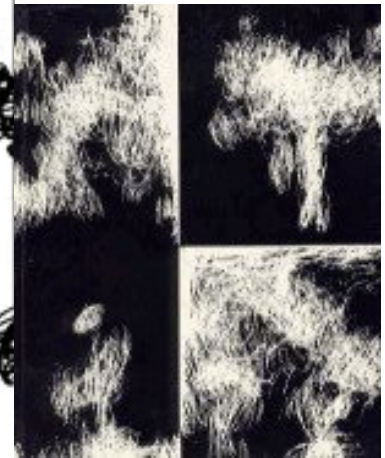
(1931 Τρίπολη -1996 Θεσσαλονίκη)

Μαθητής του Γιάννη Μόραλη στη Σχολή Καλών Τεχνών, όπου σπούδασε ζωγραφική κατά τα έτη 1950 - 1955, συνέχισε με σπουδές στη Ρώμη (1956 - 1961). Εκεί, μαζί με τους Γιάννη Γαΐτη, Βλάση Κανιάρη, Νίκο Κεσσανλή και Κώστα Τσόκλη, ίδρυσε την "Ομάδα Σίγμα". Έχοντας ήδη παρουσιάσει έργα του σε ομαδικές εκθέσεις στο εξωτερικό, και κυρίως σε πόλεις της Ιταλίας, αλλά και σε Πανελλήνιες εκθέσεις από το 1960, επέστρεψε στην Ελλάδα το 1964, μετά από την παραμονή του στο Παρίσι κατά το διάστημα 1961 - 1963, και διορίστηκε στην έδρα Ελευθέρου Σχεδίου της Σχολής Αρχιτεκτόνων του Μετσόβιου Πολυτεχνείου. Το 1974 εξασφάλισε υποτροφία από το Ίδρυμα Ford και το 1975 παρουσίασε ατομική έκθεση στο "Δεσμό". Το 1984 εξελέγη καθηγητής στο Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου, ενώ αργότερα διετέλεσε και πρόεδρος του.

Από τους σημαντικότερους Έλληνες που κινήθηκαν στο χώρο της αφαίρεσης, ξεπέρασε τα παραδοσιακά όρια του πλαισίου σε έργα με δυναμική να προεκταθούν επ' άπειρον στον τοίχο ή στον ελεύθερο χώρο, χρησιμοποίησε τη χειρονομιακή γραφή και καλλιέργησε την άμορφη και την εννοιολογική τέχνη - στις σειρές έργων του Μεταμορφώσεις και Ομογενέσεις - ενώ σε δημιουργίες όπως τα Παιχνίδια για μεγάλα παιδιά ή το Εικαστικό Μυθιστόρημα στόχευσε στη συμμετοχή του θεατή στο καλλιτέχνημα, και αναδείχτηκε έτσι σε πρωτοπόρο καλλιτέχνη σε διεθνές επίπεδο.

Δ. Κοντός - Roman Pictural (1968)

Από την σειρά **Λατρευτικά**
Αλουμίνιο, χαλκός, μπρούτζος, ζωγραφική
1975

ΠΑΥΛΟΣ (Διονυσόπουλος)

(1930 Φιλιατρά-2019 Αθήνα)

Το 1947 εγκαταστάθηκε στην Αθήνα και, από το 1949 ως το 1953, σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών. Το 1954, με υποτροφία του γαλλικού κράτους, πήγε για πρώτη φορά στο Παρίσι, όπου έμεινε ένα χρόνο παρακολουθώντας μαθήματα στην Ακαδημία Grande Chaumiere. Την ίδια περίοδο ταξίδεψε στην Ισπανία, την Ολλανδία και τη Γερμανία. Επιστρέφοντας στην Ελλάδα το 1955 εργάστηκε στη διαφήμιση και το θέατρο, φιλοτεχνώντας πολλά σκηνικά. Το 1958, με υποτροφία του Ι.Κ.Υ., πήγε και πάλι στο Παρίσι, όπου εγκαταστάθηκε μόνιμα και άνοιξε εργαστήριο. Στη γαλλική πρωτεύουσα γνωρίστηκε με πολλούς σημαντικούς καλλιτέχνες, όπως ο Raymond Haynes, ο Cesar, ο Giacometti, ο Calder και ο Dubuffet, καθώς και με τον Pierre Restany.

Το 1964 παρουσίασε την πρώτη ατομική του έκθεση στη γκαλερί J στο Παρίσι, την οποία ακολούθησαν πολυάριθμες ατομικές σε διάφορες χώρες της Ευρώπης, στην Ελλάδα και στην Αμερική. Το 1972 οργανώθηκε αναδρομική παρουσίαση του έργου του στο Kunstverein, στο Ανόβερο και το 1997 στη Σχολή Καλών Τεχνών (Εργαστάσιο) στην Αθήνα. Εξίσου πολυάριθμες είναι και οι συμμετοχές του σε ομαδικές και διεθνείς εκθέσεις, ανάμεσα στις οποίες συγκαταλέγονται παρισινά σαλόνια, οι Μπιενάλε της Αλεξάνδρειας το 1958, του Παρισιού το 1965 και το 1978 και της Βενετίας το 1980 και τα Ευρωπαϊκά το 1982.

Στο έργο του ο Παύλος αξιοποιεί αντιλήψεις του νέου ρεαλισμού και της pop art. Συναρμολογώντας κομμένες λωρίδες από αφίσες, αλλά και μεταλλικό σύρμα δημιουργεί χαρακτηριστικές συνθέσεις με γραβάτες, σακάκια, παλτά και πουκάμισα κρεμασμένα σε καρέκλες, σε κρεμάστρες ή στον τοίχο, κουρτίνες, δέντρα, κολόνες και νεκρές φύσεις, τοπία, θάλασσες και χωράφια, όπου η εντύπωση και το αποτέλεσμα εξαρτώνται από το παιχνίδισμα των χρωμάτων και τον τρόπο συγκόλλησης του υλικού. Με ανάλογο τρόπο έχει επίσης δημιουργήσει περιβάλλοντα, ενώ στην καλλιτεχνική του δράση περιλαμβάνονται και δύο χάπενινγκς.

Rideaux (Κουρτίνες), 1968, Χαρτί αφίσας σε πλεξιγκλάς, τραπέζι, αντικείμενα

Παλτά
Affiches massicotées, 122 x 41,5 εκ.

Γραβάτες, πριν το 1979
Χαρτί αφίσας, 120 x 70 εκ.

Πουκάμισα, πριν το 1981
Affiches massicotées, 96 x 80 εκ.

Ποδοσφαιριστές, σταθμός του μετρό Ομόνοια

Αλέκος Φασιανός

(1935 Αθήνα)

Μαθητής του Γιάννη Μόραλη στη Σχολή Καλών Τεχνών, όπου φοίτησε από το 1956 έως το 1960, συνέχισε με σπουδές λιθογραφίας στο Παρίσι (1960 - 1963), ως υπότροφος της γαλλικής κυβέρνησης. Τα επόμενα χρόνια άρχισε να μοιράζει το χρόνο του ανάμεσα στην ελληνική και τη γαλλική πρωτεύουσα. Την πρώτη του ατομική έκθεση, που παρουσιάστηκε το 1960 στην γκαλερί "A23" στην Αθήνα, ακολούθησε μια πολυπληθής σειρά παρουσιάσεων στην Ελλάδα αλλά και στο διεθνή χώρο, σε πόλεις όπως το Παρίσι, το Μόναχο, το Αμβούργο, το Μιλάνο, η Ζυρίχη, η Στοκχόλμη, το Λονδίνο και το Τόκιο. Στις συμμετοχές του σε διεθνείς εκθέσεις συγκαταλέγονται οι Μπιενάλε του Σάο Πάολο (1971), της Βενετίας (1972) και η Μπιενάλε Γραφιστικής του Μπάντεν - Μπάντεν (1985). Το 2004 πραγματοποιήθηκε στην Εθνική Πινακοθήκη αναδρομική έκθεση των έργων του με τίτλο "Φασιανός, Μυθολογίες του καθημερινού". Εκτός από τη ζωγραφική και τη χαρακτική, έχει επίσης ασχοληθεί με την εικονογράφηση βιβλίων, τις εφαρμοσμένες τέχνες αλλά και τη συγγραφή κειμένων και τη σκηνογραφία· συνεργάστηκε μάλιστα με το Εθνικό Θέατρο (1975, 1976, 1978).

Η αρχαία ελληνική αγγειογραφία, η βυζαντινή και λαϊκή παράδοση, η ζωγραφική του Θεόφιλου αλλά και τύποι της σύγχρονης τέχνης βρίσκονται στο υπόβαθρο της καλλιτεχνικής δημιουργίας του Φασιανού, που, μέσα από το καθαρό και ενιαίο χρώμα, το ελεύθερο και δεξιότεχνικό σχέδιο, την "παιδικότητα" και την ευαισθησία της απόδοσης, καταλήγει σε προσωπικές διατυπώσεις. Στο έργο του κυρίαρχη είναι η ανθρώπινη μορφή - χαρακτηριστικές είναι οι φιγούρες του ποδηλάτη ή του καπνιστή, που επανέρχονται στη ζωγραφική του -, ενώ σε πιο περιορισμένη έκταση απεικονίζει και άλλα θέματα, όπως νεκρές φύσεις.

Ο γαμπρός, 1967
Λάδι σε μουσαμά, 90,5 x 72 εκ.

Ο φουριόζος, 1984

Ακρυλικό σε χαρτί κολλημένο σε μουσαμά,
86,4 x 57 εκ.

Φτερουγίσματα, 1987
Λάδι σε μουσαμά, 80,5 x 63,5 εκ.

Αθηναϊκό πανόραμα, 1989
Λάδι σε μουσαμά, 200 x 655 εκ.

Βασίλης Σπεράντζας

(1938 Αθήνα)

Σπούδασε ζωγραφική στη Σχολή Καλών Τεχνών του Παρισιού (1956-1962). Μετά την ολοκλήρωση των σπουδών του παρέμεινε στη γαλλική πρωτεύουσα και από το 1976 ως το 1988 δίδαξε λιθογραφία στην ίδια σχολή. Το 1988 επέστρεψε στην Ελλάδα, όπου ζει και εργάζεται μέχρι σήμερα.

Το 1966 παρουσίασε την πρώτη ατομική του έκθεση στη γκαλερί Άστορ της Αθήνας, οργανώνοντας στη συνέχεια ατομικές τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Έχει λάβει επίσης μέρος σε παρισινά σαλόνια, καθώς και σε ομαδικές και διεθνείς εκθέσεις ζωγραφικής και χαρακτικής.

Στο έργο του αναπαριστά ένα κόσμο που συνδυάζει στοιχεία οικεία και καθημερινά με μια εξωπραγματική, ονειρική και, συχνά, ερωτική ατμόσφαιρα, όπου κυριαρχεί η γυναικεία μορφή. Γυμνή τις περισσότερες φορές και συχνά ξαπλωμένη, μόνη ή με κάποιον άνδρα, αποδίδεται χωρίς ρεαλιστική διάθεση, με έντονα χρώματα και πλαστικότητα των όγκων και εικονίζεται σε εσωτερικά με αστικό χαρακτήρα και στοιχεία του παρελθόντος. Παράλληλα με τη ζωγραφική ασχολείται και με τη χαρακτική, ιδιαίτερα τη λιθογραφία, δημιουργώντας συνθέσεις με έντονα εξπρεσιονιστικό χαρακτήρα

Στο μπαλκόνι, 1989

Λάδι σε μουσαμά, 122 x 100 εκ.

Παναγιώτης Τέτσης

(1925 Ύδρα – 2016 Αθήνα)

Πήρε τα πρώτα μαθήματα ζωγραφικής από τον Κλάους Φρίσλαντερ το 1940. Την ίδια χρονιά γνώρισε τον Δημήτρη Πικιώνη και τον Νίκο Χατζηκυριάκο-Γκίκα, τους οποίους ο ίδιος θεωρεί πραγματικούς δασκάλους του. Από το 1943 ως το 1949 σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών κοντά στον Δημήτριο Μπισκίνη, τον Παύλο Μαθιόπουλο και τον Κωνσταντίνο Παρθένη. Με υποτροφία του Ι.Κ.Υ. ολοκλήρωσε τις σπουδές του στη Σχολή Καλών Τεχνών του Παρισιού (1953-1956), όπου διδάχτηκε την τέχνη της χαλκογραφίας από τον Ed. Goerg.

Ξεκινώντας την εκθεσιακή του δραστηριότητα το 1948 με τη διοργάνωση της πρώτης ατομικής του έκθεσης, παρουσίασε το έργο του σε ατομικές, ομαδικές, Πανελλήνιες και διεθνείς εκθέσεις ζωγραφικής και χαρακτικής. Ανάμεσά τους συγκαταλέγονται συμμετοχές στις Μπιενάλε του Σάο Πάολο το 1957 και το 1965 και της Αλεξάνδρειας το 1959 και στις Διεθνείς Εκθέσεις Χαρακτικής του Λουγκάνο το 1960 και του Τόκιο το 1964. Το 1970, αν και ορίστηκε εκπρόσωπος της Ελλάδας στη Μπιενάλε της Βενετίας, αρνήθηκε να συμμετάσχει λόγω της πολιτικής κατάστασης. Έλαβε επίσης μέρος στις εκθέσεις της ομάδας "Αρμός Α", της οποίας υπήρξε μέλος από το 1949, και "Αρμός Β". Το 1983 η σειρά "Λαϊκή Αγορά" παρουσιάστηκε στην Εθνική Πινακοθήκη, όπου το 1999 οργανώθηκε αναδρομική έκθεση του έργου του.

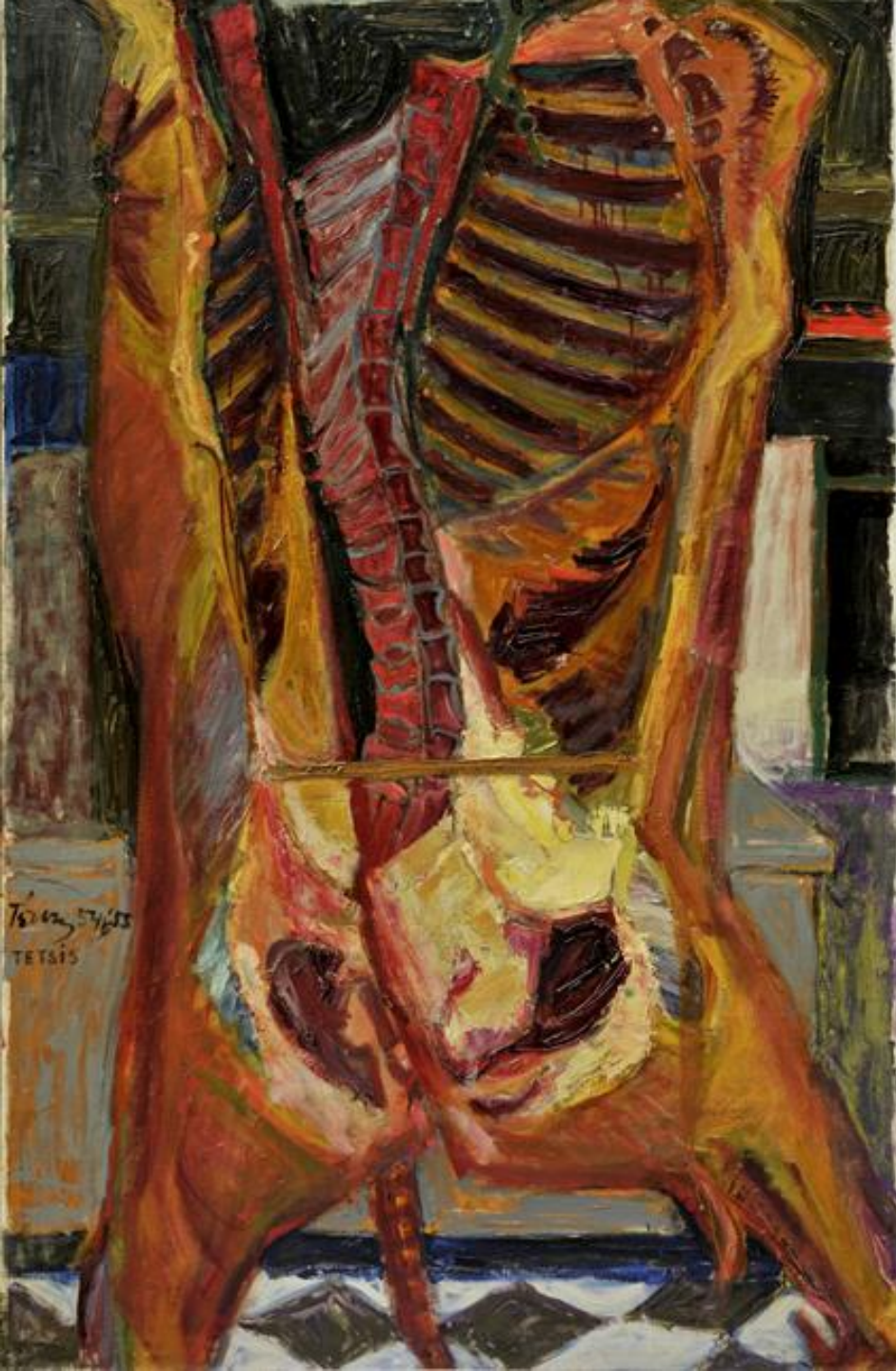
Από το 1951 εργάστηκε ως επιμελητής στην έδρα του ελεύθερου σχεδίου της Αρχιτεκτονικής Σχολής του Ε.Μ.Π., ενώ από το 1958 ως το 1962 δίδαξε στο Αθηναϊκό Τεχνολογικό Ινστιτούτο. Το 1958 συμμετείχε στην ίδρυση του Ελευθέρου Σπουδαστηρίου Καλών Τεχνών (μετέπειτα Επαγγελματική Σχολή Διακοσμητικών Τεχνών Βακαλό), όπου δίδαξε ως το 1976, οπότε και εξελέγη καθηγητής στη Σχολή Καλών Τεχνών. Στη θέση αυτή παρέμεινε ως το 1991, έχοντας από το 1989 εκλεγεί πρύτανης, ενώ το 1993 έγινε μέλος της Ακαδημίας Αθηνών.

Παραμένοντας πιστός στην παραστατική ζωγραφική και διαμορφώνοντας ένα προσωπικό εξπρεσιονιστικό ύφος, απεικονίζει σκηνές της καθημερινής ζωής, προσωπογραφίες, τοπία και νεκρές φύσεις, δίνοντας ιδιαίτερη σημασία στο ρόλο του χρώματος και του φωτός. Η καλλιτεχνική του δημιουργία περιλαμβάνει επίσης ενασχόληση με τη χαρακτική και τοιχογραφική διακόσμηση δημοσίων κτηρίων και εκκλησιών.

Τοπίο Ύδρας, 1951

Λάδι σε μουσαμά, 89 x 67 εκ.

Σφαχτό, 1954 - 1955

Λάδι σε μουσαμά, 158 x 99,1 εκ.

Νεκρή φύση

Παστέλ σε χαρτί

Σίφνος Ι,
1971 - 1972
Λάδι σε μουσαμά
138 x 138 εκ.

Τα τραπέζια IV
1985
Λάδι σε μουσαμά
146 x 151 εκ.

Το φεγγάρι, 1998
Υδατογραφία σε χαρτί, 74,7 x 105 εκ.

Πάρις Πρέκας

(1926 Αθήνα - 1999 Αθήνα)

Σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών (1948-1952) με δασκάλους τους Ουμβέρτο Αργυρό, Δημήτριο Μπισκίνη και Ανδρέα Γεωργιάδη, ενώ το 1963, με εξάμηνη υποτροφία της γαλλικής κυβέρνησης, μετεκπαιδεύτηκε στο Παρίσι.

Η εκθεσιακή του δραστηριότητα περιλαμβάνει ατομικές παρουσιάσεις και συμμετοχές σε ομαδικές και διεθνείς εκθέσεις, όπως οι Μπιενάλε των Νέων στο Παρίσι το 1959, του Σάο Πάολο το 1965 και της Αλεξάνδρειας το 1968, κερδίζοντας επανειλημμένως διακρίσεις.

Δημιουργός πολύπλευρος, ο Πρέκας έχει ασχοληθεί με τη ζωγραφική, τη γλυπτική, την κοσμηματογραφία και την αρχιτεκτονική διακόσμηση, φιλοτεχνώντας συνθέσεις για εσωτερικούς και εξωτερικούς χώρους πολυκατοικιών και δημοσίων και κοινόχρηστων κτηρίων. Στη ζωγραφική του αρχικά ασχολήθηκε με το τοπίο, ενώ αργότερα, συνδυάζοντας την ελληνική πραγματικότητα με τους μύθους και τις παραδόσεις, δημιούργησε θεματικές ενότητες που κινούνται στο πνεύμα του κονστρουκτιβισμού και της αφαίρεσης. Ανάλογα μοτίβα έχει χρησιμοποιήσει και στο γλυπτικό του έργο, με το συνδυασμό αφαιρετικών, κυβιστικών και εξπρεσιονιστικών στοιχείων.

Αστυάναξ, 1964

Λάδι σε μουσαμά, 130 x 70 εκ.

*Κάθισε ο ήλιος
στα φτερά του
1973
Λάδι σε μουσαμά
200 x 200 εκ.*

Τάνκερ, 1982, Λάδι σε μουσαμά, 150 x 130 εκ.

Γιώργος Μαυροΐδης

(1912 Πειραιάς - 2003 Αθήνα)

Κυπριακής καταγωγής, έζησε στη Λάρνακα μέχρι τα δώδεκά του χρόνια. Σπούδασε Νομικά και Πολιτικές Επιστήμες στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας, ενώ στη ζωγραφική, αν και έδειξε κλίση από μικρός, παρέμεινε αυτοδίδακτος. Το 1947 ξεκίνησε καριέρα στο διπλωματικό σώμα, από το οποίο παραιτήθηκε το 1959, όταν εξελέγη Καθηγητής Ζωγραφικής στη Σχολή Καλών Τεχνών. Στη θέση αυτή παρέμεινε ως το 1982. Την περίοδο 1950-1952, εργαζόμενος ως διπλωματικός υπάλληλος στο Παρίσι, είχε την ευκαιρία να μελετήσει τις τάσεις της σύγχρονης τέχνης.

Το 1948 ξεκίνησε την εκθεσιακή του δραστηριότητα με την καλλιτεχνική ομάδα "Αρμός", της οποίας υπήρξε ιδρυτικό μέλος. Οργάνωσε επίσης πολλές ατομικές και έλαβε μέρος σε ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, μεταξύ των οποίων οι Μπιενάλε του Σάο Πάολο το 1955 και το 1957, που τιμήθηκε με εύφημο μνεία, της Αλεξάνδρειας το 1961 και της Βενετίας το 1966. Το 1986 το έργο του παρουσιάστηκε σε αναδρομική έκθεση στην Εθνική Πινακοθήκη.

Περιστασιακά ασχολήθηκε με τη σκηνογραφία, ενώ στο πλαίσιο των ευρύτερων πνευματικών του ενδιαφερόντων δημοσίευσε λογοτεχνικά κείμενα σε περιοδικά και εξέδωσε τη συλλογή διηγημάτων "Καθρέφτες" (1947).

Πειραματιζόμενος με το λάδι και την τέμπερα, την υδατογραφία και την εγκαυστική, ζωγραφίζει τοπία, νεκρές φύσεις, προσωπογραφίες και ντυμένες ή γυμνές γυναικείες μορφές, με εξπρεσιονιστική διάθεση, που χαρακτηρίζονται από τις έντονες παραμορφώσεις και τους δυνατούς χρωματικούς συνδυασμούς.

Θάνατος του Μάρκου Μπότσαρη, 1961, Λάδι σε μουσαμά, 177 x 281 εκ.

Γυμνό, 1964
Λάδι σε μουσαμά, 116 x 73 εκ.

Γυναικείο μοντέλο, 1971
Λάδι σε μουσαμά, 116,5 x 138,5 εκ.

Κάποιος έρχεται, 1990, Λάδι σε μουσαμά, 80 x 120 εκ.

Δημήτρης Μυταράς

(1934 Χαλκίδα -2017 Αθήνα)

Σπούδασε ζωγραφική στη Σχολή Καλών Τεχνών (1953-1957), με δασκάλους τον Γιάννη Μόραλη και τον Σπύρο Παπαλουκά. Την περίοδο 1961-1964, με υποτροφία του Ι.Κ.Υ., συνέχισε τις σπουδές του στο Παρίσι, όπου παρακολούθησε μαθήματα σκηνογραφίας στην Ecole Nationale des Arts Decoratifs κοντά στους Labisse και J.L. Barreau και διακόσμησης εσωτερικών χώρων στην Metiers d' Arts.

Από το 1964 ως το 1972 ήταν υπεύθυνος του εργαστηρίου Εσωτερικής Διακόσμησης στο Αθηναϊκό Τεχνολογικό Ινστιτούτο, ενώ το 1975 εξελέγη καθηγητής στη Σχολή Καλών Τεχνών. Το 1978, με τη βοήθεια του Δήμου, ίδρυσε με τη σύζυγό του Χαρίκλεια σχολή ζωγραφικής στη Χαλκίδα.

Στη διάρκεια της καλλιτεχνικής του πορείας έχει αναπτύξει πλούσια εκθεσιακή δραστηριότητα, που περιλαμβάνει πολυάριθμες συμμετοχές σε ομαδικές και διεθνείς εκθέσεις, αλλά και πολλές ατομικές παρουσιάσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Ανάμεσα στις σημαντικότερες συμμετοχές του περιλαμβάνονται οι Μπιενάλε της Αλεξάνδρειας το 1958 και το 1966, των Νέων στο Παρίσι το 1960, του Σάο Πάολο το 1966 και της Βενετίας το 1972. Το 1961 παρουσίασε την πρώτη ατομική του έκθεση στη γκαλερί Ζυγός, ενώ στη συνέχεια ξεχωρίζουν οι αναδρομικές το 1989 στην Πινακοθήκη Πιερίδη, στο Βελλίδειο Ίδρυμα και στη γκαλερί Ειρμός της Θεσσαλονίκης, το 1992 στο Chateau Cenonceau στη Γαλλία, το 1995 στην Εθνική Πινακοθήκη και το 1998 στο μουσείο Millegarden της Στοκχόλμης, στο πλαίσιο της Πολιτιστικής Πρωτεύουσας. Εκτός από τη ζωγραφική έχει ασχοληθεί εκτεταμένα και με τη σκηνογραφία, συνεργαζόμενος με το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, το Εθνικό, το Θέατρο Τέχνης, το Ελληνικό Χορόδραμα της Ραλλούς Μάνου, καθώς και με πολλούς σημαντικούς ελληνικούς θιάσους. Έχει επίσης διακοσμήσει με τοιχογραφίες ξενοδοχεία, εργοστάσια και υποκαταστήματα τραπεζών στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Στο πλαίσιο του ευρύτερου ενδιαφέροντός του για την τέχνη έγραψε διάφορα θεωρητικά κείμενα, τα οποία εκδόθηκαν το 1989 σε βιβλίο με τίτλο "Μη μιλάς πολύ για τέχνη".

Η ζωγραφική του, ανθρωποκεντρική κατά κύριο λόγο, χαρακτηρίζεται από το έντονο σχέδιο και τα καθαρά και δυνατά χρώματα. Ξεκινώντας από το φωτογραφικό ρεαλισμό, δέχτηκε στη συνέχεια την επιρροή της αφαίρεσης, για να καταλήξει σε μια εξπρεσιονιστική έκφραση, ενώ ένα μεγάλο μέρος του έργου του χαρακτηρίζεται από μία έντονη διάθεση κοινωνικής κριτικής.

Τραπέζι, 1957
Λάδι σε μουσαμά, 80 x 45 εκ.

Καθρέφτης με μωβ, 1964, Ακρυλικό σε μουσαμά, 173 x 258 εκ.

Πέσινα γάντια, πριν το 1977
Λάδι σε μουσαμά, 200 x 134
εκ.

Εργαστήριο, 1993
Λάδι σε μουσαμά,
220 x 180 εκ.

Γυναίκα και σκύλος, 1994
Λάδι σε μουσαμά, 220 x
190 εκ.

Χρίστος Καράς

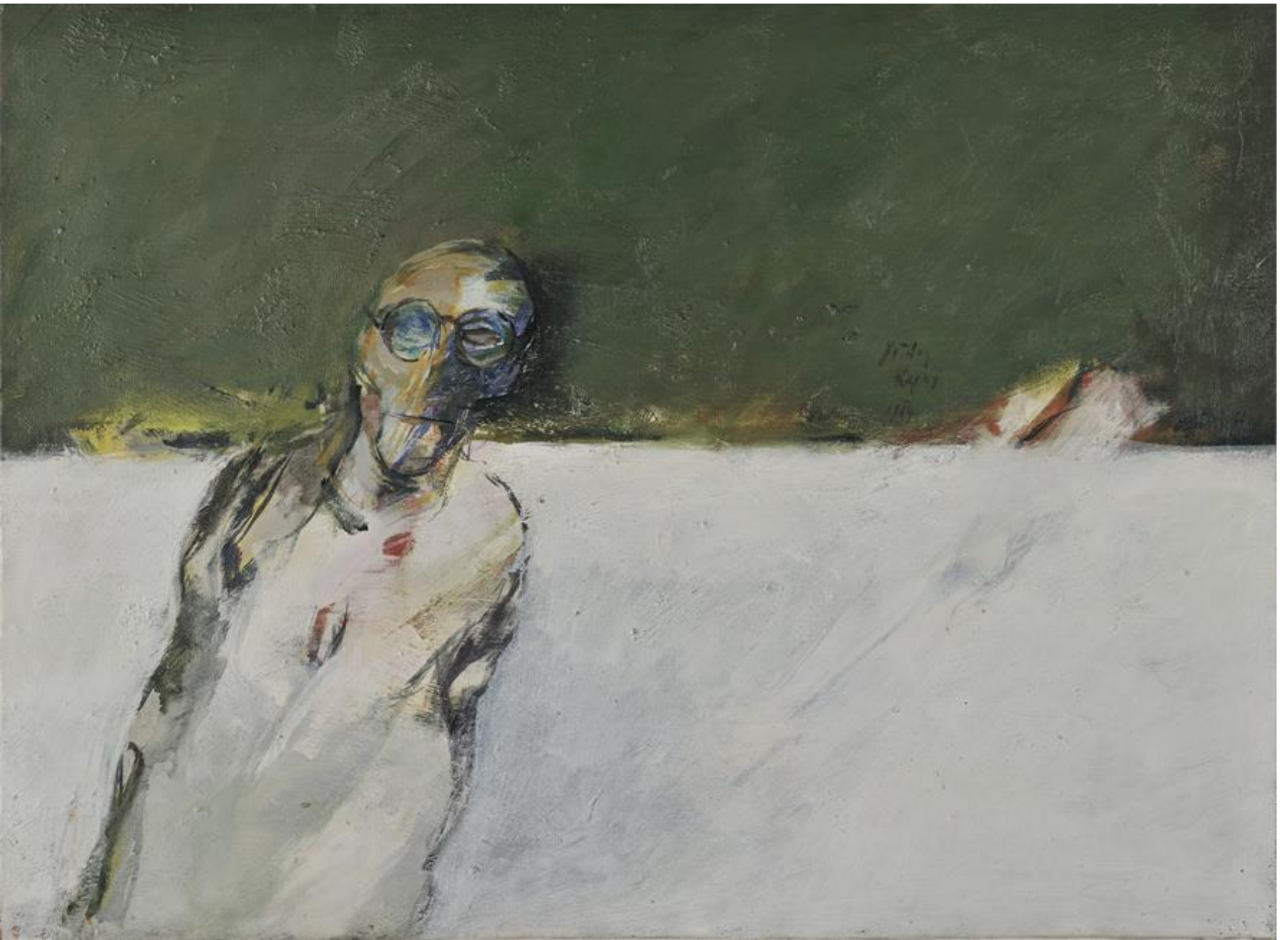
(1930 Τρίκαλα)

Μετά από διετή φοίτηση στην Πάντειο (1948 - 1950), σπούδασε στην Α.Σ.Κ.Τ. (1951 - 1955), κοντά στο Γιάννη Μόραλη και το Γιάννη Παππά. Ως υπότροφος του Ι.Κ.Υ. σπούδασε φρέσκο στη Σχολή Καλών Τεχνών του Παρισιού (1957 - 1960) και παρέμεινε στη Γαλλία έως το 1963, ταξιδεύοντας παράλληλα σε γειτονικές χώρες, όπως στο Βέλγιο, την Ολλανδία, την Ισπανία, την Ιταλία και τη Μ. Βρετανία. Δέκα χρόνια αργότερα, με υποτροφία του Ιδρύματος Ford, εργάστηκε στη Νέα Υόρκη (1973 - 1975). Κατά το διάστημα αυτό επισκέφτηκε πολλές πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών και του Καναδά. Παρουσίασε την πρώτη του ατομική έκθεση το 1961 στην γκαλερί "Ζυγός", ενώ ήδη από το 1952 άρχισε να παίρνει μέρος σε Πανελλήνιες εκθέσεις. Σημαντική επίσης είναι η παρουσία του σε διεθνείς ομαδικές εκθέσεις (Γ' Μπιενάλε Νέων Παρίσι 1963, Ζ' Μπιενάλε της Αλεξάνδρειας 1965, Μπιενάλε Σάο Πάολο 1967, Μπιενάλε Βενετίας 1984, Δ' Μπιενάλε Ευρωπαϊκής Χαρακτικής Μπάντεν - Μπάντεν 1985). Το 1963, μέσα στο πλαίσιο των προσπαθειών για την ανανέωση του καλλιτεχνικού κλίματος στην Ελλάδα, μετείχε στην ίδρυση της ομάδας "Τομή", και το 1976 του "Συνδέσμου Καλλιτεχνών".

Από τα πρώτα κολάζ προχώρησε σε παραστατικά έργα εξπρεσιονιστικού και σουρεαλιστικού χαρακτήρα, για να δώσει αργότερα συνθέσεις, όπου στοιχεία της αντικειμενικής πραγματικότητας αποδίδονται με ποιητική διάθεση, αξιοποιώντας παράλληλα κατακτήσεις προηγούμενων φάσεων της δουλειάς του, ενώ ιδιαίτερη βαρύτητα δίδεται στο ρόλο του σχεδίου.

Μορφή, 1964

Λάδι σε μουσαμά, 52 x 72,5 εκ.

Έξοδος, 1964
Λάδι σε μουσαμά, 128 x 160 εκ.

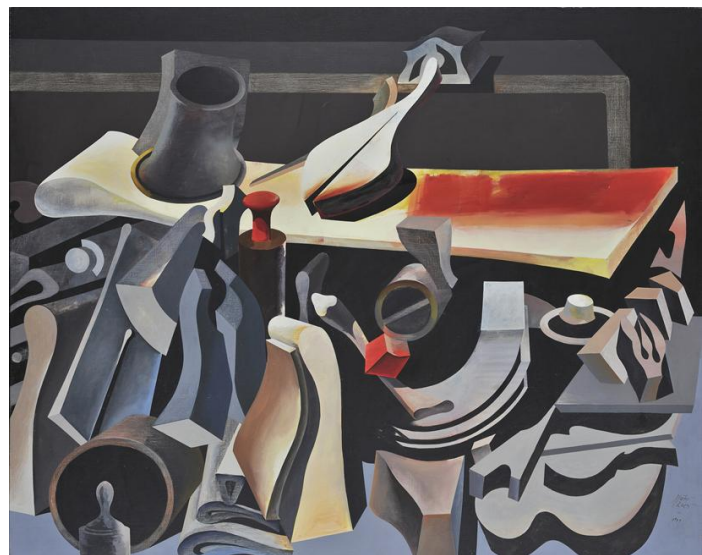
Τρεις Χάριτες, 1974, Λάδι σε μουσαμά, 154 x 234 εκ.

Διαστημικό όραμα, 1978
Λάδι σε μουσαμά, 172 x 142 εκ.

Γένεσις, 1979, Λάδι σε μουσαμά,
121 x 152 εκ.

Τζων Χριστοφόρου

(1921 Λονδίνο - 2014 Παρίσι)

Παιδί Ελλήνων από τη Σμύρνη. Ορφανός από μητέρα, αναχώρησε το 1930 από το Λονδίνο και εγκαταστάθηκε στην Αθήνα με τον πατέρα του, ο οποίος πέθανε δύο χρόνια αργότερα. Το 1935 φοίτησε για σύντομο χρονικό διάστημα στη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας και το 1938 επέστρεψε στην Αγγλία. Από το 1941 έως το 1946 υπηρέτησε στη RAF. Έκτοτε αφιερώθηκε στη ζωγραφική μελετώντας σε μουσεία όπως η National και η Tate Gallery του Λονδίνου και το 1949 πραγματοποίησε την πρώτη του ατομική έκθεση στην γκαλερί Twenty Brook Street. Στο διάστημα 1951 - 1952 διέμεινε στο Παρίσι, δουλεύοντας στα μεγάλα μουσεία της πόλης και την ίδια περίοδο κατέστρεψε το μεγαλύτερο μέρος της προηγούμενης δουλειάς του. Επιστρέφοντας στο Λονδίνο συνέχισε την καλλιτεχνική και εκθεσιακή του δραστηριότητα, μένοντας πιστός στην παραστατική ζωγραφική. Το 1955 επισκέφτηκε την Ισπανία και ένα χρόνο αργότερα εγκαταστάθηκε στο Παρίσι, όπου το 1960 πραγματοποίησε ατομική έκθεση στην γκαλερί Rive Gauche, με την οποία συνεργάστηκε έως το 1976. Το 1962 πήρε μέρος στην έκθεση "Νέα Παραστατικότητα" στην γκαλερί Mathias Fels, ενώ το 1965 τιμήθηκε στο Λονδίνο με το βραβείο της AICA. Το 1990 απέκτησε τη γαλλική υπηκοότητα. Έχει παρουσιάσει έργα του σε πολλές ομαδικές, ατομικές και αναδρομικές εκθέσεις (Randers, Δανία 1974, Saint - Etienne 1979, Montbeliard, Dunkerque, Saint - Quentin 1986).

Από τους προδρόμους της "Νέας Παραστατικότητας" στις αρχές της δεκαετίας του 1960, δημιουργεί μια παραστατική εξπρεσιονιστική ζωγραφική, με ζωηρά χρώματα και έντονα μαύρα περιγράμματα, όπου κυριαρχεί το δράμα της ανθρώπινης ύπαρξης.

Τραυματισμένος άνδρας, 1994
Λάδι σε μουσαμά, 116 x 146 εκ.

*Πορτρέτο ενός άγνωστου
ποιητή, 1995
Λάδι σε μουσαμά, 81 x 65 εκ.*

Δημοσθένης Κοκκινίδης

(1929 Πειραιάς-2020 Αθήνα)

Εγκατέλειψε τις σπουδές του στην Α.Σ.Ο.Ε.Ε. (1950 - 1952) και φοίτησε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών με καθηγητές το Γιάννη Μόραλη και το Σπύρο Παπαλουκά (1952 - 1958). Από το 1959 έως το 1961 ήταν υπεύθυνος του καλλιτεχνικού τμήματος του Ελληνικού Οργανισμού Χειροτεχνίας. Το 1961 συμμετείχε στην ίδρυση της "Ομάδας Τέχνη Α", πρωτοστατώντας στις δραστηριότητές της έως τη χρονιά της διάλυσής της το 1967. Το 1972 έλαβε υποτροφία του Ιδρύματος Ford. Το 1974 έγινε μέλος της "Ομάδας για την Επικοινωνία και την Εκπαίδευση στην Τέχνη". Το 1976 εξελέγη τακτικός καθηγητής στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών στην έδρα της ζωγραφικής, όπου δίδαξε έως το 1997, ενώ κατά τα έτη 1980 - 1982 διετέλεσε πρόεδρος της Σχολής. Έχει παρουσιάσει έργα του σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις, ενώ έχει επίσης δημοσιεύσει μελέτες σχετικά με θεωρητικά ζητήματα της τέχνης. Το 1990 το Μακεδονικό Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης οργάνωσε αναδρομική έκθεση του έργου του.

Χρωματικές αξίες, ελλειπτικό μορφοπλαστικό λεξιλόγιο και αποσπασματικότητα διακρίνουν τη ζωγραφική του, που κινείται στην κατεύθυνση του Αφαιρετικού Εξπρεσιονισμού

Μάρτιος 1968

1968

Από τη σειρά: *Των δε κακών μνήμη...* 1967-1997

Ακρυλικό σε χαρτόνι συσκευασίας κολλημένο σε

κοντραπλακέ θαλάσσης

117 x 60,6 εκ.

Απρίλιος 1968
1968

Από τη σειρά: *Των δε κακών μνήμη...* 1967-1997
Ακρυλικό, σε χαρτόνι συσκευασίας
κολλημένο σε κοντραπλακέ θαλάσσης
και επικολλημένο χαρτί με σχέδιο με μαρκαδόρο
117 x 60,6 εκ.

Αύγουστος 1967
1967
Από τη σειρά: *Των
δε κακών μνήμη...*
1967-1997
Ακρυλικό σε
χαρτόνι
συσκευασίας
κολλημένο σε
κοντραπλακέ
θαλάσσης
60,5 x 60,7 εκ.

Αύγουστος 1967
1967
Από τη σειρά: *Των
δε κακών μνήμη...*
1967-1997
Ακρυλικό σε
χαρτόνι
συσκευασίας
κολλημένο σε
κοντραπλακέ
θαλάσσης
60,7 x 60,5 εκ.

Σχίσμα
1979
από την ενότητα
Διαμαρτυρίες
Ακρυλικό σε
μουςαμά
200 x 200 εκ.

Θάνος Τσιγκος

(1914 Ελευσίνα - 1965 Αθήνα)

Σπούδασε στο Τμήμα Αρχιτεκτόνων του Εθνικού Μετσόβειου Πολυτεχνείου (1931-1936) και στη συνέχεια εργάστηκε ως αρχιτέκτονας έως τα τέλη της δεκαετίας του 1930. Το 1947 πήγε στη Βραζιλία και, με σύσταση του Le Corbusier, συνεργάστηκε για την εκπόνηση μελετών και σχεδίων για την Βραζιλία. Την ίδια χρονιά ταξίδεψε στο Παρίσι, όπου και εγκαταστάθηκε έως το 1960. Εγκατέλειψε την αρχιτεκτονική και αφιερώθηκε στη ζωγραφική και τη σκηνογραφία, ιδρύοντας μάλιστα και δικό του θέατρο. Πραγματοποίησε ατομικές εκθέσεις στη Γαλλία και το 1963 την τελευταία του ατομική στο "Ζυγό" στην Αθήνα, όπου είχε επιστρέψει από το 1961. Αναδρομικές εκθέσεις του έργου του οργάνωσαν το Τεχνολογικό Ινστιτούτο Αθηνών (1965), η Εθνική Πινακοθήκη (1980) και το Κέντρο Georges Pompidou στο Παρίσι (1980).

Από τους πρώτους καλλιτέχνες διεθνώς που εκφράστηκαν μέσα από την *informel*, δημιούργησε έργα πυρετικής γραφής, καρπούς παράφορου παραληρήματος, στα οποία χειρονομία και ματιέρα ενεργοποιούν τη ζωγραφική επιφάνεια.

Καράβια, 1956
Λάδι σε μουσαμά, 73 x 91,5 εκ.

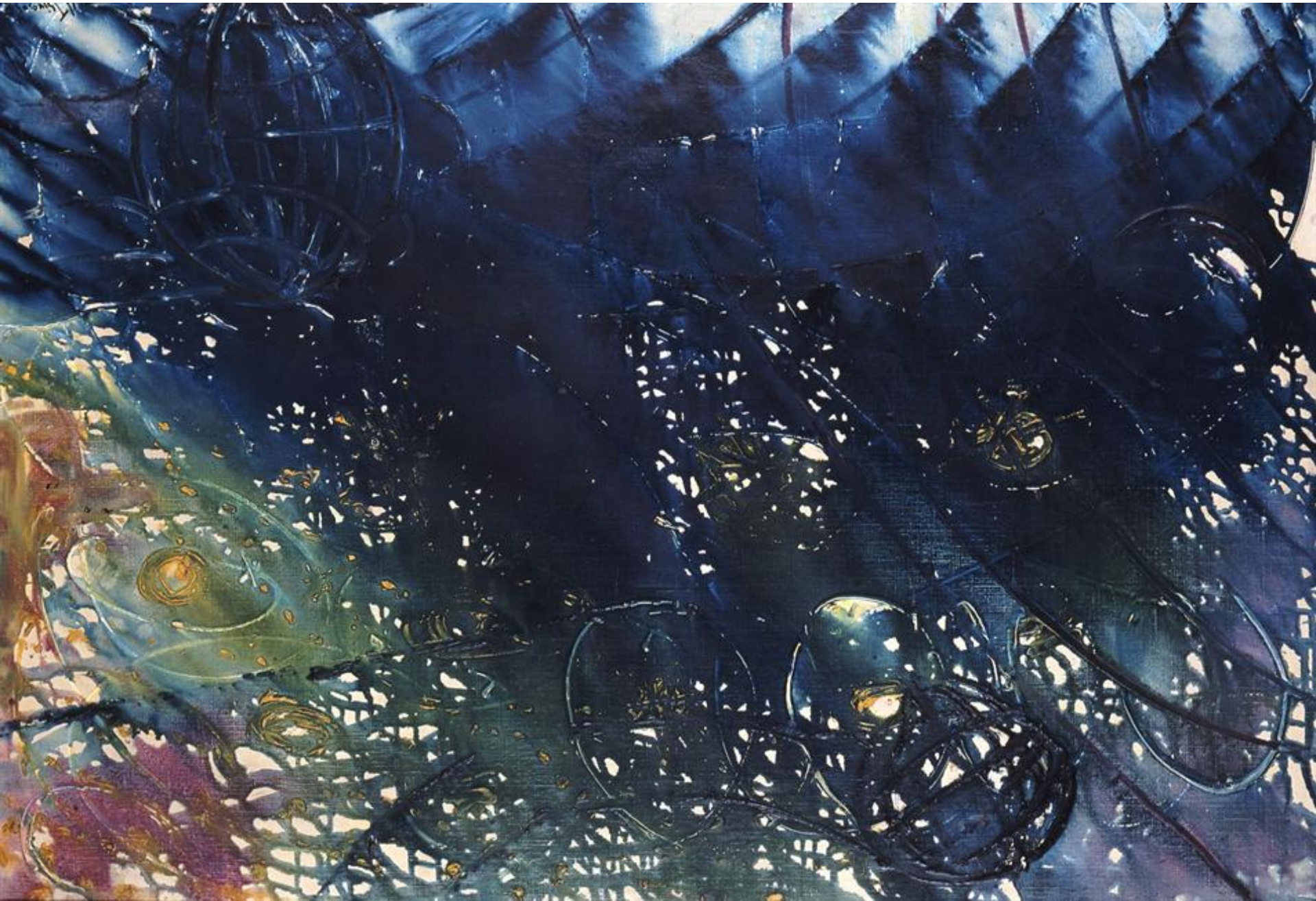
Καράβια, 1958
Λάδι σε μουσαμά, 73 x 92 εκ.

Λουλούδια, 1960
Λάδι σε μουσαμά, 35 x 70 εκ.

Το διάστημα-Σύμπαν
Λάδι σε μουσαμά, 87,8 x 128,5 εκ.

Ντίκος (Κωνσταντίνος) Βυζάντιος

(1924 Αθήνα - 2007 Μαγιόρκα)

Πήρε τα πρώτα μαθήματα ζωγραφικής από τον πατέρα του, Περικλή Βυζάντιο. Στη συνέχεια σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών (1938-1942) και το 1946, με υποτροφία της γαλλικής κυβέρνησης, ολοκλήρωσε τις σπουδές του στο Παρίσι, φοιτώντας στις ακαδημίες Julian και Grande Chaumiere. Εγκατεστημένος από τότε μόνιμα στη γαλλική πρωτεύουσα, συνδέθηκε με τον Alberto Giacometti, τον Christian Zervos, τον Ευγένιο Ιονέσκο και τον Δημήτρη Γαλάνη, από τον οποίο διδάχτηκε την τέχνη της χαρακτηριστικής.

Το 1951 παρουσίασε την πρώτη ατομική του έκθεση στη γκαλερί Ariel. Ακολούθησαν ατομικές παρουσιάσεις τόσο στη Γαλλία όσο και σε άλλες χώρες της Ευρώπης και την Αθήνα, μερικές από τις οποίες προλόγισαν ο Ευγένιος Ιονέσκο, ο Michel Foucault και άλλες προσωπικότητες των τεχνών και των γραμμάτων. Πολυάριθμες είναι επίσης και οι συμμετοχές του σε σημαντικές ομαδικές διοργανώσεις στη Γαλλία και άλλες ευρωπαϊκές χώρες.

Ξεκινώντας από την παραστατική απόδοση με επίκεντρο την ανθρώπινη μορφή αλλά και το τοπίο, εγκατέλειψε σύντομα τα διδάγματα των δασκάλων του υιοθετώντας ένα προσωπικό ύφος. Αργότερα στράφηκε για ένα διάστημα στην αφηρημένη ζωγραφική, για να επανέλθει στη συνέχεια στην παραστατική απεικόνιση. Εισάγοντας στη θεματογραφία του και τη νεκρή φύση, δημιούργησε συνθέσεις με μια ιδιόμορφη προοπτική που υποβάλλει μία αινιγματική ατμόσφαιρα και ένα "προβληματικό" χώρο, στον οποίο εντάσσει μορφές με μανιεριστικά χαρακτηριστικά σε παράδοξες θέσεις και στάσεις.

Μορφές, 1985
Λάδι σε μουσαμά, 200 x 300 εκ.

Rupture VII
Λάδι σε μουσαμά, 146 x 114 εκ.

Ηλίας Δεκουλάκος

(1929 Αθήνα - 1998 Αθήνα)

Σπούδασε ζωγραφική στη Σχολή Καλών Τεχνών, από όπου αποφοίτησε το 1956, ενώ παράλληλα παρακολούθησε μαθήματα κοντά στο Σπύρο Παπαλουκά. Δίδαξε ελεύθερο σχέδιο στο Αθηναϊκό Τεχνολογικό Ινστιτούτο (1960 - 1968) και στο δικό του Εργαστήριο Ελευθέρων Σπουδών Ζωγραφικής (1969 - 1972). Το 1982 εξελέγη τακτικός καθηγητής στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών στην έδρα της ζωγραφικής, όπου παρέμεινε έως τη χρονιά της παραίτησής του, το 1988. Πραγματοποίησε ατομικές εκθέσεις σε αθηναϊκές αίθουσες τέχνης (Ζυγός 1963, Χίλτον 1973, Νέες Μορφές 1973, Δεσμός 1979, Ώρα 1984) και έλαβε μέρος σε πολλές ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό (Πανελλήνιες 1957, 1960, 1963, 1965, Μπιενάλε Νέων, Παρίσι 1961, Μπιενάλε Αλεξάνδρειας 1963 κ.ά.).

Μετά τα πρώτα έργα που κινούνταν στην κατεύθυνση της εξπρεσιονιστικής αφαίρεσης, στράφηκε προς την παραστατική ζωγραφική, δημιουργώντας υπερρεαλιστικούς πίνακες με ανθρώπινες μορφές και αντικείμενα, ενώ αργότερα τον απασχόλησε και η τοπιογραφία.

Μάνη, Ένα καλοκαίρι, 1986 - 1991
Λάδι σε μουσαμά, 170 x 145 εκ.

Γιώργος Βακιρτζής

(1923 Μυτιλήνη - 1988 Αθήνα)

Σπούδασε ζωγραφική στη Σχολή Καλών Τεχνών (1939-1946) κοντά στον Κωνσταντίνο Παρθένη και τον Ουμβέρτο Αργυρό, ενώ από τον Στέφανο Αλμαλιώτη διδάχτηκε την τεχνική της γιγαντοαφίσας (1938-1940). Την περίοδο 1952-1953 σπούδασε ζωγραφική, χαρακτηριστική και γραφικές τέχνες στη Σχολή Καλών Τεχνών και σε ελεύθερες ακαδημίες στο Παρίσι.

Από το 1945 ως το 1963 υπήρξε καλλιτεχνικός διευθυντής της "Σκούρας Φιλμς", φιλοτεχνώντας παράλληλα γιγαντοαφίσες για τους σημαντικότερους κινηματογράφους της Αθήνας. Συνεργάστηκε επίσης με τη "Φίνος Φιλμς" και το "L.T.C." του Παρισιού και διετέλεσε καλλιτεχνικός διευθυντής της διαφημιστικής εταιρείας "Γνώμη Α.Ε." από το 1963. Παράλληλα ασχολήθηκε με την αφίσα του τοίχου και της προθήκης και διακόσμησε με επιγραφές και τοιχογραφίες σπίτια, εμπορικά περίπτερα και καταστήματα. Την περίοδο 1956-1974 το ενδιαφέρον του επεκτάθηκε και στις γραφικές τέχνες, στο πλαίσιο των οποίων επιμελήθηκε εκδόσεις και φιλοτέχνησε εξώφυλλα για βιβλία, λευκώματα και περιοδικά, ενώ συνέβαλε σημαντικά και στην προώθηση της εφαρμοσμένης φωτογραφίας στην Ελλάδα. Ενδιαφερόμενος επίσης σε θεωρητικό επίπεδο για την τέχνη, δημοσίευσε μελέτες και εξέδωσε τα βιβλία "25 αφίσες του Γ. Βακιρτζή" (Αθήνα, 1963), "Γιγαντοαφίσες του κινηματογράφου του Γ. Βακιρτζή" (Αθήνα, 1968) και "Η λαϊκή επιγραφή στην Ελλάδα" (Αθήνα, 1973/1974).

Από το 1949 άρχισε να συμμετέχει σε ομαδικές, Πανελλήνιες και διεθνείς εκθέσεις, οργανώνοντας από το 1960 και ατομικές, ενώ το 1989 το έργο του παρουσιάστηκε σε αναδρομική έκθεση στην Εθνική Πινακοθήκη.

Καλλιτέχνης ανθρωποκεντρικός, ο Βακιρτζής χρησιμοποιεί στοιχεία από την τέχνη της γιγαντοαφίσας, της λαϊκής ζωγραφικής αλλά και της εξπρεσιονιστικής γραφής, που συνδυάζει με φόντο μεγάλες κλασικές συνθέσεις του παρελθόντος, για να αποτυπώσει με ένα προσωπικό ύφος τους προβληματισμούς του σχετικά με τα ιστορικά και πολιτικά βιώματα της ελληνικής κοινωνίας.

*Μίλλου από "Το ημερολόγιο της
Άννας Φρανκ", 1959
Ψαρόκολλα σε καμβά, 178 x 140*

ΕΚ.

Η Σχολή
των Αθηνών Νο 2
1974
Ακρυλικό σε μουσαμά
149,5 x 149,5 εκ.

*Η απελευθέρωση
των Ελλήνων
1944-45
1977
Μικτή τεχνική σε
μουσαμά
130 x 130 εκ.*

Από τη σειρά "Σχόλια"
(Τίμημα=Θάνατος)

1977

Μικτή τεχνική
120 x 120 εκ.

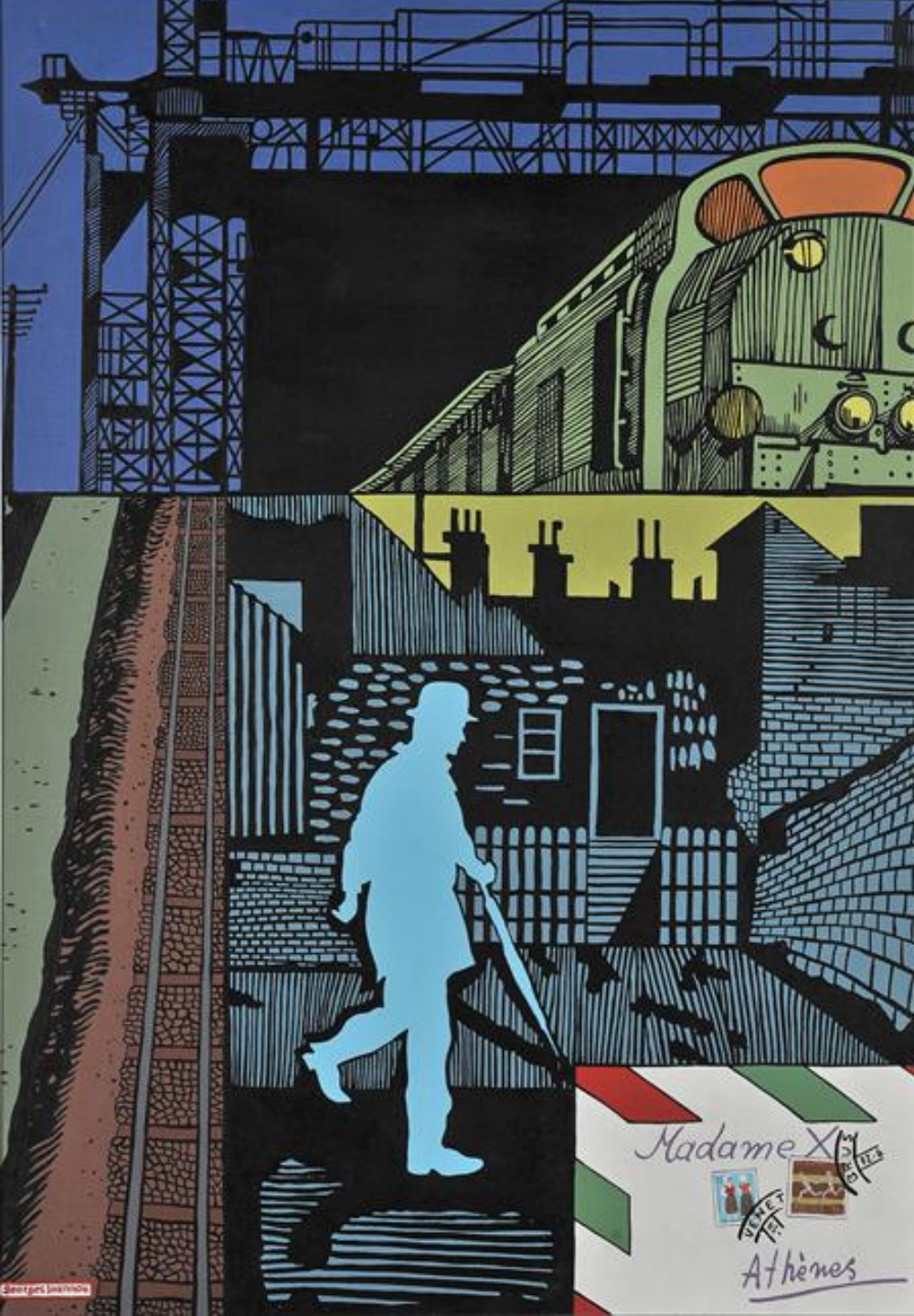
Γιώργος Ιωάννου

(1926 Αθήνα -2017 Αθήνα)

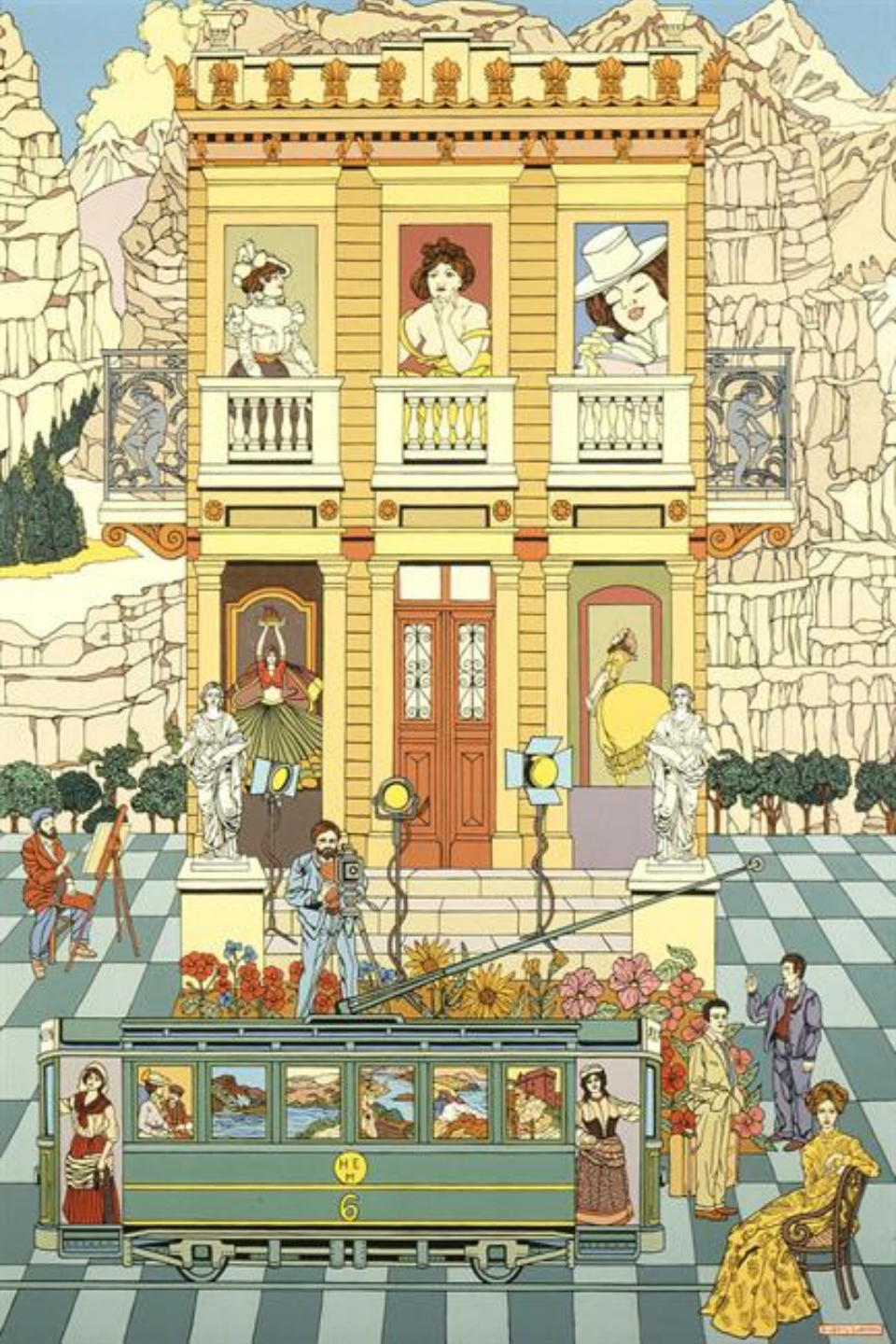
Σπούδασε ζωγραφική στην Αθήνα κοντά στον Κώστα Ηλιάδη και τον Θεόδωρο Δρόσο και στην Ακαδημία Julian στο Παρίσι, στα εργαστήρια των Claude Schurr και Mac Avoγ.

Το 1959 παρουσίασε την πρώτη ατομική του έκθεση στη γκαλερί Ζυγός, την οποία ακολούθησαν ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, ανάμεσα στις οποίες η Μπιενάλε της Βενετίας το 1970 και τα Ευρωπαϊκά στις Βρυξέλλες το 1982.

Ενδιαφερόμενος για το τοπίο, τη νεκρή φύση, τα εσωτερικά αλλά και την ανθρώπινη μορφή, ακολούθησε στα πρωιμότερα έργα του τις αντιλήψεις του ιμπρεσιονισμού. Στη συνέχεια, υιοθετώντας χαρακτηριστικά της ποπ αρτ και χρησιμοποιώντας την τεχνική των κόμικς, στράφηκε στη σάτιρα της κοινωνικής και πολιτικής πραγματικότητας, δημιουργώντας συνθέσεις με σουρεαλιστική ατμόσφαιρα και συμβολικούς υπαινιγμούς. Η καλλιτεχνική του δημιουργία περιλαμβάνει επίσης ενασχόληση με τη χαρακτική, στο πλαίσιο της οποίας εκδόθηκε το "Λεύκωμα 1940-1974" με εκατό μονοτυπίες εμπνευσμένες από τον ελληνοϊταλικό πόλεμο, την Κατοχή, την Αντίσταση, τον Εμφύλιο και τη Δικτατορία.

Περί ενός συμβάντος
Λάδι σε μουσαμά, 100 x 70 εκ.

*Εκ του αμφιβόλου χώρου, πριν το 1979
Λάδι σε μουσαμά, 150 x 100 εκ.*

Γιάννης Γαϊτης

(1923 Αθήνα - 1984 Αθήνα)

Σπούδασε αρχικά στη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας και το 1949 συμμετείχε, με τον Αλέκο Κοντόπουλο και άλλους καλλιτέχνες που είχαν στραφεί στις αφηρημένες τάσεις, στην ίδρυση της ομάδας "Οι Ακραιοί". Το 1954 πήγε στο Παρίσι, όπου ολοκλήρωσε τις σπουδές του στην εκεί Σχολή Καλών Τεχνών και στην ακαδημία Grande Chaumière.

Εργαζόμενος τόσο το Παρίσι όσο και στην Αθήνα και έχοντας ξεκινήσει την εκθεσιακή του δραστηριότητα το 1944 με μία ατομική έκθεση στο εργαστήριό του και στη συνέχεια στον Παρνασσό, εξακολούθησε να παρουσιάζει ατομικά το έργο του σε παρισινές και αθηναϊκές γκαλερί, καθώς και σε χώρες της Ευρώπης και της Αμερικής, ενώ το 1984, μία εβδομάδα πριν το θάνατό του, εγκαινιάστηκε μεγάλη αναδρομική στην Εθνική Πινακοθήκη. Πολυάριθμες υπήρξαν και οι συμμετοχές του σε ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, ανάμεσα στις οποίες ξεχωρίζουν οι Μπιενάλε του Σάο Πάολο το 1952 και το 1967 και τα Ευρωπαϊκά το 1982 στις Βρυξέλλες. Το έργο του παρουσιάστηκε επίσης σε μεταθανάτιες εκθέσεις, μεταξύ των οποίων η αναδρομική το 1994 στο Βαφοπούλειο Πνευματικό Κέντρο της Θεσσαλονίκης.

Ασχολούμενος κυρίως με τη ζωγραφική και, σε πιο περιορισμένη κλίμακα, με τη γλυπτική και τη χαρακτική, ξεκίνησε από πορτρέτα, για να προχωρήσει σύντομα σε αφηρημένες εξπρεσιονιστικές και σουρεαλιστικές συνθέσεις, κυβιστικές και γεωμετρικές δημιουργίες και, παράλληλα, αφηρημένες συνθέσεις γλυπτικής από γύψο, αντίστοιχες με της ζωγραφικής του. Για ένα διάστημα οι δημιουργίες του συντίθενται από έντομα, ανθρωπάκια, πουλιά και φυτά, που υποδηλώνουν ένα παράλογο κόσμο. Λίγο μετά τα μέσα της δεκαετίας του '60 άρχισε να διαμορφώνει το γνωστό ανθρωπάκι, που επαναλαμβάνεται αρχικά γύρω από μία κεντρική παράσταση, για να σχηματοποιηθεί και να τυποποιηθεί στη συνέχεια, αποτελώντας, επαναλαμβανόμενο σε διάφορες παραλλαγές, ένα σύμβολο και ένα μέσο ειρωνείας και κοινωνικής κριτικής. Με επίκεντρο το ανθρωπάκι αυτό δημιούργησε επίσης κατασκευές, υπερμεγέθεις γλυπτικές συνθέσεις, περιβάλλοντα και χάρπενινγκς, ενώ το μετέφερε και σε ρούχα, υφάσματα και παιχνίδια.

Μουσική, 1948
Λάδι σε μουσαμά, 160 x 298 εκ.

Στο Παρίσι, 1963
Λάδι σε μουσαμά, 54 x 65,5 εκ.

Σύνθεση, 1975
Λάδι και ένθετο ξύλο, 200 x 134 εκ.

Σειρήνες – Οδυσσέας, Λάδι σε μουσαμά, 150 x 195,5 εκ.

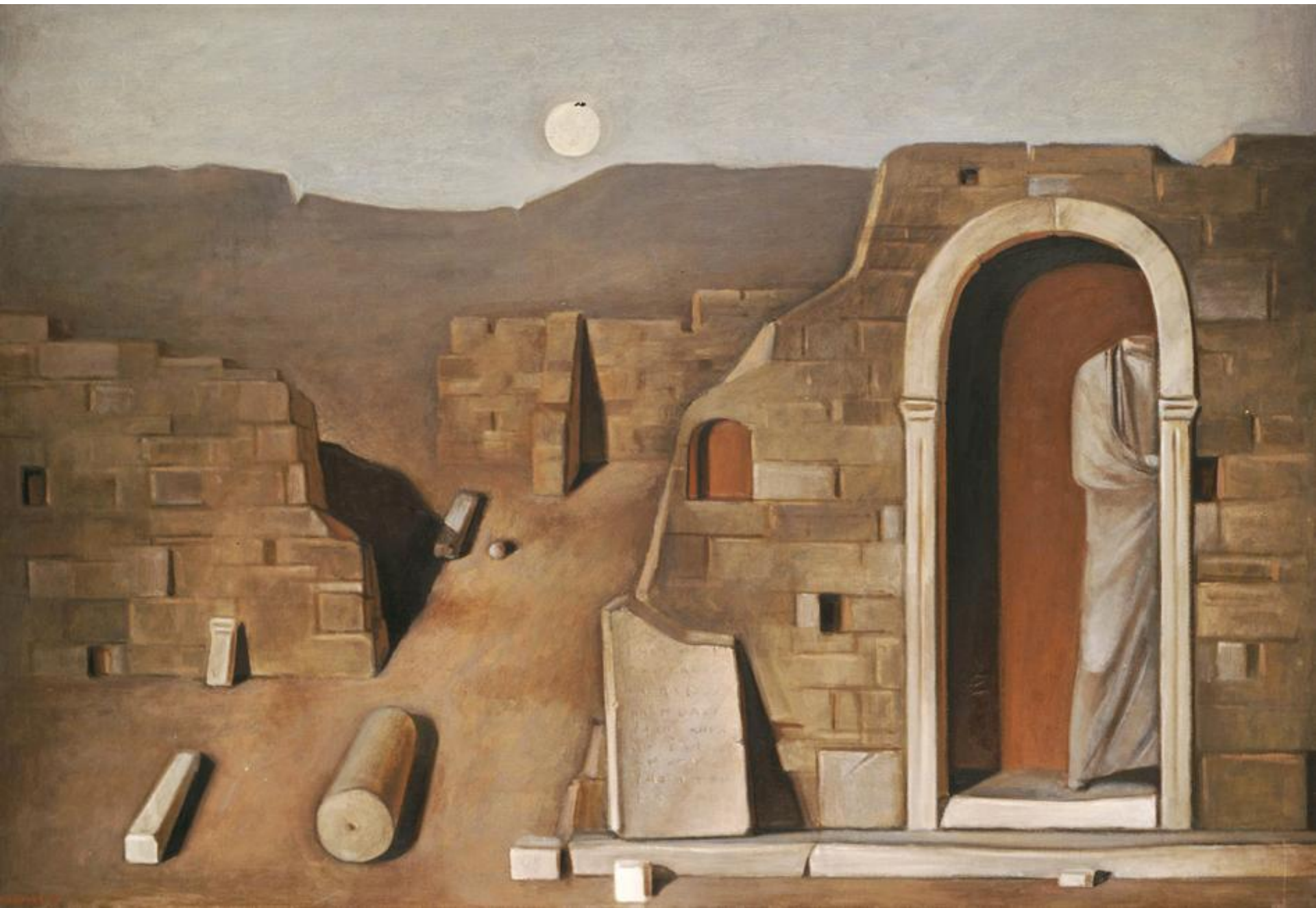
Σαράντης Καραβούζης

(1938 Αθήνα - 2011 Αθήνα)

Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1959 - 1963), ζωγραφική, στο εργαστήριο του Γιάννη Μόραλη, και τοιχογραφία. Ήδη από την περίοδο των σπουδών του ασχολήθηκε με τη σκηνογραφία. Το 1965 - 1966, με υποτροφία του Ι.Κ.Υ., ταξίδεψε και μελέτησε συστηματικά την αρχαία, βυζαντινή και λαϊκή τέχνη. Το 1966 δίδαξε ελεύθερο σχέδιο στο Κέντρο Τεχνολογικών Εφαρμογών. Με υποτροφία της γαλλικής κυβέρνησης, φοίτησε στη Σχολή Καλών Τεχνών στο Παρίσι (1967 - 1968). Εγκαταστάθηκε οριστικά στο Παρίσι και συνέχισε τις σπουδές του στην Ecole Pratique des Hautes Etudes και στη Σχολή του Λούβρου, έως το 1974. Έχει παρουσιάσει έργα του σε πολλές αίθουσες τέχνης και μουσεία της Ελλάδας και του εξωτερικού, ενώ έχουν οργανωθεί επίσης αναδρομικές εκθέσεις του έργου του (Δημοτική Πινακοθήκη Ρόδου 1984, Βαφοπούλειο Πνευματικό Κέντρο Θεσσαλονίκης 1990, Δημοτική Πινακοθήκη Πατρών 1994). Το 1979 συμμετείχε στην Μπιενάλε του Σάο Πάολο, ενώ το 1984 τιμήθηκε με το βραβείο Drouant - Cartier για το σύνολο του έργου του.

Τοπία, εσωτερικά, νεκρές φύσεις, συνθέσεις με αντικείμενα απαρτίζουν τη θεματογραφία του έργου του, το οποίο κινείται στο χώρο της μεταφυσικής ζωγραφικής, με επιρροές από τον Giorgio de Chirico και τον Giorgio Morandi.

Τοπίο με αρχαιολογικά ερείπια, π. 1974, Λάδι σε μουσαμά, 69 x 100 εκ.

Μπουκάλια
Λάδι σε μουσαμά, 73 x 92 εκ.

Μάκης Θεοφυλακτόπουλος

(1939 Αθήνα)

Σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών κοντά στον Γιάννη Μόραλη, αποφοιτώντας το 1965. Από το 1969 ως το 1974 έζησε και εργάστηκε στη Λωζάννη, το Παρίσι και τη Νέα Υόρκη, όπου πήγε με υποτροφία του Ιδρύματος Ford. Από το 1988 διδάσκει ζωγραφική στη Σχολή Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ.

Έχει παρουσιάσει το έργο του σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, ανάμεσα στις οποίες η Μπιενάλε της Αλεξάνδρειας το 1977 και τα Ευρωπαϊκά στις Βρυξέλλες το 1982.

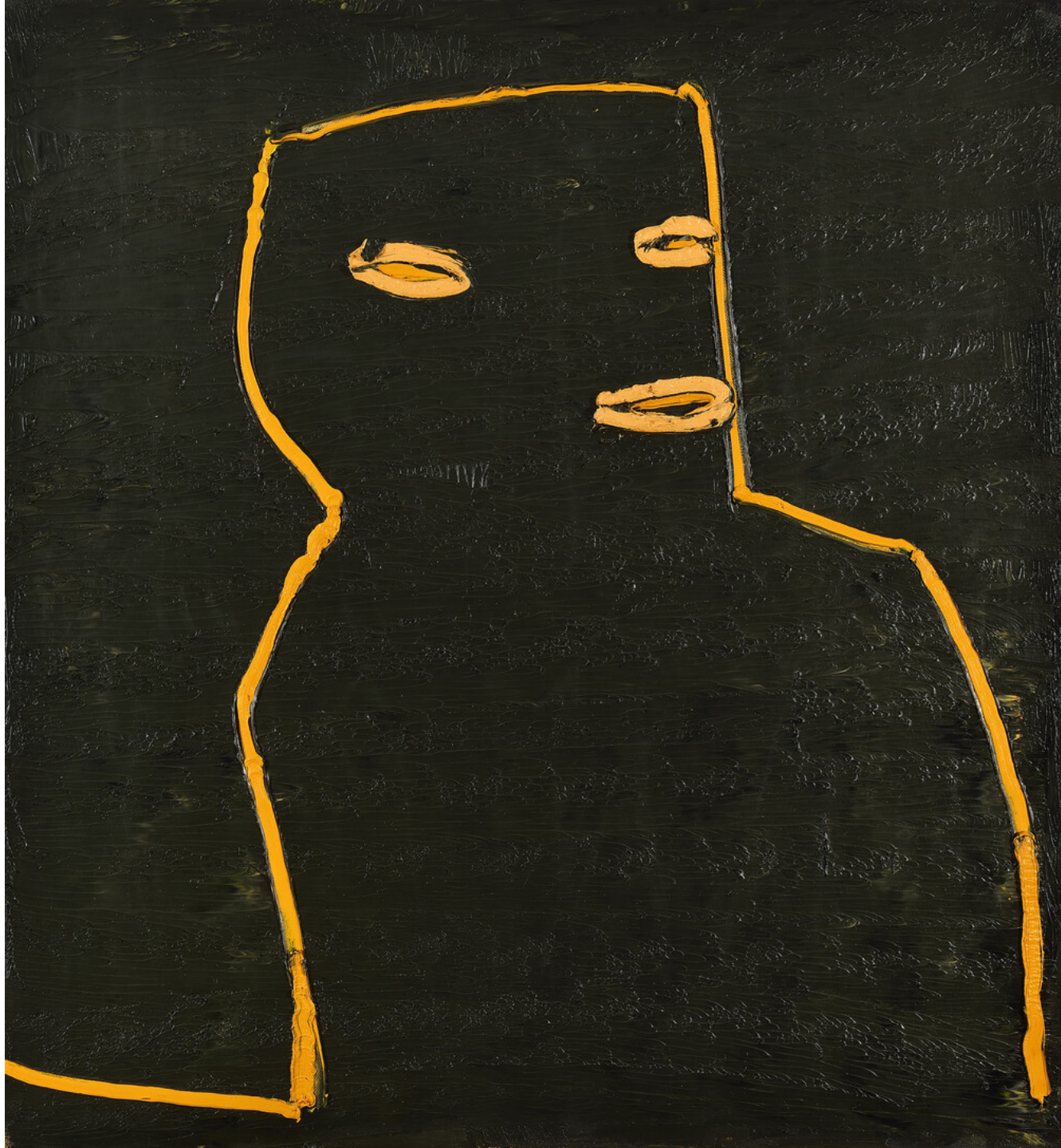
Επηρεασμένος από τα κοινωνικά προβλήματα, εντόπισε το ενδιαφέρον του στον άνθρωπο, που αποτελεί επίκεντρο της ζωγραφικής του, ενώ η μορφή του μοτοσικλετιστή αποτελεί χαρακτηριστική φιγούρα σε όλη τη διάρκεια της δημιουργίας του. Απομακρυνόμενος σταδιακά από τη ρεαλιστική απεικόνιση, πειραματίστηκε για λίγο με τεχνικές της πρωτοπορίας, για να υιοθετήσει τελικά την εξπρεσιονιστική γραφή.

Σύνθεση, 1966, Λάδι σε μουσαμά, 78 x 86 εκ.

Μάκης Θεοφυλακτόπουλος

Χωρίς Τίτλο, 2010, λάδι σε
καμβά, 110x120 εκ.

Μάκης Θεοφυλακτόπουλος, *Χωρίς Τίτλο*,
2019, ακρυλικό και λάδι σε χαρτόνι, 70x50.

Λευτέρης Κανακάκις

(1934 Ρέθυμνο - 1985 Αθήνα)

Σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών (1954-1960) κοντά στον Γιάννη Μόραλη και τον Σπύρο Παπαλουκά. Το 1960, με υποτροφία του κληροδοτήματος Μίκας Σκουζέ, πήγε για πρώτη φορά στο Παρίσι, όπου, από το 1963 ως το 1966, με υποτροφία του Ι.Κ.Υ., συνέχισε τις σπουδές του στη Σχολή Καλών Τεχνών κοντά στον Maurice Brianchon. Το 1960 οργάνωσε την πρώτη ατομική του έκθεση στη Δημοτική Βιβλιοθήκη του Ρεθύμνου, συνεχίζοντας να παρουσιάζει το έργο του σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Το 1983 οργανώθηκε αναδρομική έκθεση του έργου του στη Βασιλική του Αγίου Μάρκου στο Ηράκλειο και το 1986, ένα χρόνο μετά το θάνατό του, στην Εθνική Πινακοθήκη. Το 1968 διορίστηκε βοηθός στην προπαρασκευαστική τάξη της Σχολής Καλών Τεχνών, όπου δίδαξε ως το 1978 και έγραψε τη μελέτη "Η τεχνική του λαδιού", που εκδόθηκε το 1981 από την Α.Σ.Κ.Τ. για χρήση των σπουδαστών.

Στη ζωγραφική του ασχολήθηκε αρχικά με τη νεκρή φύση και τα εσωτερικά, που προέρχονται από τα προσωπικά του βιώματα, αποδίδοντας τις συνθέσεις με νατουραλιστική διάθεση και δίνοντας έμφαση σε συγκεκριμένα αντικείμενα. Αργότερα, με την εισαγωγή αντικειμένων με συμβολικό χαρακτήρα (σημαίες, παράσημα, τρομπέτες) παίρνει κριτική στάση απέναντι στην πολιτική κατάσταση, ενώ, στην τελευταία φάση της δουλειάς του, στρέφεται στο γυναικείο γυμνό και το πορτρέτο.

17 Ιουλίου 1967, 1973
Λάδι σε μουσαμά, 114 x 162 εκ.

Εσωτερικό, 1977, Λάδι σε μουσαμά, 129 x 129,5 εκ.

Χωρίς τίτλο (γυμνό), 1981
Λάδι σε μουσαμά, 97 x 130 εκ.

Γυμνή γυναίκα, 1982
Λάδι σε μουσαμά, 130 x 162 εκ.

Δανιήλ Γουναριδης

(1934 Θεσσαλονίκη)

Σπούδασε με κρατική υποτροφία στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1953 - 1958), στο εργαστήριο του Γιάννη Κεφαλληνού και αργότερα κοντά στο Γιάννη Μόραλη. Ως κρατικός υπότροφος και πάλι, συνέχισε τις σπουδές του στο Παρίσι (1960 - 1964), στη Σχολή Καλών Τεχνών, στη Σχολή Διακοσμητικών Τεχνών και στη Σχολή Estienne. Είναι διευθυντής σπουδών στη Σχολή Βακαλό, όπου διδάσκει από το 1966. Το 1959 μετείχε στη Μπιενάλε Νέας Ζωγραφικής στο Παρίσι, το 1970 στη Μπιενάλε της Αλεξάνδρειας, όπου τιμήθηκε με το Β' βραβείο, και το 1975 στη Μπιενάλε του Σάο Πάολο. Έχει πραγματοποιήσει ατομικές εκθέσεις ("Ζυγός" 1964, "Χίλτον" 1970, "Νέες Μορφές" 1988, "Αγκάθι" 1992) και έχει πάρει μέρος σε πολλές ομαδικές στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Τα έργα του, ιδιαίτερα η ενότητα *Πόλη*, βασίζονται σε σχηματοποιημένα, τεκτονικά δομημένα σύνολα και παρουσιάζουν το σύγχρονο τοπίο των μεγαλουπόλεων με κοινωνική κριτική διάθεση, ενώ δημιουργεί και συνθέσεις με περισσότερο νατουραλιστική απόδοση και μεταφυσική χροιά.

Η πόλις, 1973

Από τη σειρά "Η πόλις«, Ακρυλικό σε μουσαμά, 135 x 150 εκ.

Η πόλις, 1974, Από τη σειρά "Η πόλις«, Ακρυλικό σε μουσαμά, 132 x 180 εκ.

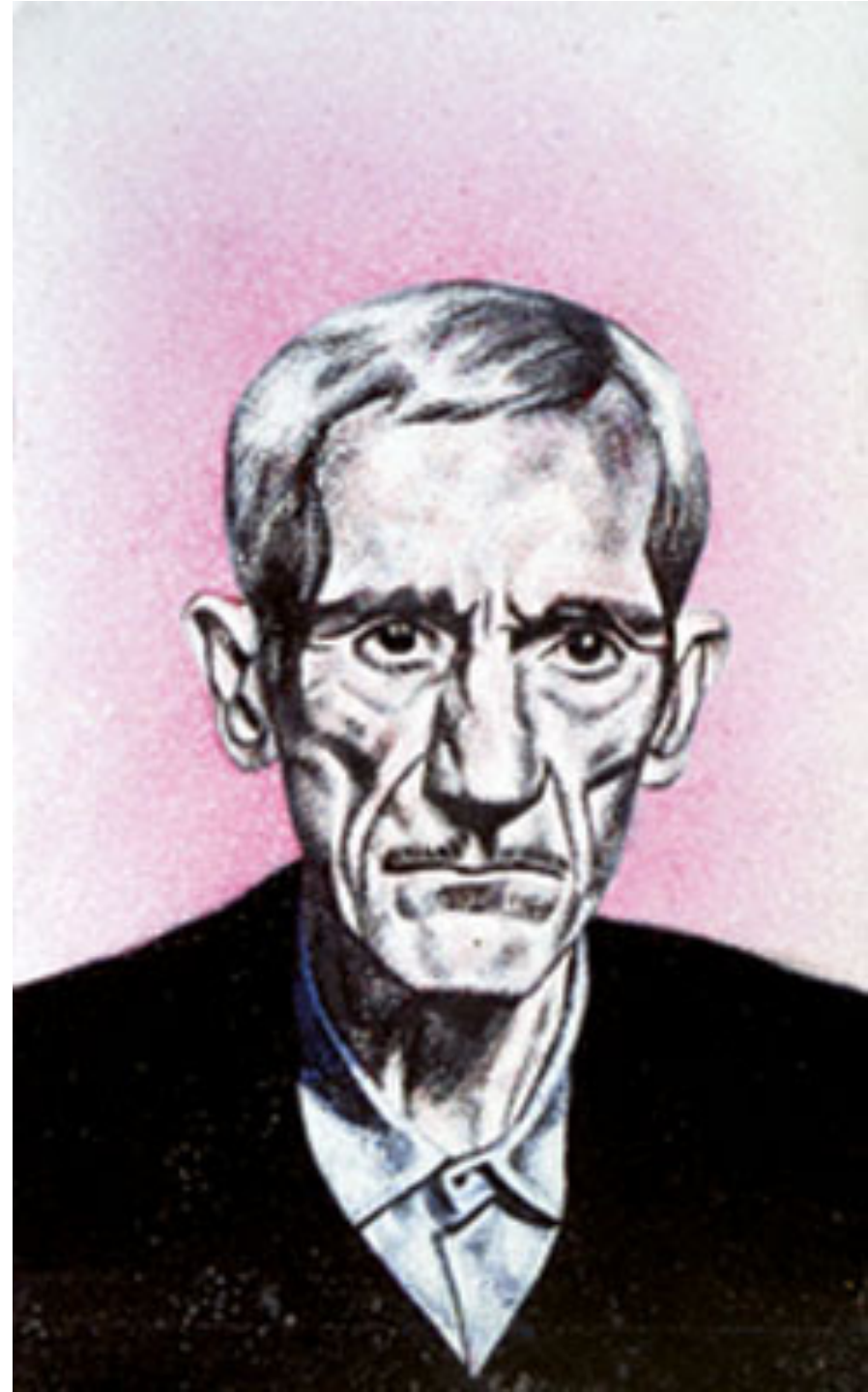

Νέοι Έλληνες Ρεαλιστές

Κλεοπάτρα Δίγκα (Αθήνα)

**Γιάννης
Βαλαβανίδης** (1939 Αθήνα-2017 Αθήνα)

**Χρόνης
Μπότσογλου** (1941 Θεσσαλονίκη)

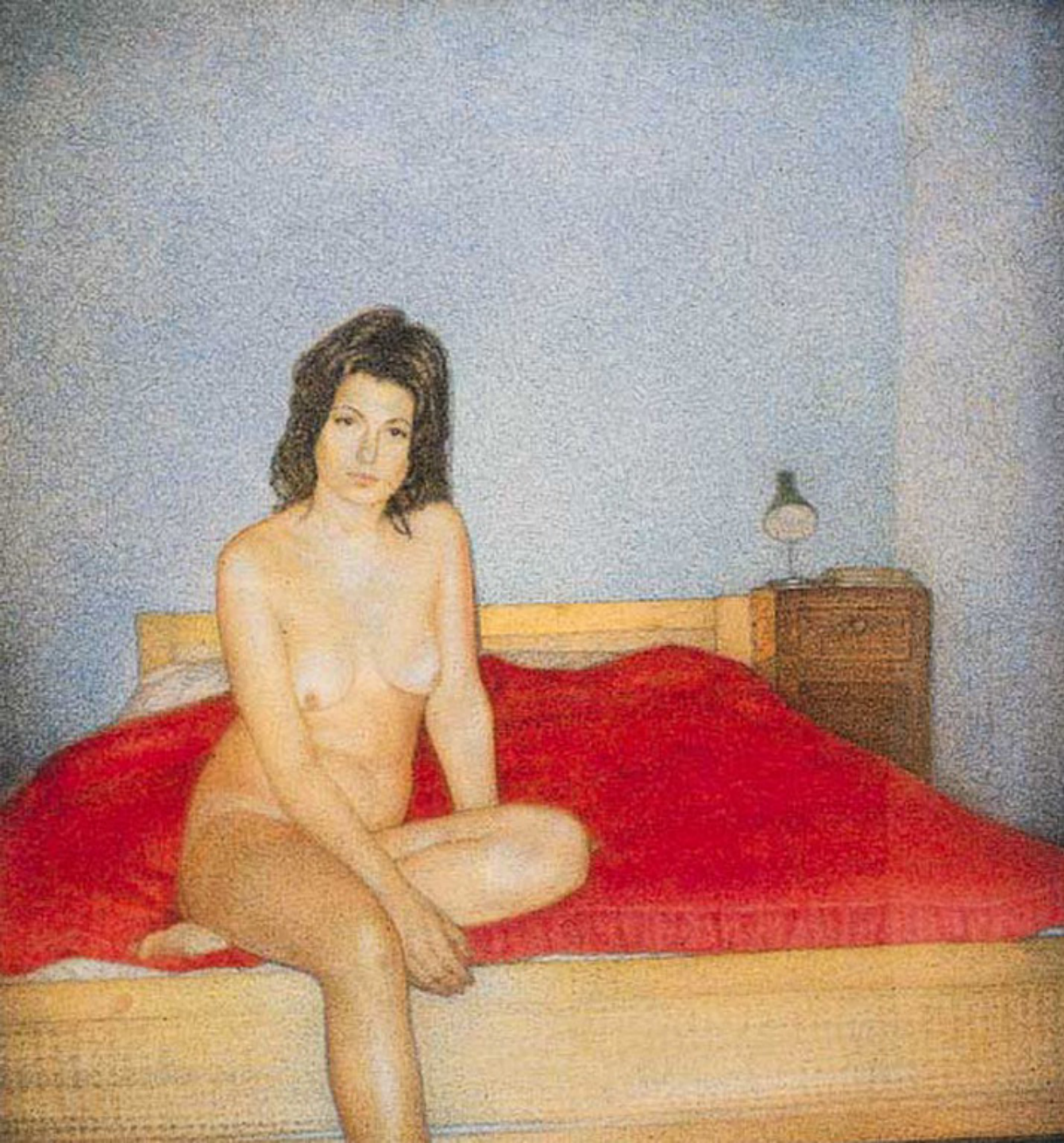

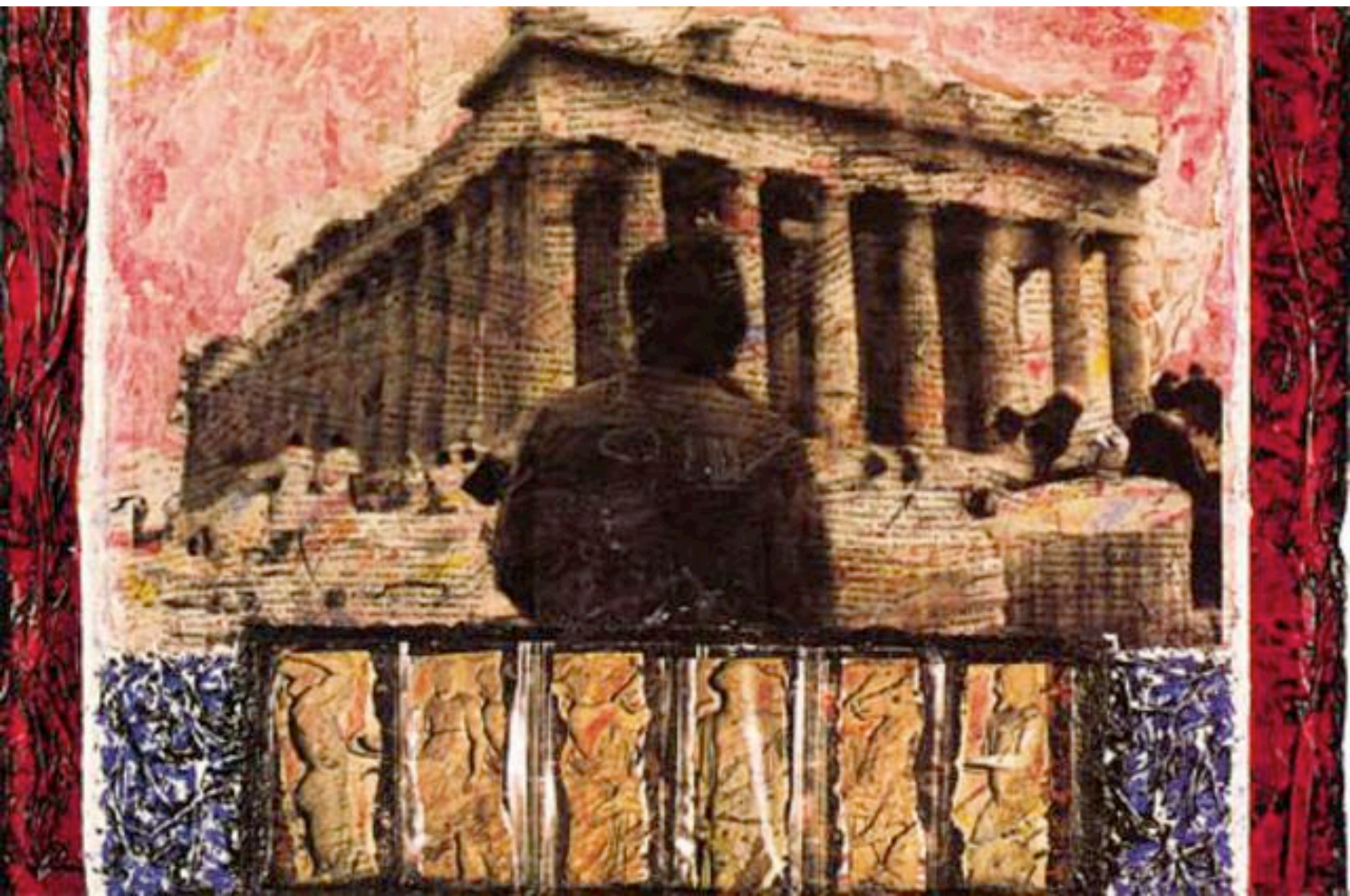

Γιάννης Ψυχοπαίδης
(Αθήνα 1945)

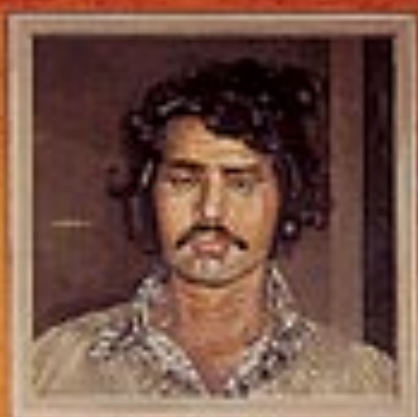
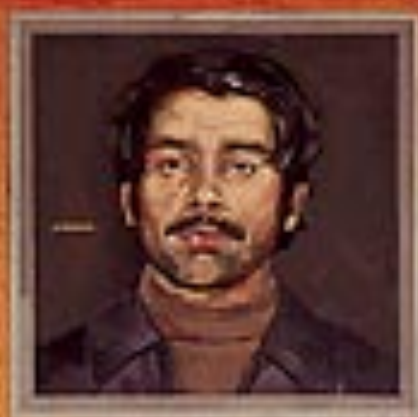
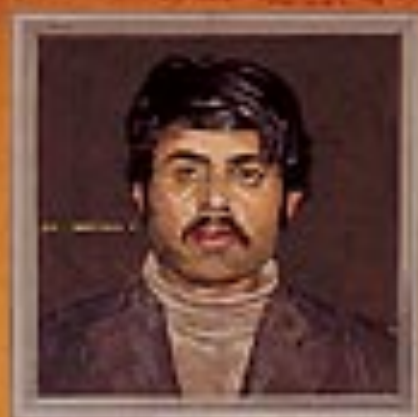

Κυριάκος Κατζουράκης
(1944 Αθήνα)

Δήμος Σκουλάκης

(1930 Αθήνα - 2014 Αθήνα)

Σπούδασε ζωγραφική αρχικά με τον Πάνο Σαραφιανό και στη συνέχεια στη Σχολή Καλών Τεχνών κοντά στον Γιάννη Μόραλη και τον Γιώργο Μαυροΐδη, καθώς και σκηνογραφία με τον Βασίλη Βασιλειάδη. Από το 1968 ως το 1974 ταξίδεψε στη Βόρεια και τη Νότια Αμερική και έζησε στο Παρίσι, το Λονδίνο και το Δυτικό Βερολίνο, όπου είχε την ευκαιρία να γνωρίσει τόσο την ευρωπαϊκή τέχνη όσο και τα σύγχρονα ρεύματα, ιδιαίτερα την ποπ αρτ και τον κριτικό ρεαλισμό.

Παράλληλα με τη ζωγραφική ασχολήθηκε επαγγελματικά με τη γελοιογραφία (1959-1984), συνεργαζόμενος ως πολιτικός γελοιογράφος με εφημερίδες και περιοδικά τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Ασχολήθηκε επίσης με τη διαφήμιση, τη σκηνογραφία και την εικονογράφηση βιβλίων με γελοιογραφίες και εξέδωσε το λεύκωμα "Ο τρελός και οι άλλοι" (Μόντρεαλ, 1969).

Το 1961 ξεκίνησε την εκθεσιακή του δραστηριότητα, παρουσιάζοντας το έργο του σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις ζωγραφικής και γελοιογραφίας στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Επίκεντρο της ζωγραφικής του αποτέλεσε το ανθρώπινο πρόσωπο. Πρόσωπα οικεία ή γνωστά από τα έντυπα μέσα μαζικής επικοινωνίας προβάλλουν μέσα από μία μεταφυσική ατμόσφαιρα και αποδίδονται με έντονα ρεαλιστική διάθεση που πηγάζει από τη φωτογραφική απεικόνιση και συνδυάζεται με μια προσπάθεια διείσδυσης στην ίδια την προσωπικότητά τους με τον τονισμό χαρακτηριστικών εκφράσεων. Για ένα διάστημα το ενδιαφέρον του εντοπίστηκε σε πολιτικά θέματα, καθώς και σε συνθέσεις μεταφυσικού και σουρεαλιστικού χαρακτήρα, ενώ στην τελευταία φάση της δουλειάς του, παραμένοντας πιστός στο ρεαλιστικό ύφος, στράφηκε στην απεικόνιση σταθμών του υπόγειου σιδηρόδρομου, που τείνουν να πάρουν συμβολικό χαρακτήρα.

Σταθμός Βικτώρια - Σκάλες, 1977
Λάδι σε μουσαμά, 210 x 190 εκ.

Θεόδωρος Μανωλίδης

(1940 Αθήνα)

Σπούδασε ζωγραφική στη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (1957-1961) κοντά στον Γιάννη Μόραλη και στη Σχολή Καλών Τεχνών του Παρισιού (1961-1962).

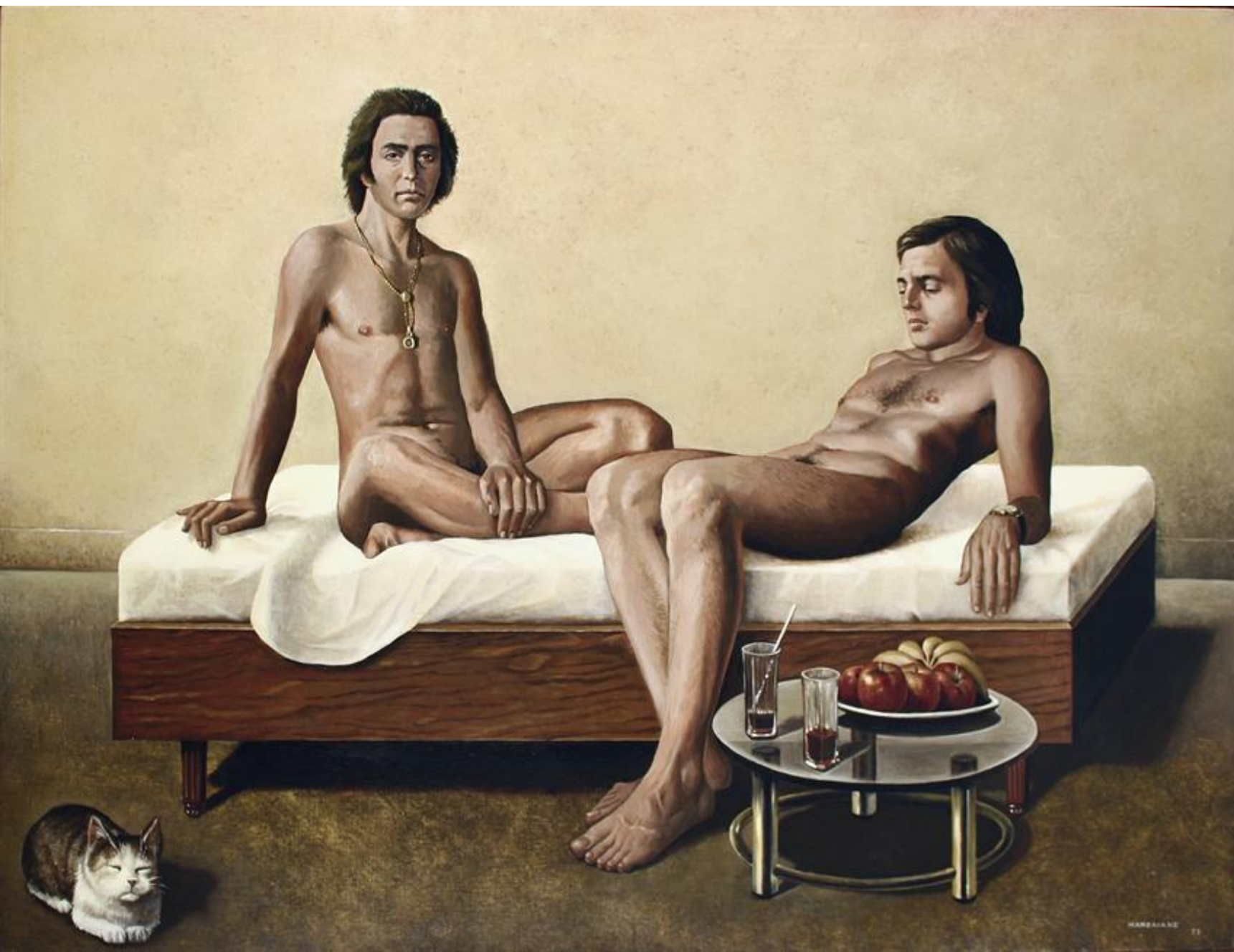
Έχει παρουσιάσει το έργο του σε πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, ανάμεσα στις οποίες η Μπιενάλε της Αλεξάνδρειας το 1974.

Στη ζωγραφική του, παραμένοντας πιστός στη ρεαλιστική, φωτογραφική σχεδόν απεικόνιση, ασχολήθηκε αρχικά με εικόνες της καθημερινής ζωής, εισάγοντας στη συνέχεια τη νεκρή φύση και τα εσωτερικά, στα οποία όμως είναι πάντα παρούσα η ανθρώπινη μορφή. Οι συνθέσεις του, εμπλουτισμένες με πλήθος παραπληρωματικών στοιχείων που μαρτυρούν επιδράσεις από την αρχαία ελληνική αγγειογραφία, τη βυζαντινή τέχνη αλλά και τη φλαμανδική ζωγραφική, χαρακτηρίζονται από εξαιρετικά λεπτομερειακή περιγραφή, δισδιάστατη προοπτική, σκηνογραφική απόδοση και μια εξωπραγματική και θεατρική ατμόσφαιρα.

Νεκρή φύση, 1972
Λάδι σε μουσαμά, 109 x 120 εκ.

Το κοκταίηλ, 1973
Λάδι σε μουσαμά, 109 x 120 εκ.

Μιχάλης Μακρουλάκης

(1940 Ερμούπολη Σύρου)

Σπούδασε σκηνογραφία, ενδυματολογία και ζωγραφική στη Σχολή Δοξιάδη με δασκάλους τους Σπύρο Βασιλείου, Α. Τάσσο, Γιάννη Τσαρούχη, Θανάση Απάρτη, Κώστα Πλακωτάρη και Αντώνη Πολυκανδριώτη. Την περίοδο 1963-1966 εργάστηκε ως σκηνογράφος, συνεργαζόμενος με το Θέατρο Τέχνης του Κάρολου Κουν και άλλα αθηναϊκά θέατρα. Το 1971 πήγε στην Τεχεράνη για να φιλοτεχνήσει το πορτρέτο της βασίλισσας Φαράχ, παραμένοντας τελικά ως το 1978. Η εκθεσιακή του δραστηριότητα, που ξεκίνησε το 1963, περιλαμβάνει ατομικές παρουσιάσεις στην Ελλάδα, την Τεχεράνη και την Κολωνία και συμμετοχές σε Πανελλήνιες και ομαδικές εκθέσεις. Στη ζωγραφική του ενδιαφέρθηκε αρχικά για τη ρεαλιστική απεικόνιση του ελληνικού τοπίου. Στη συνέχεια στράφηκε στις νεκρές φύσεις και τα εσωτερικά με αναγεννησιακή προοπτική και αρχιτεκτονικά στοιχεία περσικής προέλευσης, στα οποία συχνά κυριαρχεί η γυμνή ανδρική μορφή και η φωτογραφική, ρεαλιστική απεικόνιση συνδυάζεται με μια σουρεαλιστική ατμόσφαιρα, ενώ παράλληλα είναι εμφανής η επίδραση της περσικής μινιατούρας.

Αχιλλέας Δρούγκας

(1940 Πειραιάς)

Σπούδασε σκηνογραφία και χαρακτική στη Σχολή Καλών Τεχνών (1959-1964) με δάσκαλο τον Κώστα Γραμματόπουλο. Το 1966, με υποτροφία του Ι.Κ.Υ., μελέτησε τη διακόσμηση των λαϊκών σπιτιών στη δυτική Μακεδονία και το 1970, με υποτροφία του ίδιου ιδρύματος, συνέχισε ως το 1973 τις σπουδές του στη Slade School of Fine Arts του Λονδίνου. Το 1975 και το 1976, με υποτροφία του ιδρύματος Ford, διδάχτηκε τεχνικές λιθογραφίας στο Tamarind Institute of Lithography του Νέου Μεξικού.

Έχοντας ξεκινήσει την εκθεσιακή του δραστηριότητα από το 1964, παρουσίασε το 1974 την πρώτη του ατομική στη γκαλερί Ζουμπουλάκη. Ακολούθησαν ατομικές εντός και εκτός Ελλάδος και συμμετοχές σε ομαδικές και διεθνείς εκθέσεις χαρακτηριστικής και ζωγραφικής, όπως η ΧΥΛΟΝ στη Γενεύη το 1969, οι Μπιενάλε της Αλεξάνδρειας το 1968 και της Λουμπλιάνας το 1969 και το 1973, η Διεθνής Έκθεση Ξυλογραφίας στο Μιλάνο το 1973, καθώς και οι Μπιενάλε Χαρακτικής της Νορβηγίας το 1974 και της Κρακοβίας το 1974 και το 1976.

Ασχολούμενος αρχικά μόνο με τη χαρακτική, στράφηκε αργότερα και στη ζωγραφική, φιλοτεχνώντας και με τις δύο τεχνικές συνθέσεις που χαρακτηρίζονται από τη ρεαλιστική ακρίβεια, τη σουρεαλιστική ατμόσφαιρα, τη χρήση της οπτικής ψευδαίσθησης και τη σκηνοθετική απόδοση. Στα έργα του, από τα οποία απουσιάζει συνήθως η ανθρώπινη μορφή, αξιοποιεί συχνά θέματα της Αναγέννησης ή του Μπαρόκ, ενώ αργότερα αντλεί την έμπνευσή του από την ελληνική μυθολογία ή τη ρωμαϊκή αρχαιότητα. Η καλλιτεχνική του δημιουργία περιλαμβάνει επίσης μία μεγάλη τοιχογραφία, που φιλοτέχνησε το 1982 για το ξενοδοχείο Athenaeum Intercontinental.

Σύνθεση με γραβάτα, 1973
Ακρυλικό σε μουσαμά, 70 x 95 εκ.

Σωτήρης Σόρογκας

(1936 Αθήνα)

Σπούδασε ζωγραφική στη Σχολή Καλών Τεχνών (1955-1961) με δάσκαλο τον Γιάννη Μόραλη και, για ένα χρόνο, παρακολούθησε μαθήματα αγιογραφίας στο εφηρμοσμένο εργαστήριο της Σχολής. Το 1972, με υποτροφία του Ιδρύματος Ford, ταξίδεψε στη Νέα Υόρκη, το Σικάγο, το Λονδίνο και το Μιλάνο για να ενημερωθεί σχετικά με τα σύγχρονα ρεύματα της τέχνης. Την ίδια χρονιά οργάνωσε την πρώτη ατομική του έκθεση στη γκαλερί Χίλτον, έχοντας ήδη ξεκινήσει την εκθεσιακή του δραστηριότητα από το 1962. Έχει παρουσιάσει επίσης το έργο του σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, μεταξύ των οποίων η Μπιενάλε του Σάο Πάολο το 1981, τα Ευρωπαϊκά στις Βρυξέλλες το 1982 και η Μπιενάλε Χαρακτικής στο Μπάντεν Μπάντεν το 1983.

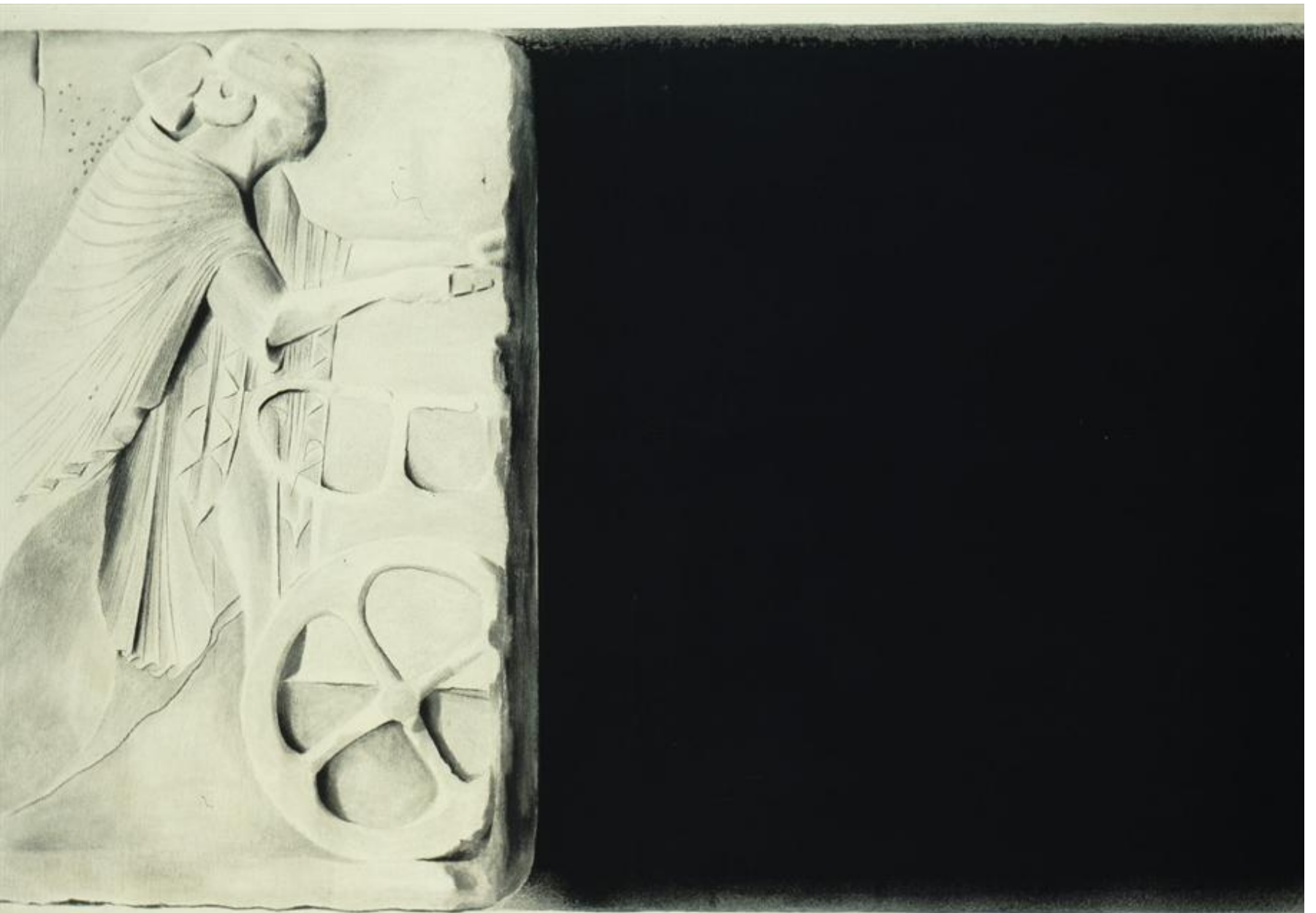
Υπήρξε ιδρυτικό μέλος του "Συνδέσμου Σύγχρονης Τέχνης", μέλος της "Ομάδας για την Επικοινωνία και την Εκπαίδευση" και συμμετείχε στη συντακτική επιτροπή του περιοδικού "Σπείρα". Ενδιαφερόμενος και σε θεωρητικό επίπεδο για την τέχνη, έχει δημοσιεύσει άρθρα σε εφημερίδες και περιοδικά, μια επιλογή των οποίων εκδόθηκε το 1992 με τίτλο "Περιθώρια-αναφορές σε προβλήματα του εικαστικού χώρου". Από το 1965 διδάσκει σχέδιο και χρώμα στη Σχολή Αρχιτεκτόνων του Ε.Μ.Π.

Στη ζωγραφική του, που είναι παραστατική αλλά κινείται συγχρόνως σε υπερβατικό επίπεδο, εκτός από μία σειρά εξιδανικευμένων γυναικείων πορτραίτων και μία ενότητα με άλογα, αναπλάθει συνήθως τοπία έρημα και σιωπηλά, στα οποία, πάνω σε λευκό φόντο, δεσπόζουν πέτρες, ξύλα, ερείπια, που υποδηλώνουν το πέρασμα του χρόνου, τη φθορά και την εγκατάλειψη.

Πέτρα, πριν το 1974
Πλαστικό σε μουςαμά
200 x 180 εκ.

Αρχαίο άρμα, πριν το 1974
Πλαστικό σε μουσαμά, 150 x 150 εκ.

*Παλιό τμήμα μηχανήματος, πριν το 2002
Ακρυλικό και κάρβουνο, 80 x 140 εκ.*

Νίκος Χουλιάρης

(1940 Ιωάννινα - 2015 Αθήνα)

Πραγματοποίησε σπουδές γλυπτικής και σκηνογραφίας στη Σχολή Καλών Τεχνών, από όπου αποφοίτησε το 1967. Το 1969 έλαβε μέρος στην Μπιενάλε της Αλεξάνδρειας και την ίδια χρονιά τιμήθηκε με το Α' βραβείο Παρθένη για τη ζωγραφική του. Έχει ασχοληθεί επίσης με τη σύνθεση, το τραγούδι και τη λογοτεχνία, ενώ έχει βραβευθεί για το σχεδιασμό βιβλίου (Λειψία 1979, 1983). Από το 1969 παρουσιάζει ατομικές εκθέσεις στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Το 1990 οργανώθηκε αναδρομική έκθεση του έργου του στο Γαλλικό Ινστιτούτο της Αθήνας.

Στα έργα του καλλιεργεί μια ζωγραφική εξπρεσιονιστική, με λιτά σκούρα χρώματα, που χαρακτηρίζονται από σαρκαστική και άλλοτε από απαισιόδοξη διάθεση.

Ο ζωγράφος που φεύγει, 1980
Ακρυλικό σε χαρτόνι, 99 x 70 εκ.

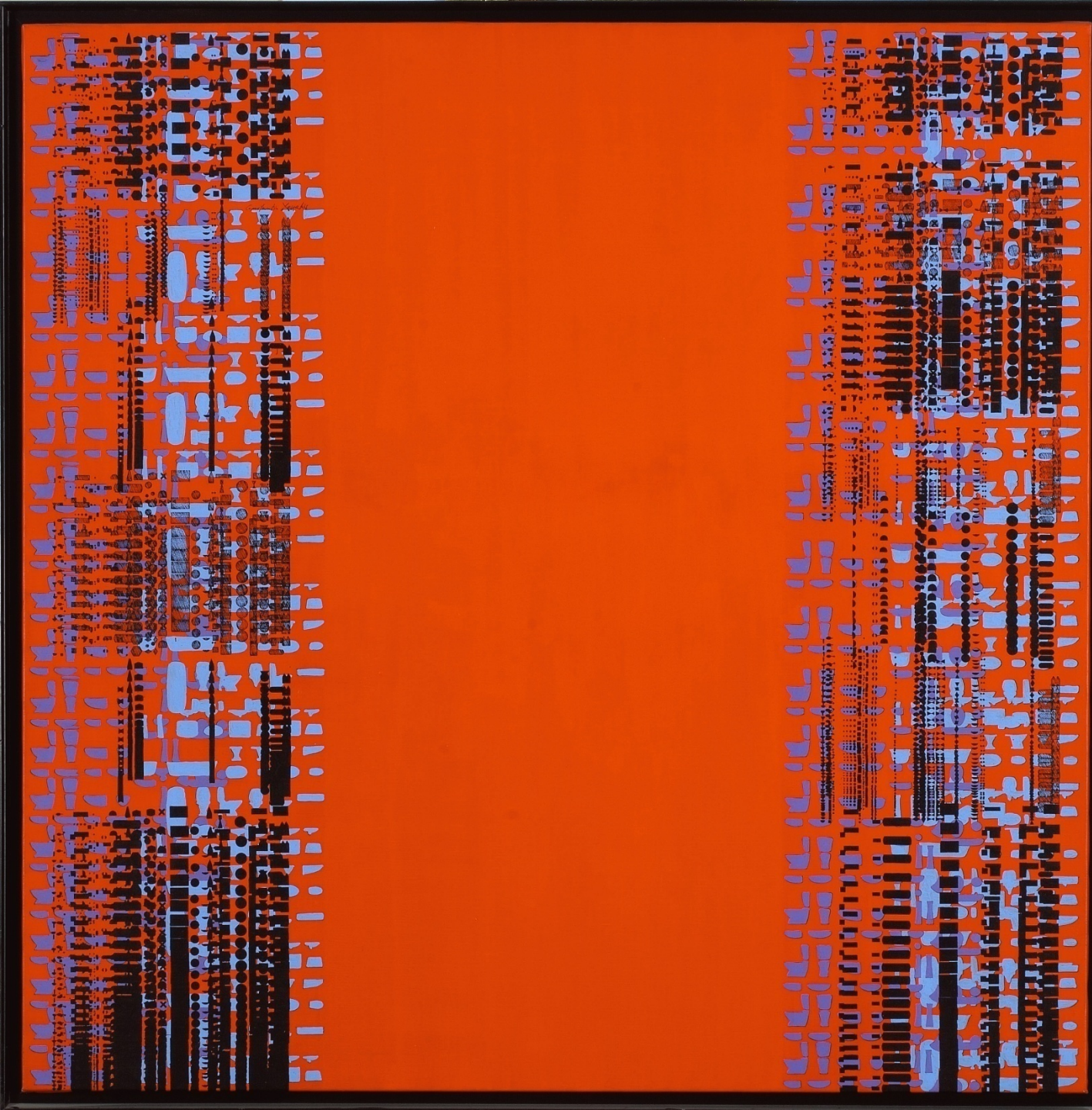

Η θερμή ερημιά της ζωής, 1996
Μικτή τεχνική, 70 x 200 εκ.

**Κωνσταντίνος
Ξενάκης**
(1931-2020)

Μεγάλη παρέλαση,
150 x 150 εκ.,
ακρυλικό σε μουςαμά
1986

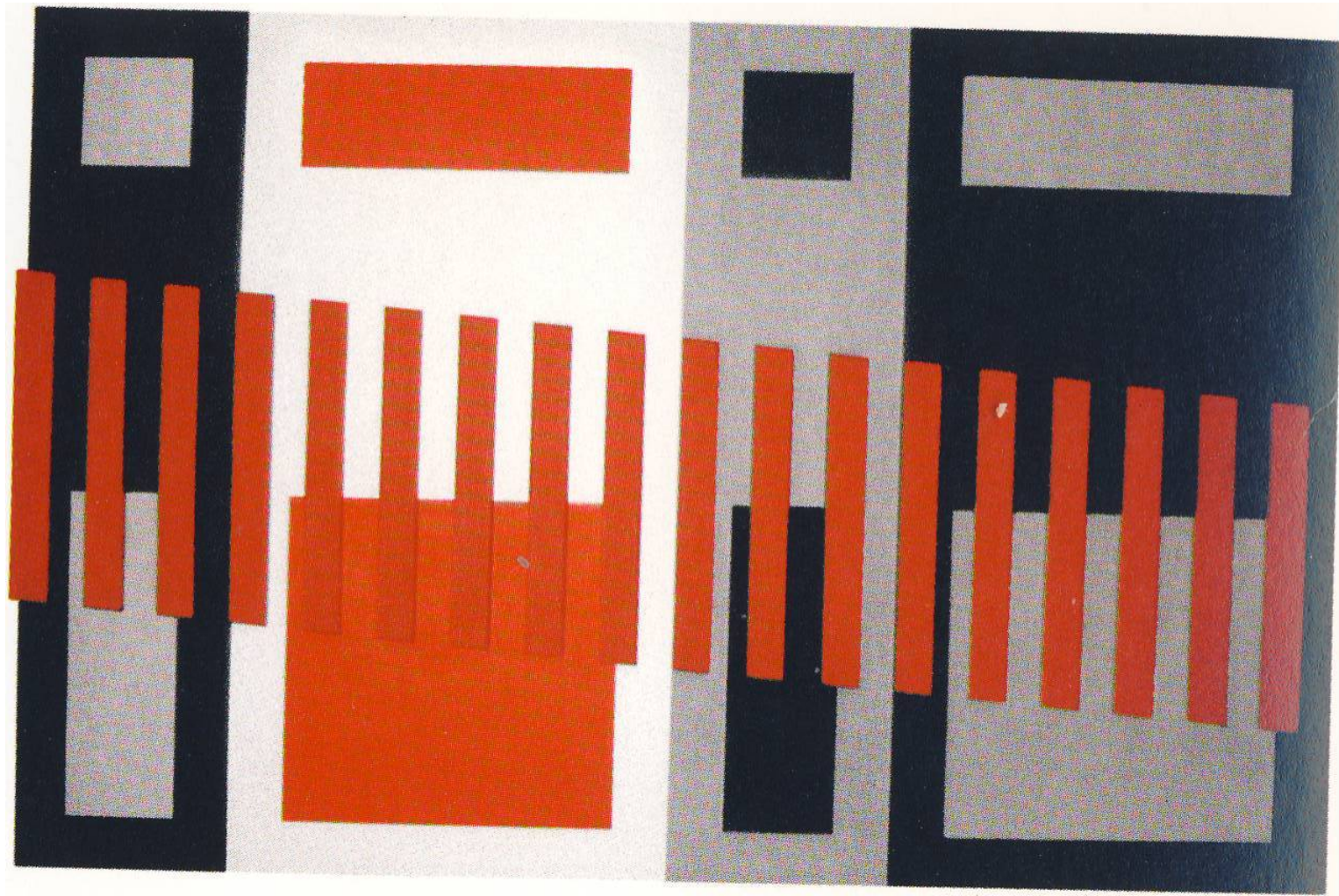
**«Διαδικασίες /
Συστήματα»**

ίδρυση Ιούνιος 1975
πρώτη και τελευταία
έκθεση
Φεβρουάριος 1976

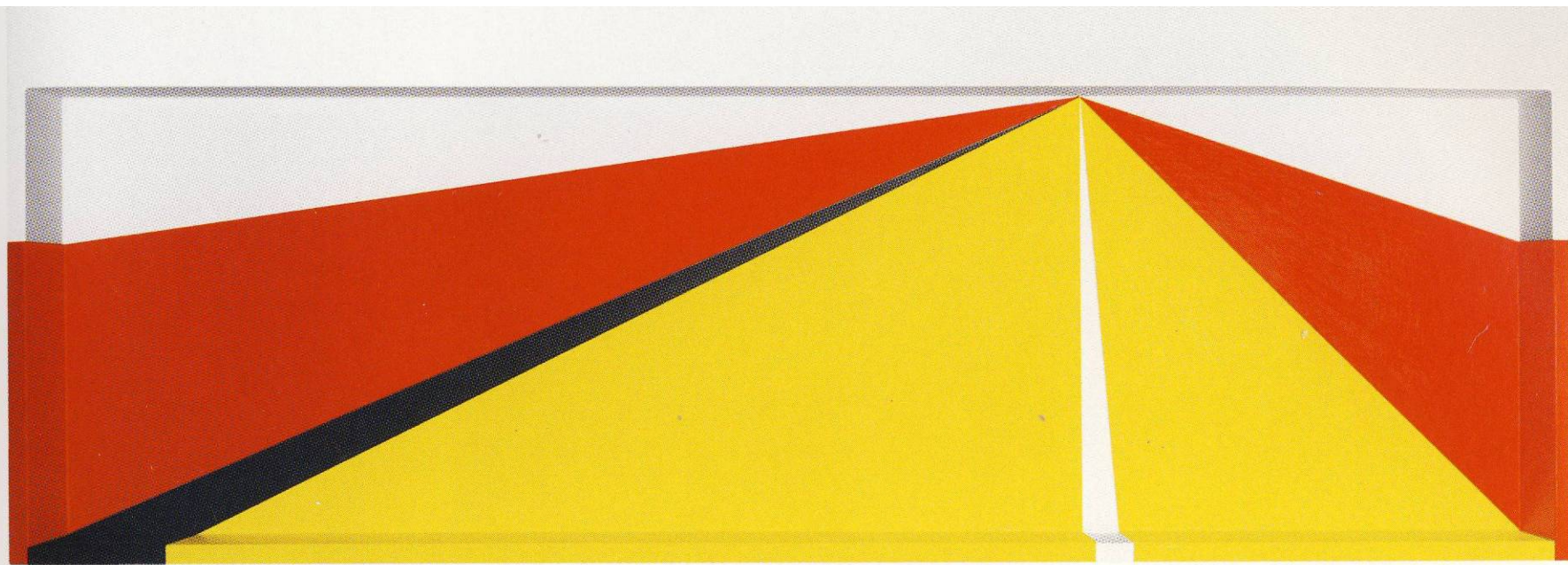

Όπου Ζούνη (1941-2008)

Fence-Impasse
Ακρυλικό σε
ξύλινη κατασκευή
96 x 144 εκ.
1974

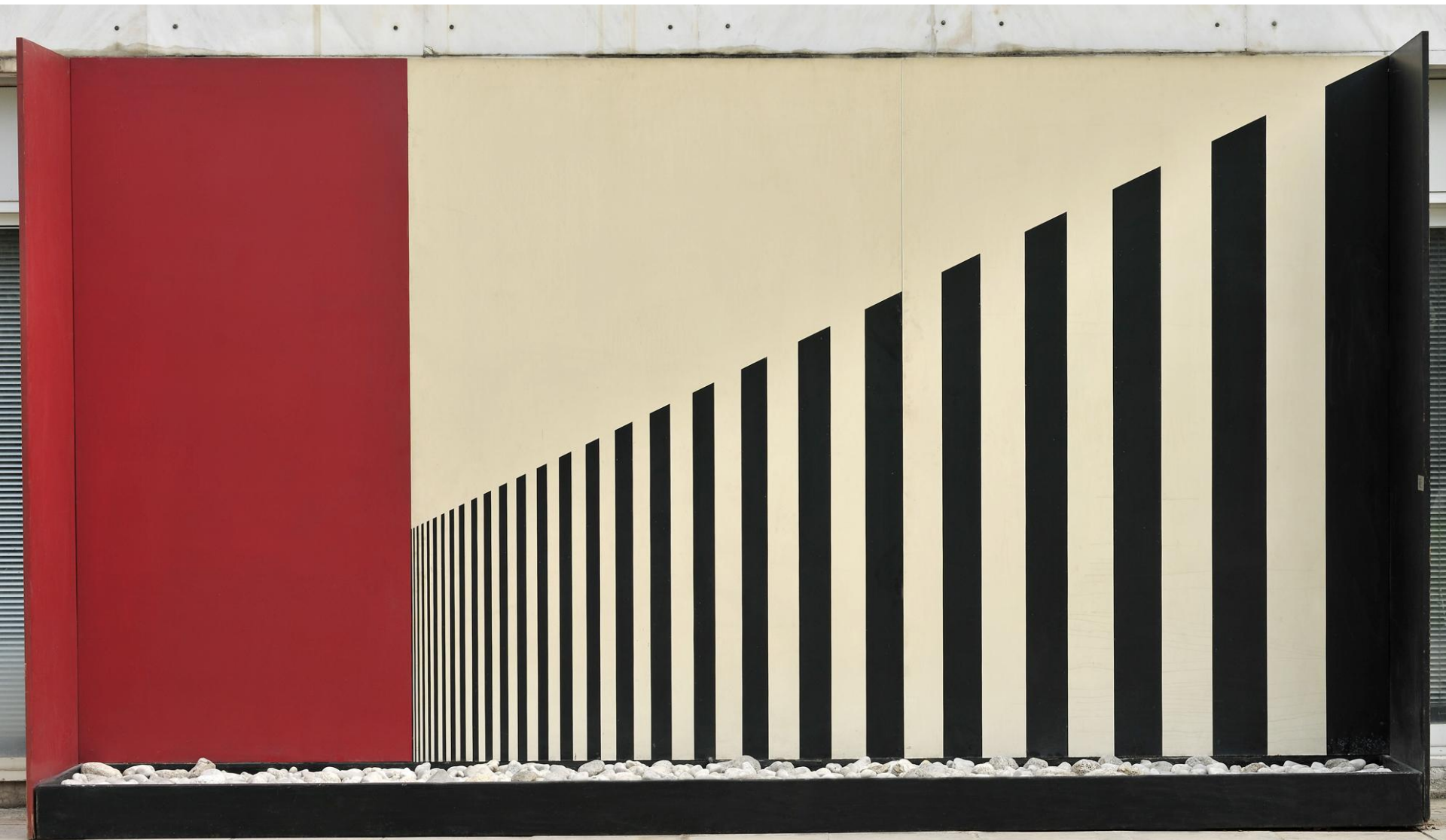

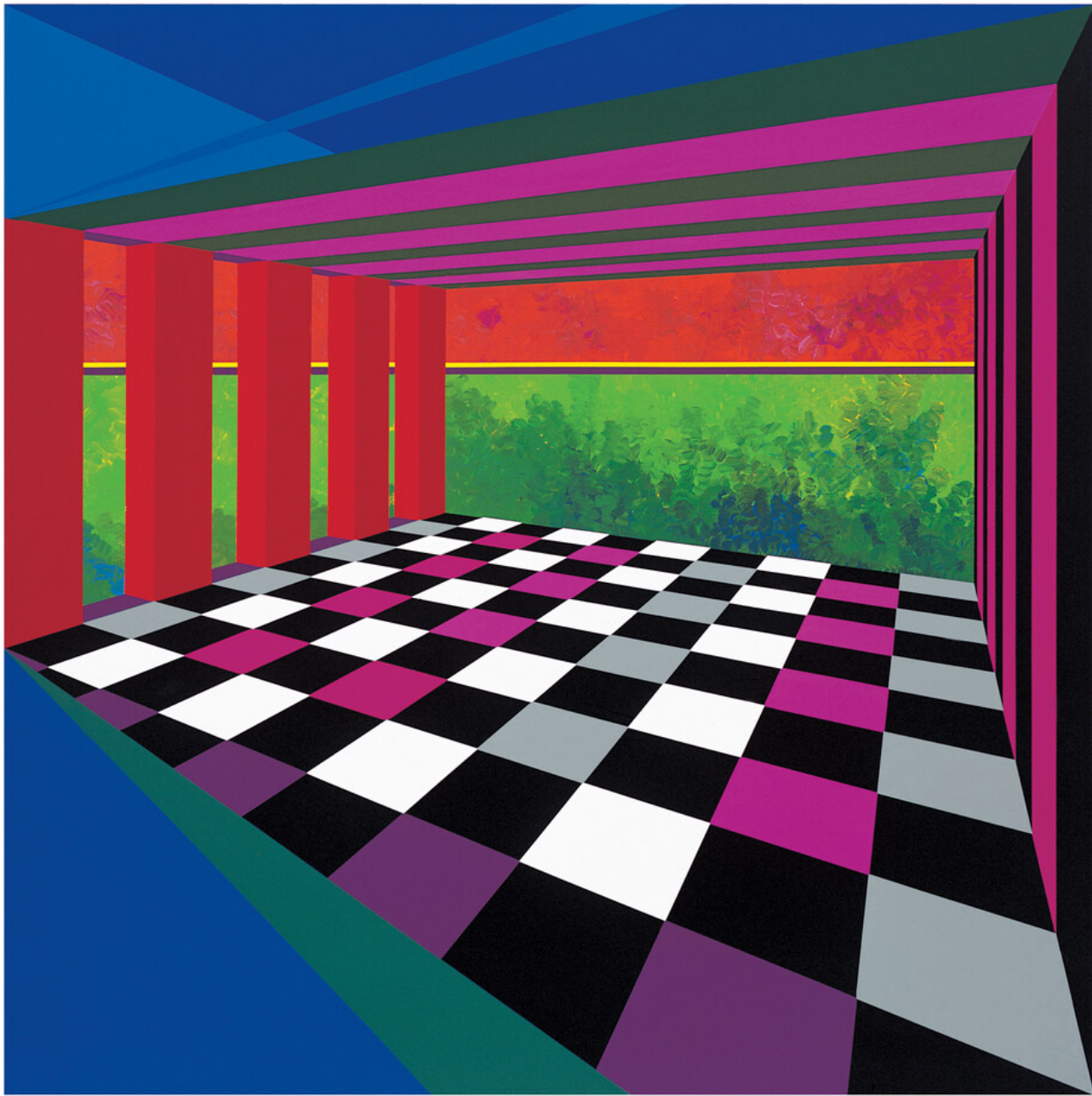
Δρόμος, ακρυλικό σε ξύλινη κατασκευή,
50 x 123 x 111 εκ., 1974

Ακτίνα φωτός σε
τετράγωνο
Ακρυλικό σε ξύλινη
κατασκευή,
75 x 82 εκ.
1976

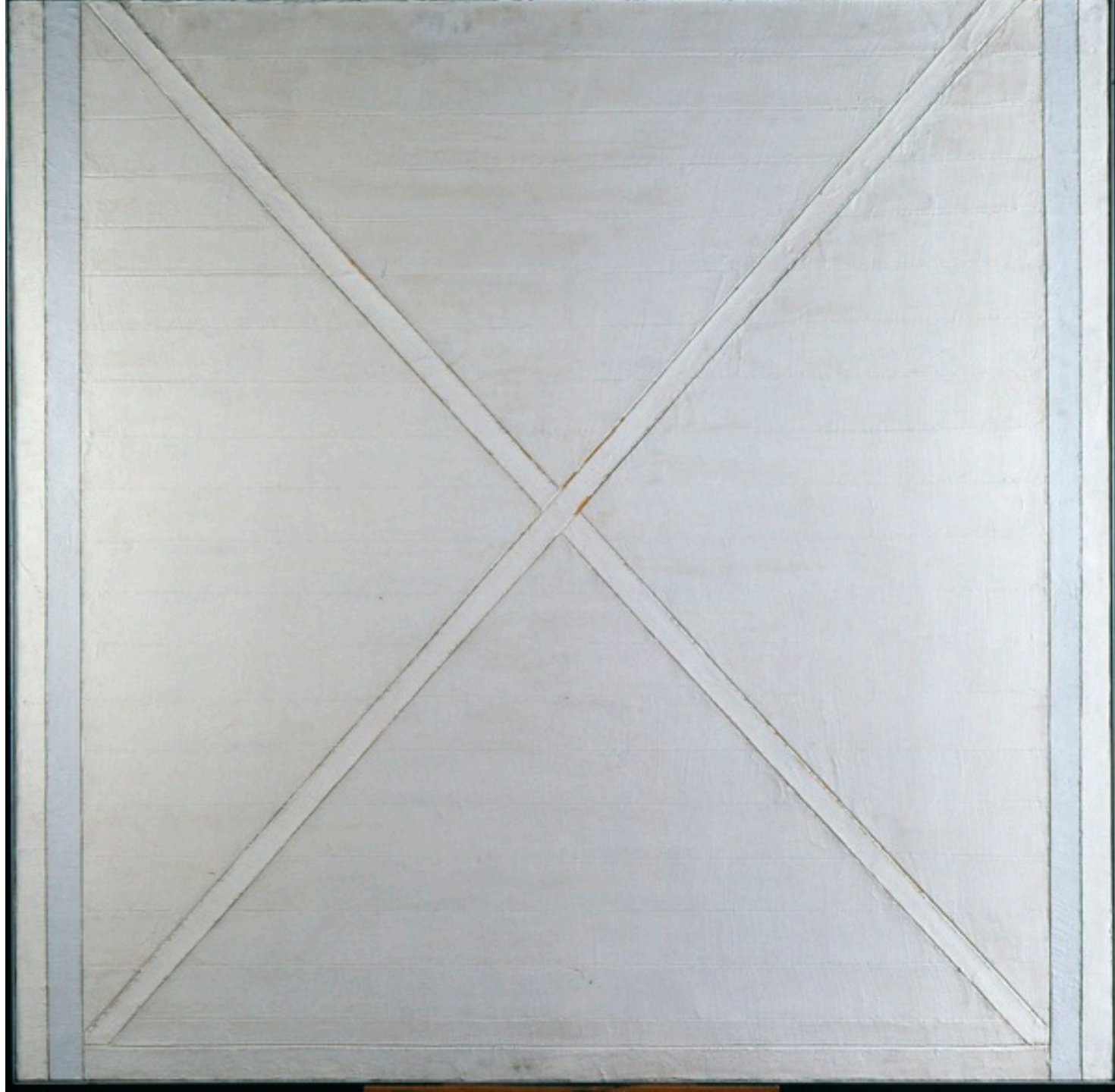

**Μιχάλης
Κατζουράκης
(1933)**

Toile blanche
Μικτή τεχνική
σε καμβά
130 x 130 εκ.
1976

Άπιλο
Μικτή τεχνική
σε καμβά,
130 x 130 εκ.
1978/9

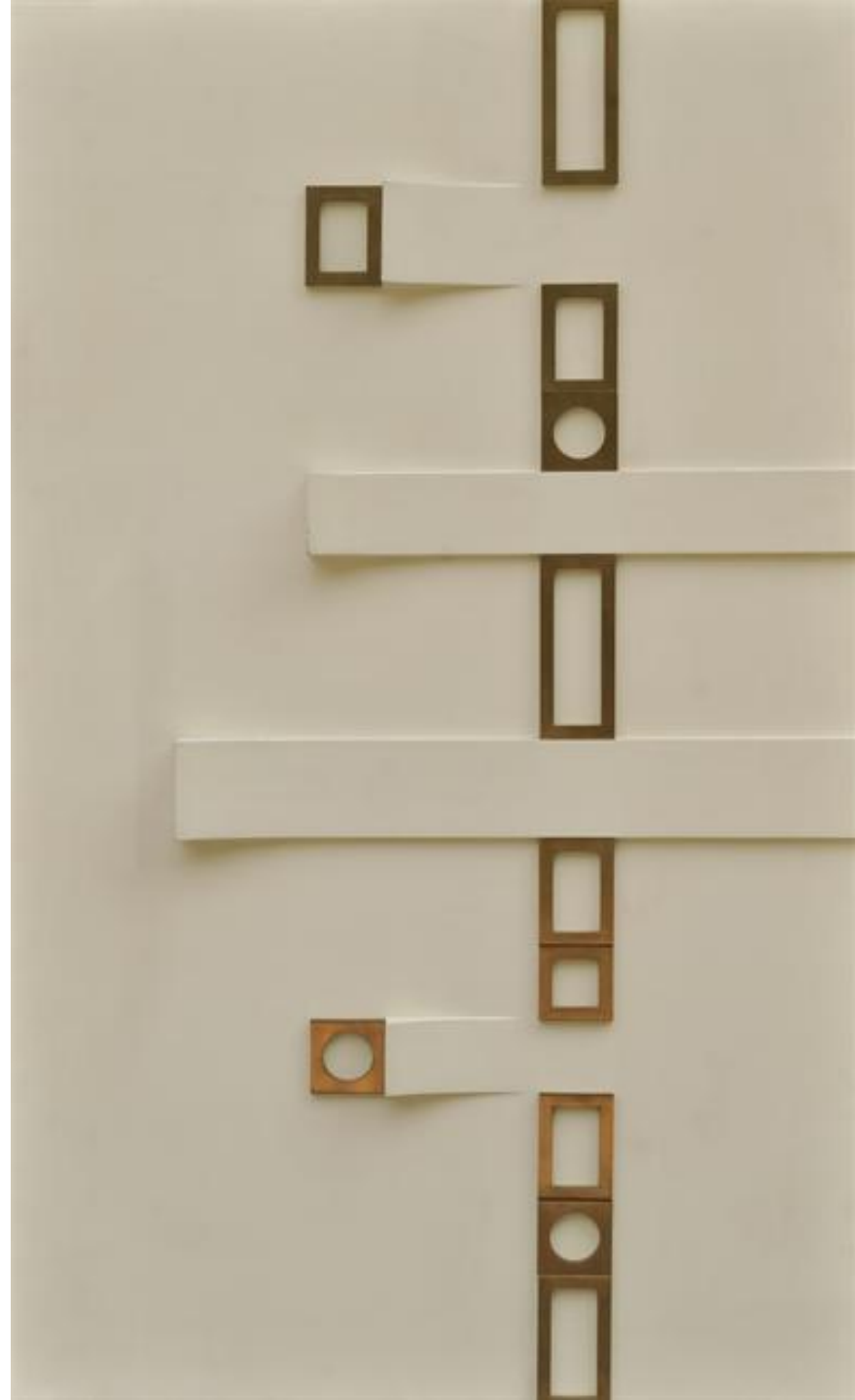
Γιάννης Μίχας (1938)

Σύνθεση Α42

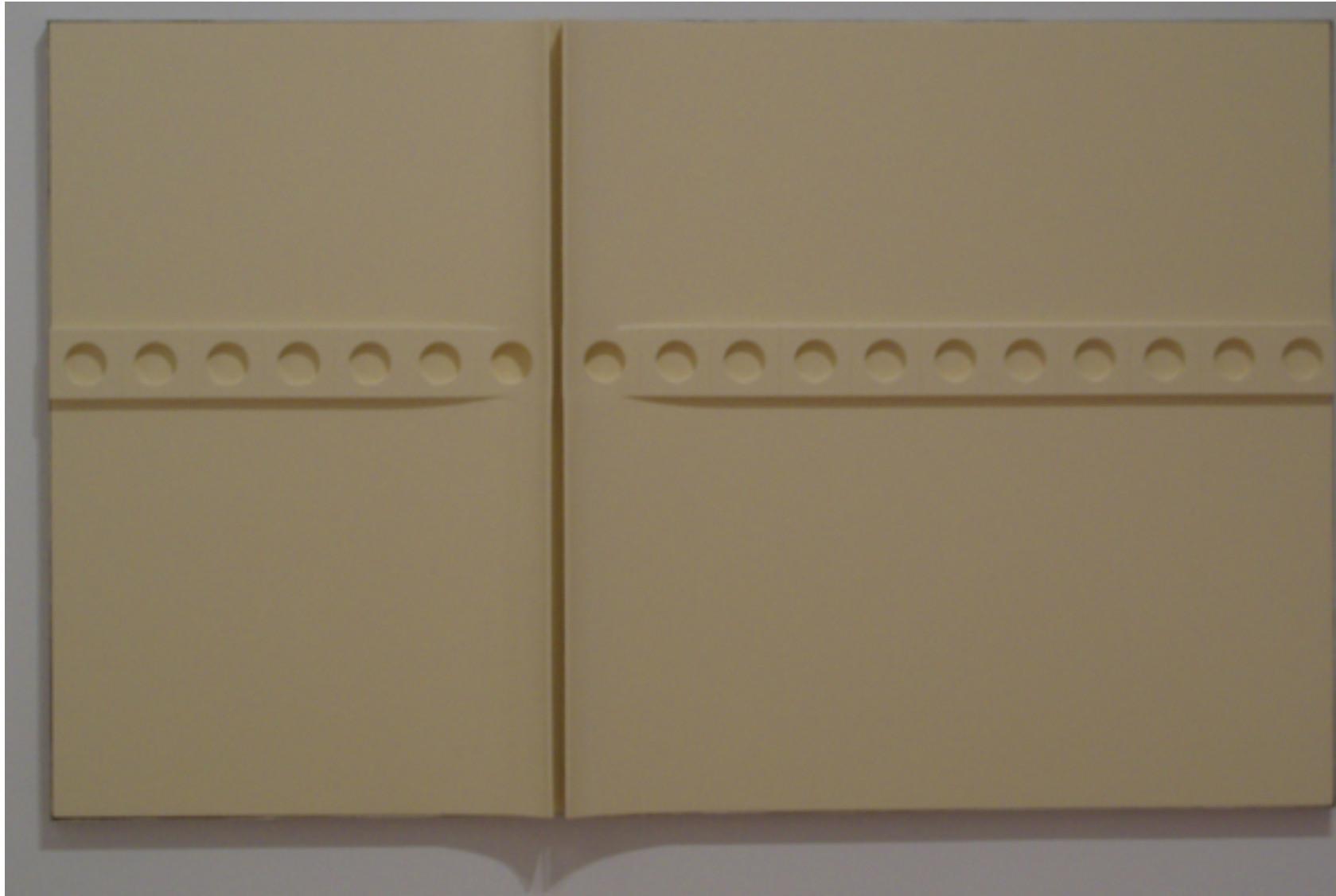
Ξύλο και μέταλλο

128 x 80 εκ.

1972

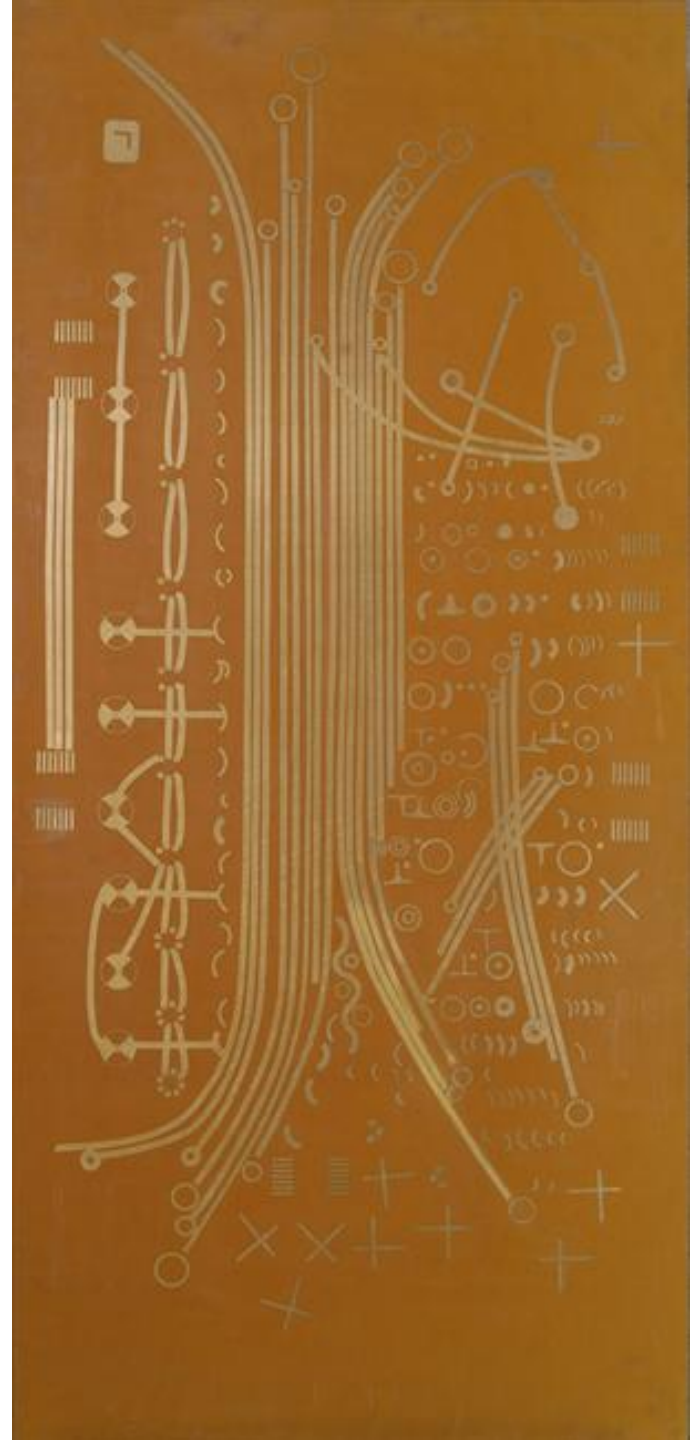

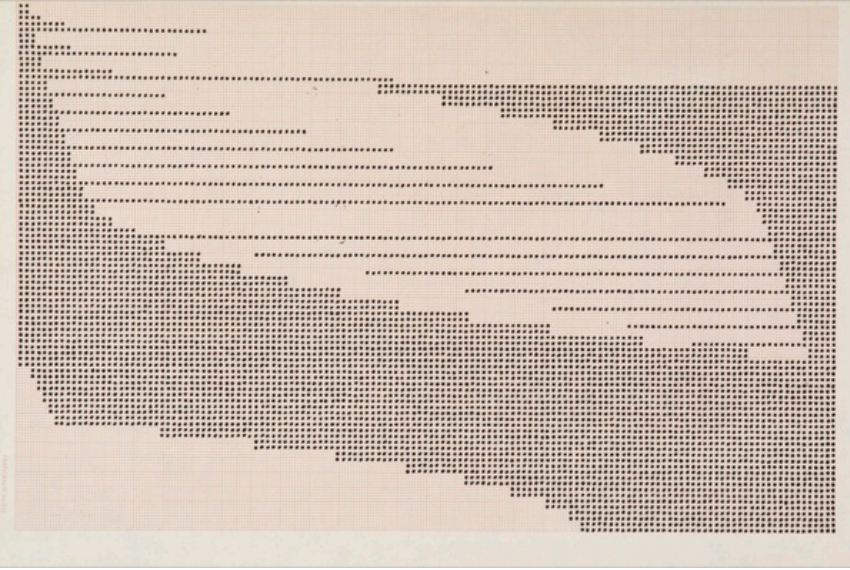
Σύνθεση A33, ξύλο,
80 x 130 εκ., 1974

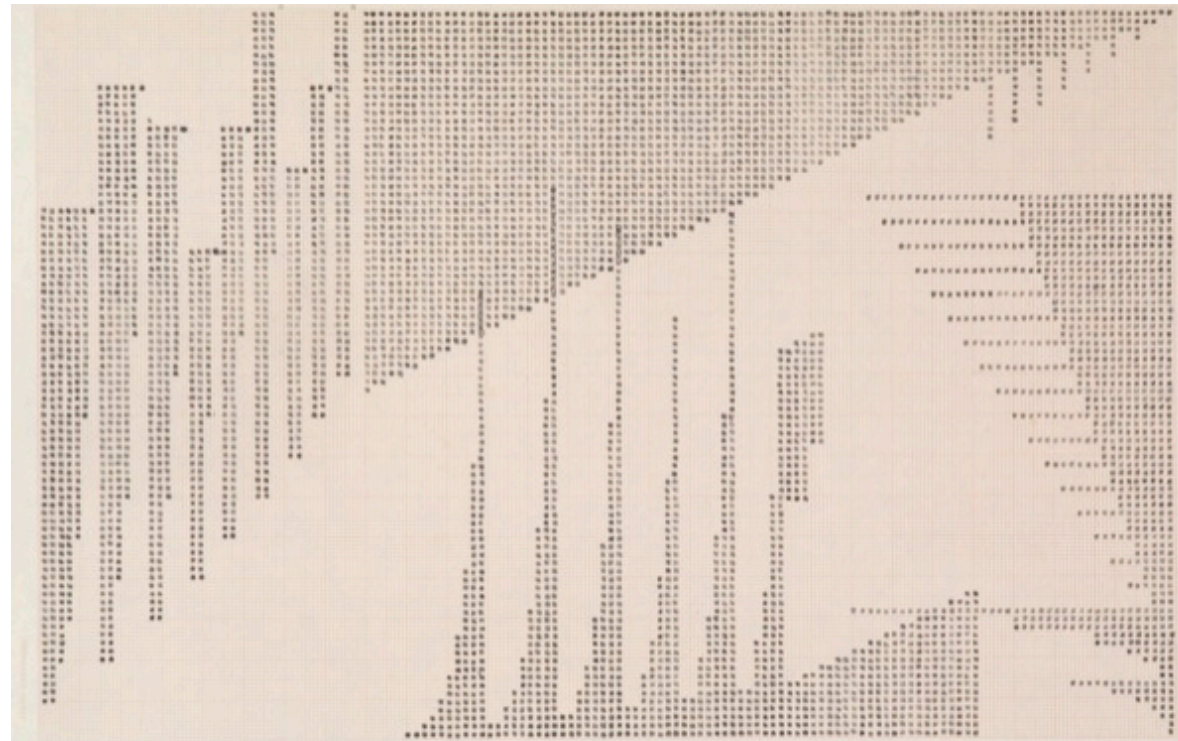
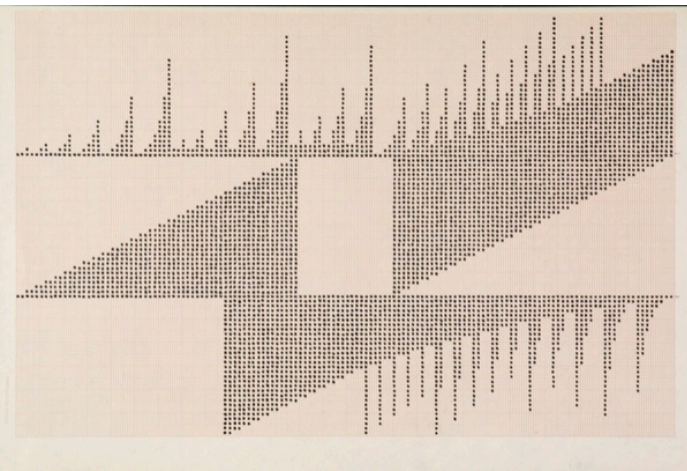
Μπία Ντάβου (1932-1996)

Τυπωμένο κύκλωμα, βακελίτης, χαλκός
126 x 59 εκ., 1974

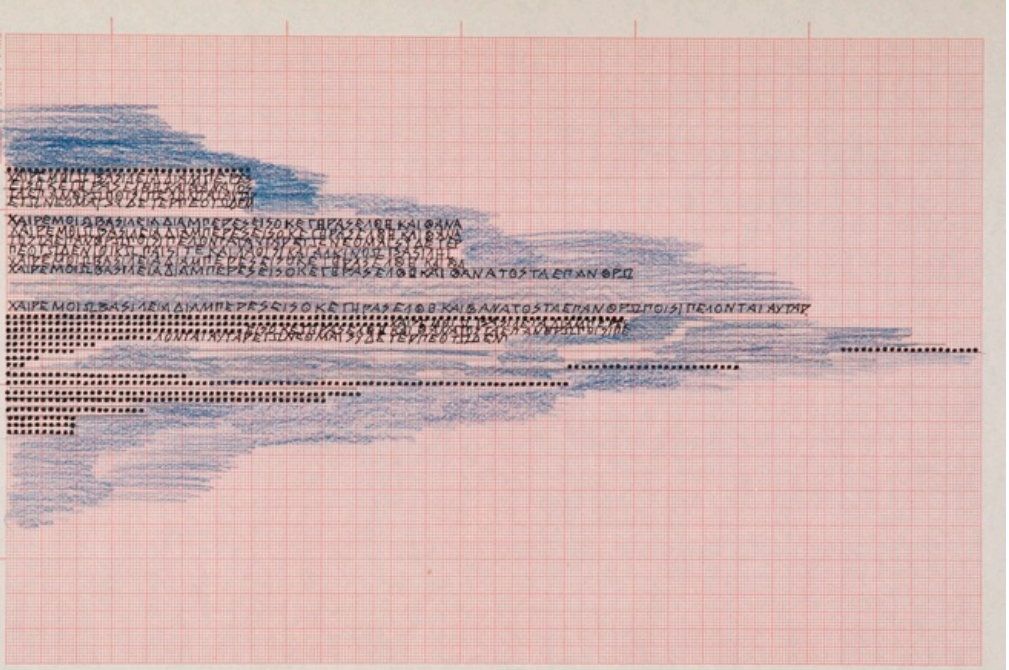
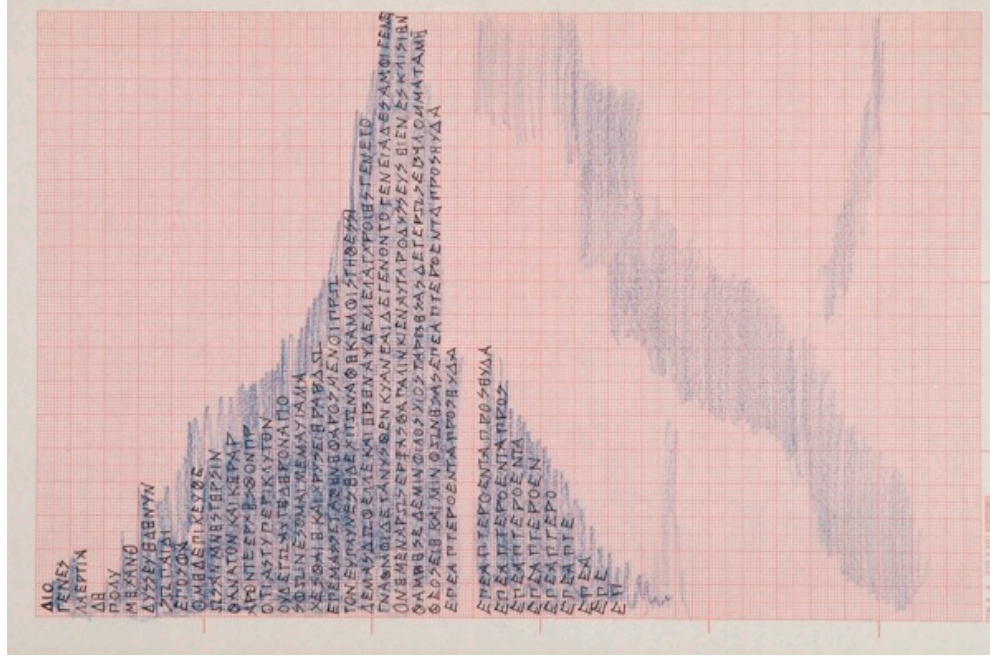

από τη σειρά *Σειραϊκές Δομές*,
20 x 30 εκ.
Μελάνι σε χαρτί
1978

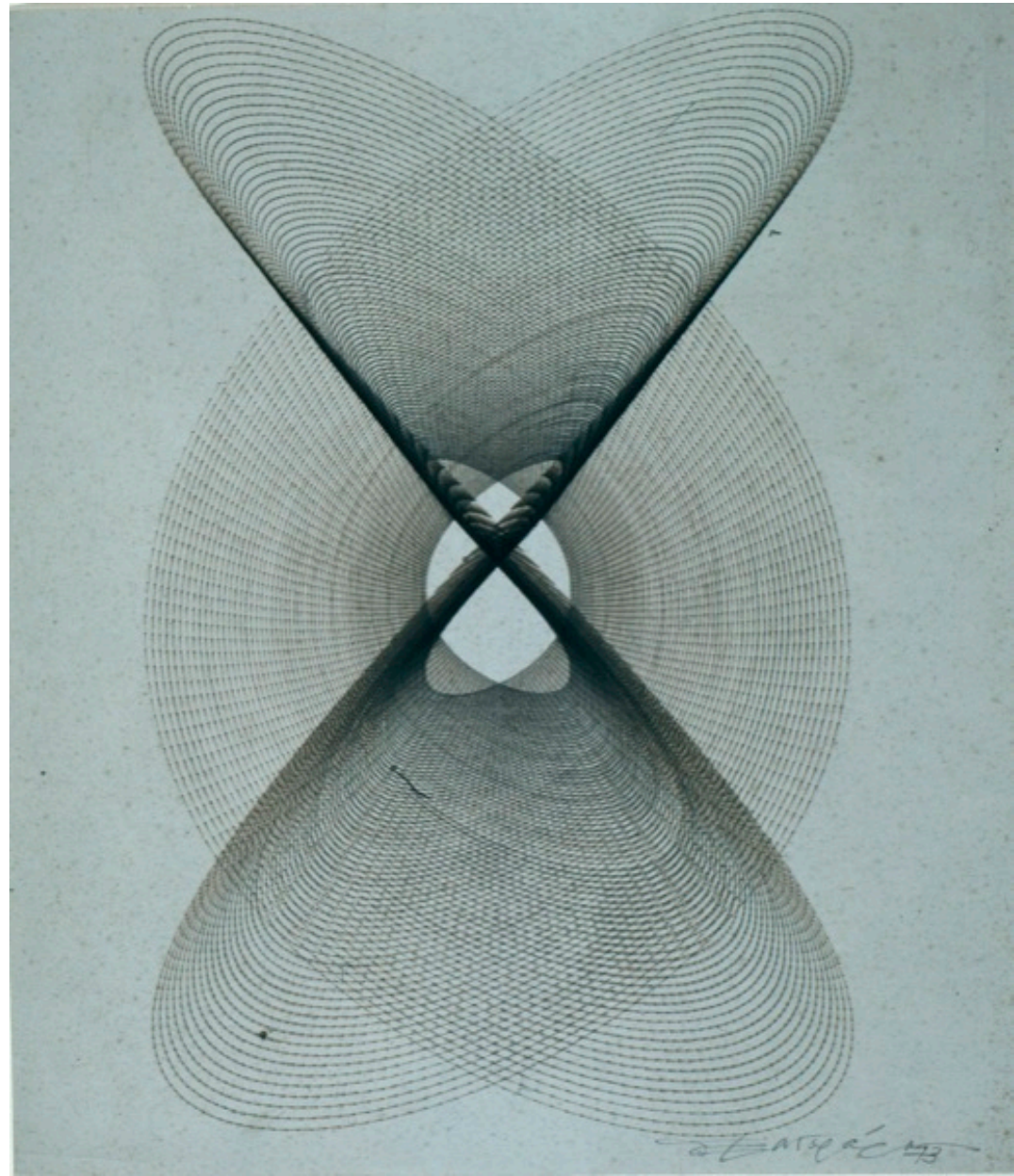
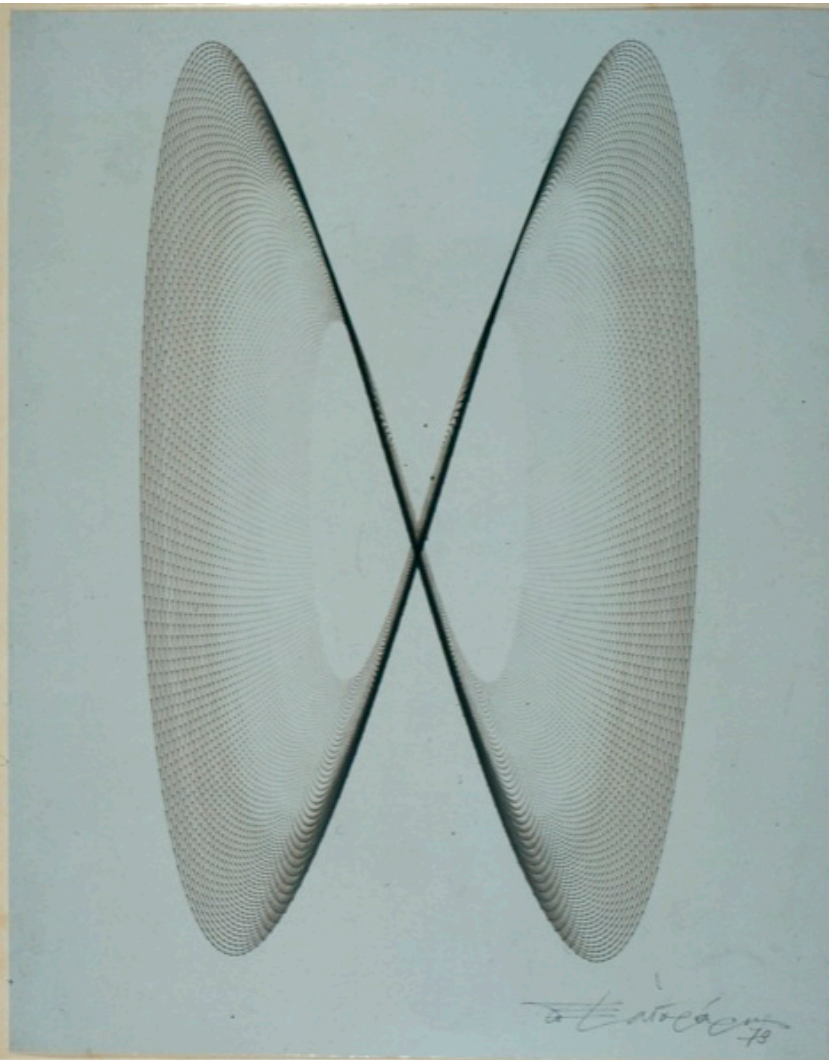
Σειραικές Δομές- Οδύσσεια
 Μελάνι και μολύβι σε χαρτί
 21 x 30 εκ.
 1978

Παντελής Ξαγοράρης

(1929-2000)

Ζωγραφιές στον υπολογιστή, 1973,
μελάνι σε χαρτί

ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Στέφανος Δασκαλάκης (1952 Πειραιάς)

Γιώργος Ρόρρης
(1963 Κοσμά Κυνουρίας)

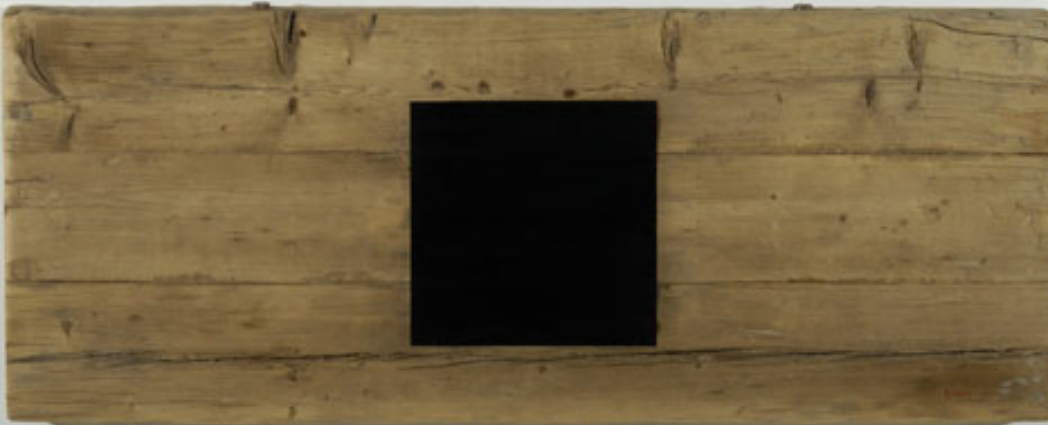
Χρήστος Μπυκόρος (1956 Αγρίνιο)

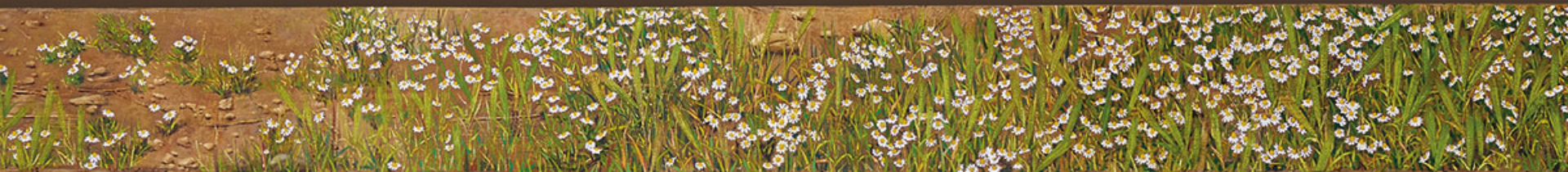

**Αλέξης
Βερούκας**

(1968 Αθήνα)

Εδουάρδος Σακαγιάν
(1957 Θεσσαλονίκη)

**Τάσος
Μισούρας**
(1963 Λάρισα)

Εδουάρδος Σακαγιάν

**Κώστας
Παπανικολάου**
(1959
Ριζοβούνι Πρέβεζας)

© 2000 by the artist

Ειρήνη Ηλιοπούλου (1950 Αθήνα)

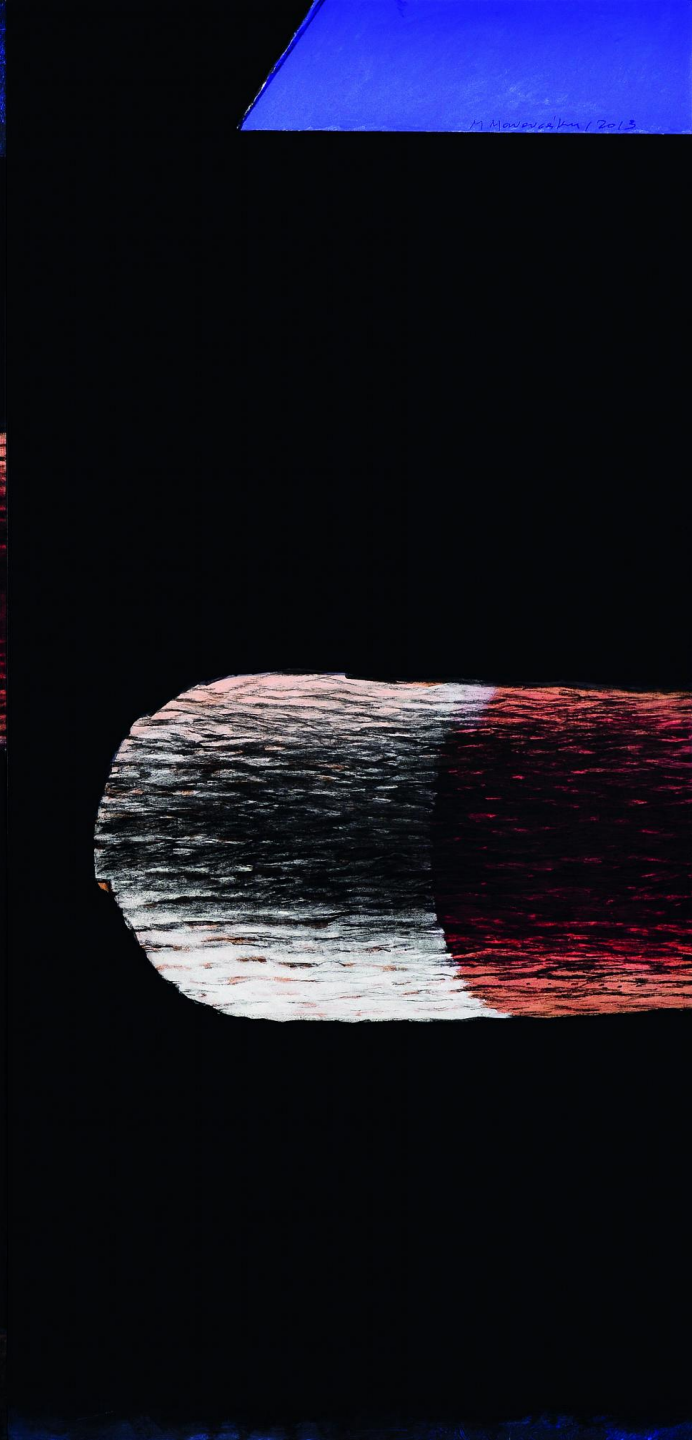
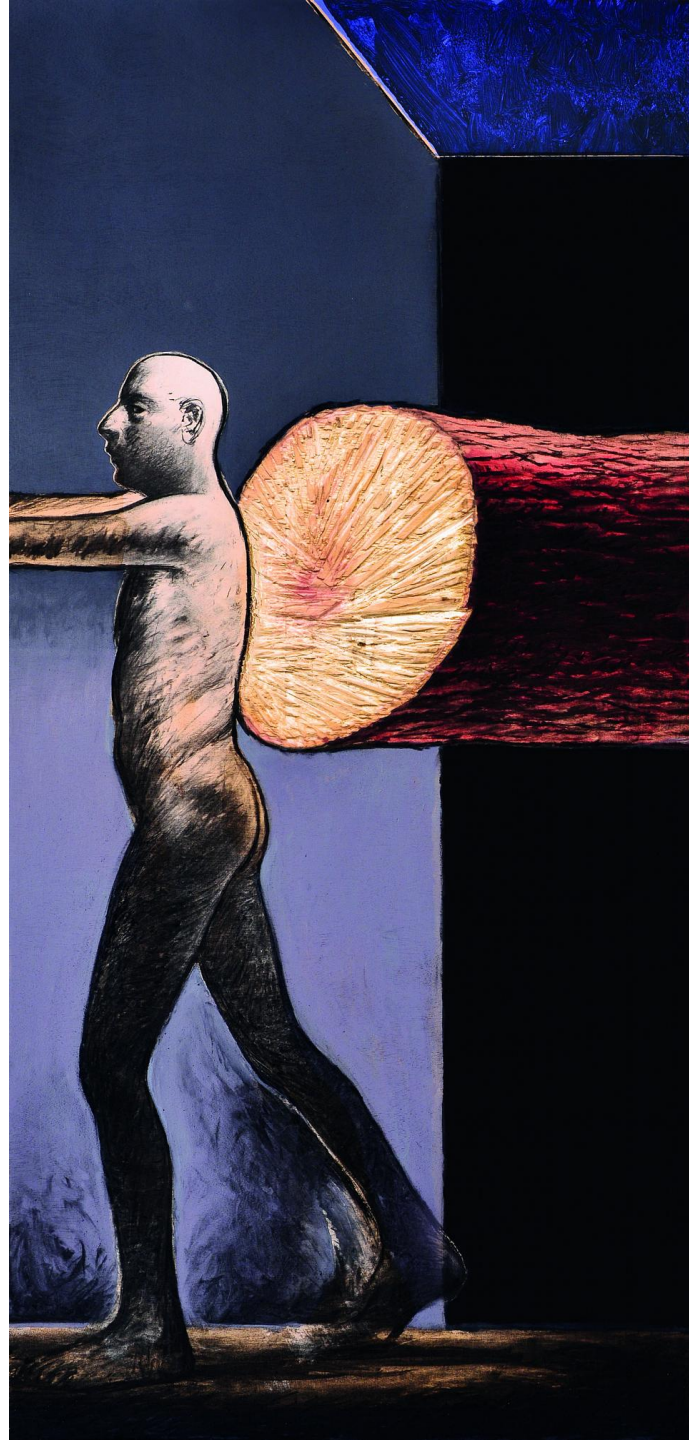

**Μανώλης
Χάρος**
(1960
Κύθηρα)

Μιχάλης Μανουσάκης (1953 Χανιά)

Τάσος Μαντζαβινός
(1958 Αθήνα)

Τάσος Παυλόπουλος
(1955 Αθήνα)

